

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s): af Tieck, Joh. Schoppenhauer, Laun, Fouqué og Byron ; udgiven af A. P. Liunge.
Titel | Title: Eros : en Samling Noveller og Fortællinger
Udgivet år og sted | Publication time and place: Kjøbenhavn : trykt paa Udgiverens Forlag hos B. J. Bendixen, 1824
Fysiske størrelse | Physical extent: [3], 158 s.

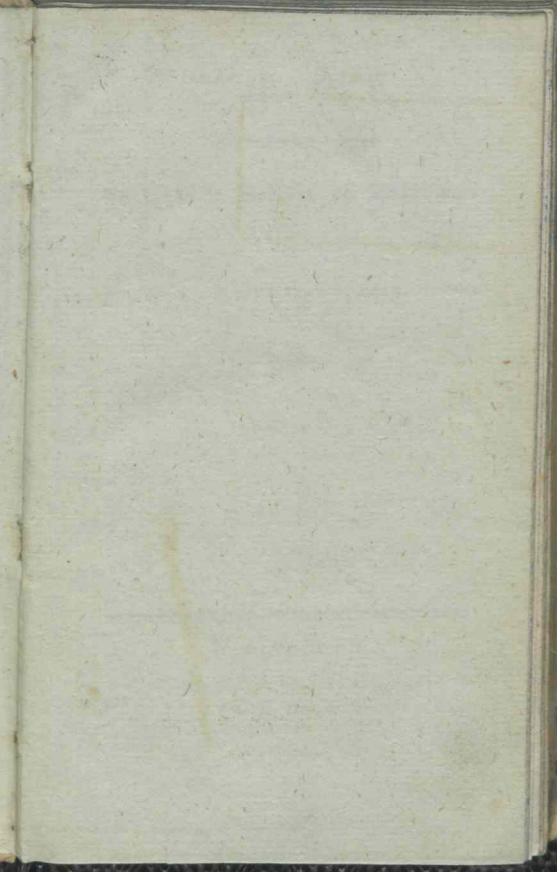
DK

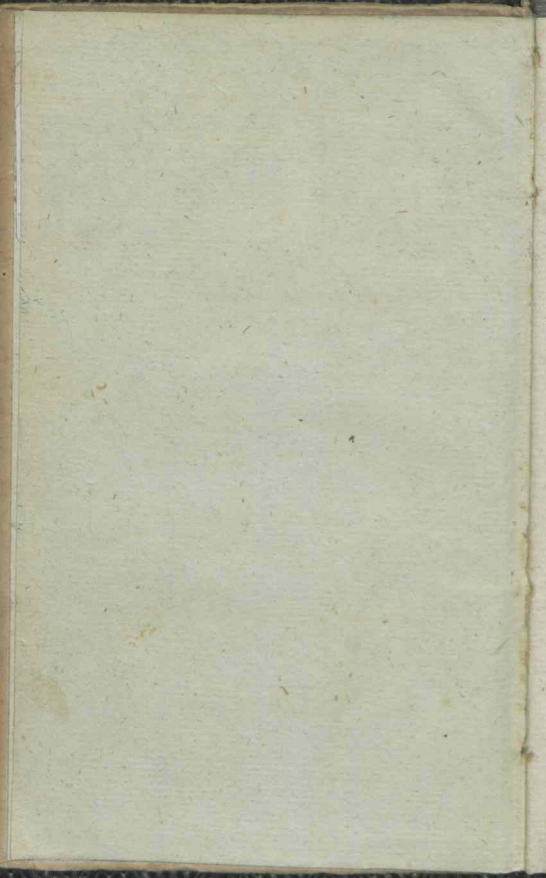
Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

ERDS.

En Samling Noveller og Fortællinger

af

Lieck, Joh. Schoppenhauer, Laun, Fouqué
og Byron.

Udgiven

af

A. P. Liunge.

Kjøbenhavn.

Trykt, paa Udgiverens Forlag,
hos B. J. Bendixen.

1824.

1710

1710

1710

1710

1710

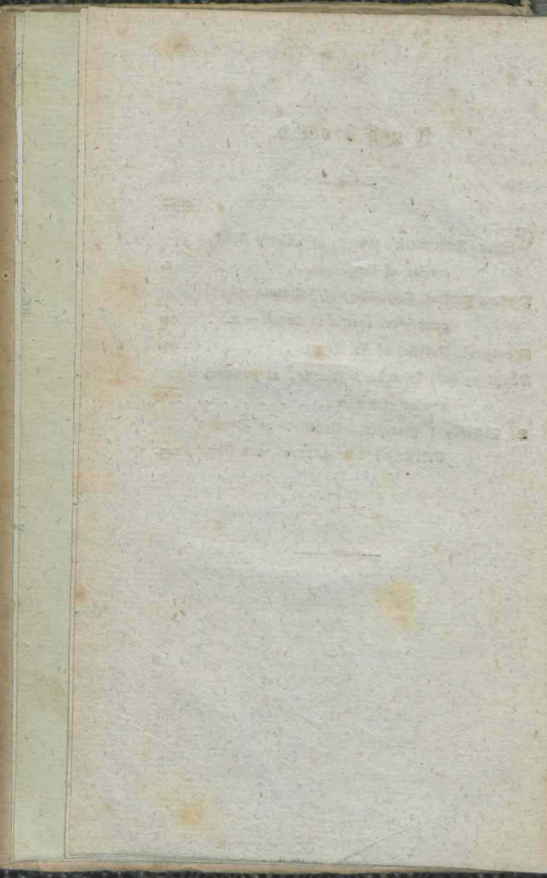
1710

1710

Indhold.

	Side
E iskovs = Fortryllelse, Novelle af Ludvig Tieck, oversat af Udg.	1.
Fyrstens Dindling, Fortælling, af Johanna Schop: penhauer, oversat af Louise — n.	44.
Blandværk, Novelle, af Fr. Laun	94.
Daniel og hans Blomster, Novelle, af Souqné, oversat af * — *	126.
De Elskende i Florents, Novelle, af Byrons Lidskrift: The Liberal, ved Udg.	143.

Elskovs = Fortryllelse.

(Novelle, af Ludvig Tieck.)

I dybe Tanker sad Emil ved sit Bord og ventede sin Ven Roderik. Lyset brændte foran ham, Vinteraftenen var kold, og han ønskede idag sin Reisekammerat hid, hvor gjerne han vel end ellers undveeg hans Selskab; thi denne Aften vilde han aabenbare ham en Hemmelighed og bede ham om Raad. Den menneskeskye Emil fandt saa mange Vanskeligheder, saa uoverskigelige Hindringer i alle Livets Sybler og Begivenheder, at Skjæbnen næsten i et ironisk Lune syntes at have tilført ham denne Roderik, der i alle Ting kunde kaldes det Modsatte af sin Ven. Ustædig, slygtig, altid bestemt og begejstret af det første Indtryk, foretog han sig Alt, vidste Raad for Alt, fandt intet Foretagende for vanskeligt, lod sig ikke affrække af nogen Hin-

bring: men i Lobet af en Forretning trættes og fløvedes han ligesaa hurtigt, som han i Begyndelsen havde været elastisk og begejstret, Alt hvad der da hindrede ham, var ingen Spore til at fornøye hans Iver, men det foranledigede ham kun til at foragte det, han havde foretaget sig med saa stor Hidsigthed, saa at Roderik, ligesaa ubesindig som han havde ilst til Udførelsen af sine Planer, ogsaa lod dem ligge uden Aarsag og hurtigt forglemte dem. Desaarsag gik der ingen Dag forbi, uden at jo begge Vennerne geraadede i Krig, som syntes at true deres Venkab med Døden; dog var maaskee det, der tilspyneladende adskilte dem, i Grunden det, der knyttede dem inderligst tilsammen; Begge holdt hjertelig af hinanden, men begge fandt en stor Tilfredsstillelse deri, at den Ene kunde føre de meest grundede Klager over den Anden.

Emil, en riig, ung Mand af et irriteret og melankolsk Temperament, var efter sine Forældres Død Herre over sin Formue; han havde tiltraadt en Reise, for at udbanne sig, men havde nu allerede i nogle Maaneder befunden sig i en anseelig Stad, for at nyde Karnevalets Glæder, hvilke han imidlertid aldrig gjorde sig Umage for at nyde, af den Grund, at han vilde træffe vigtige Overenskomster ihenseende til sin Formue med Slægtninger, han endnu neppe havde besøgt. Underveis havde han stødt paa den ustadige, altforbevægelige Roderik, der levede i Ufred med sine Formyndere, og for gan-

ske at løsrive sig fra disse og deres byrdefulde For-
 maninger, med Begjærlighed greb den Leilighed,
 som hans nye Ven tilbød ham, at medtage ham som
 Ledfager paa sin Reise. Paa Weien havde de alle-
 rede ofte villet skilles ad igjen, men begge havde ved
 hver Riv kun desto deligere følt, hvor uundværlige
 de vare for hinanden. Neppes vare de stegne af Vognen
 i en Stad, førend Koderik allerede havde seet alle
 Stedets Mærkværdigheder, for at forglemme dem
 igjen næste Dag, medens Emil i en heel Uge grun-
 digen forberedede sig af Bøger, for ikke at lade det
 ringeste ubemærket, og dog siden af Lædighed lod meget
 betaf aldeles undgaae sin Opmærksomhed; Koderik
 havde strax gjort tusinde Bekjendtskaber og besøgt
 alle offentlige Steder, førte ikke heller sjældent sine
 nyerhvervede Venner op paa Emils eensomme Væ-
 relse, hvor han dernæst lod denne blive alene med
 dem, naar de begyndte at volde ham Kjedsomhed.
 Ligesaa ofte bragte han den beskedne Emil i Forle-
 genhed, naar han opløstede dennes Fortjenester og
 Kundskaber over al Maade for Værde og indsigtfulde
 Mænd, og gav disse at forstaae, hvor meget de
 kunde lære af hans Ven i Sprog, Oldsager eller
 Kunstfaringer, omendkjendt han selv aldrig kunde
 finde Tid til at høre paa sin Reisesfælle, naar han
 ledede Taler paa disse Gjenstande. Var nu Emil
 engang oplagt til Virksomhed, saa kunde han næsten
 gjøre sikker Regning paa, at hans sværmende Ven

havde forkjølet sig om Natten paa et Bal eller en Kanetour, og maatte holde Sengen, saa at Emil levede i den største Eensomhed, i Selskab med det meest levende, utrolige og meddeelsomme af alle Mennesker.

I dag ventede Emil ham sikkert, fordi han havde maattet give hom det hoitidelige Lovte at tilbringe Aftenen med ham, for at erfare, hvad der allerede i flere Uger havde martret og ængstet hans dybsindige Ven. Emil nedskrev imidlertid følgende Vers:

Hvor sødt er Livet dog i Baaren,
Naar alle Nattergale synge,
I Toner hæver Levets Klynge,
Paa Blomsten tindrer Glædestaaen.

Hvor skjønt i Maanens gyldne Straaler
Da lege lune Aftenvinde,
I Toppen af de høie Linde,
I Græsset med de bly Violer.

Hvor herligt gløder Rosenpragt,
Naar brudesmukket Engen fluer,
I tusind Roser Elskov luer,
I Stjernerne med hellig Naagt.

Dog mere sødt og skjønt og herligt
Er dine, svage, blege Klammer,
Du lille Eys i snevre Kammer,
Som straalers hist hver Nat saa hjærtligt.

Naar Fletningen hun løser, binder,
 Og med den liliehvide Haand
 Omflynger lyse Klædebon,
 Og Krands af brune Pokker vinder;

Naar ømt hun griber Harpens Strange,
 Og Toner vaagne, klinge, ile,
 Berørt af bløde Fingre smile,
 Og springe bort og lyde længe.

Med Sangens Røst hun vil dem fange,
 Da Tønen flyer med hjemtsom Vøst,
 Og søger Ly dybt i mit Brøst,
 Forfulgt derhen af søde Sange.

O slipper dog, I Stemme, mig! —
 De laase der sig ind og sig:
 For dette brister, ei vi vige;
 Hvad Elkov er, vi lære dig.

Emil reiste sig utaalmodig. Det blev mørkere og endnu kom ikke Roderik, til hvem han vilde betroe sin Kjærlighed til en Ubekjendt, der boede ligeoverfor ham og holdt ham hjemme hele Dagen og vaagen hele Nætter igjennem. Nu lod Fodtrin op af Trappen, Døren aabnede sig, uden at man bankede paa, og ind traadte tvende brogede Maffer med modbydelige Ansigter, den ene en Tyrk, klædt i rød og blaae Silke, den anden en Spanier, bleggul og rødlig, med mange vaiende Fjedre i Hatten. Da Emil vilde til at blive utaalmodig tog Roderik Mafften af, viste sit velbekjendte, lattermilde Ansigt og sag-

be: "Ei, Kjæreste Ven! hvilken en vranten Mine! Seer man saaledes ud i Karnevalsriden? Jeg og vor Kjære unge Officier komme for at hente Dig; idag er der stort Bal paa Mafferadesalen, og da jeg veed, at Du har forsvoret at gaae anderledes end i Dine sorte Klæder, som Du bærer daglig, saa kom kun med saaledes som Du er, thi det er allerede temmelig sildt." —

Emil var vred og sagde: "Du har, som det lader, efter Sædvane, ganske forglemmt vor Aftale. Det gjør mig meget ondt" (i det han vendte sig til den Fremmede) "at jeg umuelig kan ledsage Dem; min Ven har overilet sig, ved at love Dem det i mit Navn; jeg kan overhovedet ikke gaae ud, da jeg har noget vigtigt at tale med ham." — Den Fremmede, som var beskeden, og forstod Emils Hensigt, bortffjærkede sig, men Roderik tog høist ligegyldig Masken for igjen, stillede sig hen for Sveilet, og sagde: "Ikke sandt, man seer egentlig ganske affkyelig ud? Det er i Grunden en smagløs, modbydelig Dpfindelse." — "Det er slet intet Spørgsmaal", svarede Emil med den høieste Uvillie. "At gjøre Dig til Karrikatur, og bedøve Dig, hører netop til de Fornøielser, Du helst jager efter." — "Fordi Du ikke holder af at dansse", svarede hiin, "og holder Danssen for en fordærvelig Dpfindelse, saa skal heller ingen Anden have Lov til at være lystig. Hvor fortrædeligt, naar et Menneske er sammensat af lutter Særheder!" — "Du har

Net", svarede den opirrede Ven, "og jeg har Lei-
 lighed nok til at bemærke det paa Dig; jeg troede,
 at Du efter vor Aftale, vilde skjænke mig denne Af-
 ten, men" — "Men det er jo Karneval", vedblev
 hiin, "og alle mine Bekjendtere og nogle Da-
 mer vente mig paa det store Bal iaften. Betænk
 dog, kjære Ven, at det er en reen Sygdom hos
 Dig, at saadanne Anstalter er Dig ubilligen forhad-
 te!" — Emil sagde: "Hvem af os To der kan
 kaldes syg, vil jeg ikke undersøge; Din ubegribelige
 Ketsindighed, Din Udspredelesesyge, Din Tager
 efter Fornoielser, som efterlade Dit Hjerte tomt,
 forekommer mig i det mindste ikke at være nogen
 Sjælsundhed; ogsaa kunde Du vel i visse Ting
 give efter for min Svaghed, naar Du engang vil
 kalde det saaledes, og der gives intet i Verden, der
 forstemmer mig saa aldeles, som et Bal med sin
 frygtelige Musik. Man har vel sagt, at en
 Døv, der ikke hører Musikken, maatte holde de Dand-
 sende for Affindige; men jeg mener, at denne stræk-
 kelige Musik selv, denne Omhvirvlen af saa Toner
 i en modbydelig Hurtighed, i hine fordomte Melo-
 dier, er umiddelbart meddele sig vor Grindring, ja
 jeg kunde sige vort Blod, og hvorfor man siden i
 lang Tid ikke igjen kan blive fri, at denne er Gal-
 skabet og Rasriet selv; thi hvis Dandsen endnu
 skal være mig paa nogen Naade taalelig, saa maat-
 te den skee uden Musik." — "Min Gud, hvor pa-
 radox!" svarede den Maskerede; "Du gaaer saa

vide, at Du vil finde det Naturligste, Ustyldigste og Muntreste af Verden unaturligt, ja græsfeligt." — "Jeg kan ikke gøre for min Følelse", sagde den Uvordige, "at disse Doner fra min Barndom af have gjort mig ustykelig, og ofte drevet mig indtil Fortvivlelse: i Toneverdenen ere de sande Spøgelsfer, Gjerfærd og Jurier for mig, og saaledes slagre de omkring mit Hoved og stirre paa mig med forfærdelig Latter." — "Nervesvaghed!" sagde hiin, "ligesom Din overdrevne Afsky for Edderkopper og mange andre ustyldige Arty." — "Ustyldige kalder Du dem", sagde den Forstemte, "fordi de ikke ere Dig modbydelige. Men for den, der ligesom jeg, ved Synet af dem, dybt i Sjælen føler Uffælsked og Afsky og en unævnelig Rædsel, der i Krampetrækninger gennemfarer hans Sjæl, for ham ere disse græsfelige Udtry, f. Ex. Skruptudsen og Edderkoppen, eller endogsaa det modbydeligste af alle Kreaturer: Flaggermusen, ikke ligegyldige og uden Betydning, men deres Tilværelse er paa det ffendeligste stillet mod hans. I Sandhed, man kunde smile over de Bantroer, med hvis Indbildning hvecken lader sig forene Spøgelsfer og rædselsfulde Skikkelser, eller hine Rattens Kostre, som vi see i Sygdomme, eller som fremtræde for os i Dantes Materie, da den sædvanligste Virkelighed nærmest omkring os henstiller for vore Dine de frygteligste vanskabte Monsterbilleder for disse Rædsler. Skulde vi virkelig kunne elske det Skjønne, uden at føle Forfær-

helse for disse Vanstæbninger?" — "Hvorfor Forsærdelse?" spurgte Roderik, "hvorfor skal Bandenes og Havenes store Rige netop fremstille for vort Blik denne Frygtelighed, hvortil Din Forestilling har vant sig, og ikke hellere besynderlige, underholdende og pubseertige Forklædninger, saa at det hele Gebeet ikke vilde være at betragte anderledes end omtrent en comisk Balsal? Men Dine Særheder gaar endnu videre, thi ligesom Du elsker Rosen med et vist Afguderie, saaledes ere andre Blomster Dig ligesaa levende forhadte; hvad har vel den gode, kjære Flokkis gjort Dig, og saa mangt andet af Sommerens Børn? Saaledes ere mange Farver Dig modbydelige, mange Dufte og mange Tanker, og Du gjør intet for at hærde Dig med disse Stemninger, men Du giver blodagtigen efter for dem, og til Slutning vil en Samling af slige Sjeldenheder indtage den Plads, som Dit egentlige Jeg skulde besidde."

Emil var fortørnet i sit dybeste Hjerte, og svarede ikke. Han havde nu allerede opgivet at betroe sig til sin Ven; ikke heller syntes den letsindige Roderik at søle nogen Lyft til at erfare den Hemmelighed, som hans melankolske Stalbroder havde bebudet med en saa vigtig Mine; han sad ligegyldig i en Lænestol, legende med sin Pæsse, da han sagde: "Vær dog saa god, Emil, og laan mig Din store Kappe." — "Hvortil?" spurgte hiin. — "Jeg hører, at der er Musik doovre i Kirken", svarede

Koderik, "og har allerede hver Aften forsomt denne Time; idag kommer den mig ret beleilig; under Din Kappe kan jeg skjule min Dragt, Maske og Turban, og naar det er forbi, kan jeg strax begive mig til Ballet." — Uvilligt mumlende tog Emil Kappen ud af Skabet, gav den til Koderik, der havde reist sig, og tvang sig til et ironisk Smil. "Der har Du min tyrkiske Dolk, som jeg har kjøbt igaar", sagde Koderik, i det han svøbte sig i Kappen, "gjem den; det duer ikke at have deslige alvorligt Kram hos sig som Legetoi; man kan ikke vide, hvor til det vilde blive misbrugt, hvis Riv eller anden Worden skulde give Leilighed dertil; imorgen see vi hinanden igjen, lev vel, og moer Dig paa det bedste." Han oppebiede intet Svar, men ilede ned af Trappen.

Da Emil var alene, søgte han at forglemme sin Brede og at tage sin Vens Adfærd fra den latterlige Side. Han betragtede den blanke Dolk, der var af det fjønneste Arbeide, og sagde: "hvortledes maa dog det Menneſte være tilmode, der stoder saadant et skarpt Jern i Bryſtet paa sin Modſtander, eller endogsaa faarer en ølſket Gjenſtand dermed?" Han indesluttede den under Laas og Lukke, aabnede derpaa vaerſomt et af ſine Vinduesſkodder og ſaae over den ſnevre Gade. Men intet Lys bevægede ſig, der var mørkt i Huſet ligeoverfor; den dyrebare Skikkelse, ſom boede der og paa denne Tid pleiede at viſe ſig ved huuslig Syſfel, lod til at være ude. Maafker.

endogsaa paa Ballet! tænkte Emil, hvor libet dette endog sommede sig for hendes indgetogne Levemaade. Men pludselig viste der sig en Lysning, og den Lille, som hans ubekjendte Elskede havde om sig, og med hvem hun havde mangfoldigt at bestille baade om Dagen og om Aftenen, bar et Lys gjennem Bærelset og lukkede Vinduesflodderne. En Sprække forblev lys og stor nok til fra Emils Standpunkt at overse en Deel af det lille Bærelse, og der stod ofte den Lykkelige indtil efter Midnat ligesom fortryllet, og iagttog hver Bevægelse af den Elskedes Haand, hver af hendes Miner; han glædede sig, naar hun lærte det lille Barn at læse, eller underviste hende i at sye og strikke. Ved sin Efterforskning havde han erfaret, at den Lille var et fattigt, faders- og moderløst Barn, som den skjøne Pige havde taget til sig af Medlidenhed, for at opdrage hende, Emils Venner begrebe ikke, hvorfor han boede i denne snevre Gade, i et ubeqvemt Huus, hvorfor man saa sjældent saa ham i Selskaber, og hvad han tog sig for. Uden Beskjæftigelse, i Eensomheden, var han lykkelig, kun utilfreds med sig selv og sin menneskelige Karakter, som ikke tillod ham at søge dette skjøne Væsens nærmere Bekjendtskab, saa ventlig hun ogsaa nogle Gange om Dagen havde hilst og takket ham. Han vidste ikke, at hun spejdede ligesaa elffovsdrunken over til ham, og ahnede ikke, hvilke Dnster der dannede sig i hendes Hjecte, hvilken Anstrængelse, hvilket Offer hun folte sig

istand til, for kun at naae Besiddelsen af hans
 Kjærlighed.

Efterat han havde gaaet nogle Gange frem og
 tilbage og Lyset igjen var forsvunden tilligemed
 Barner, fattede han pludselig den Beslutning,
 tvertimod sin Tilbøielighed og Natur, at gaae paa
 Bal, fordi det faldt ham ind, at hans Ubekjendte
 Kunde have gjort en Undtagelse fra hendes indgetagne
 Levemaade, for ogsaa engang at nyde Verden og
 dens Udspredelser. — Gaderne vare stærkt oplyste,
 Sneen knittede under hans Fødder, Bognene rulle-
 de forbi ham og Maffer i de forskjelligste Dragter
 fløitede og jublede fra alle Sider. Fra mange Huse
 tonede den ham saa forhadte Dandssemusik, og han kun-
 de ikke overtale sig til at gaae ad den korteste Wei til
 Salen, hvortil Mennesker strømmede og trængte sig
 fra alle Kanter. Han gik omkring den gamle Kirke,
 bestuede det høie Taaen, der opløftede sig alvorlig
 i den natlige Himmel og gladede sig over den afsig-
 gende Pladses Stilhed og Ensomhed. I Fordyb-
 ningen til en stor Kirkedør, hvis mangfoldige Bil-
 ledværk han altid havde bestuet med Lyst og derved
 erindret sig den gamle Kunst og de forbigangne Ti-
 der, tog han ogsaa nu Plads, for nogle saa Die-
 blikke at overlade sig til sine Betragtninger. Han
 stod ikke længe, da en Figur tiltrak sig hans Op-
 mærksomhed; den gik urolig op og ned, og lod til
 at vente paa Noget. Ved Skinnets af en Logte, der
 brændte for et Mariebillede, skjelnede han noie An-

figtet saavel som den forunderlige Klædning. Det var en gammel Kjærling af den yderste Hæslighed, der faldt desmere i Dinene, fordi den paa en høist eventyrlig Maade stak af imod et Karlagensrødt Livstykke, som var besat med Guld; Riolen, hun bar, var mørk, og Huen, hun havde paa, straalte ligeledes af Guld. Emil troede i Begyndelsen at see en smagløs Masse, der havde forvildet sig herhid, men snart var han ved det klare Logteskin overtødet om, at det gamle brune og rynkede Ansigt var et virkeligt og intet eftergjort. Det varede ikke længe før der kom tvende Mænd, indhyllede i Kapper, som syntes at nærme sig til Stedet med vaersomme Skridt, i det de oftere saae sig om til Siden, om Ingen fulgte efter dem. Den Gamle gik hen til dem. "Har I Lysene?" spurgte hun hastig med en hæs Stemme. "Her er de", sagde den Ene, "Prisfen veed I: gjør nu Sagen strap af!" Den Gamle lod til at give ham Penge, som Manden talte efter under sin Kappe. "Jeg forlader mig paa", begyndte den Gamle, "at de ere støbte ganske efter Forskriften og Kunstens Regler, paa det at man kan være sikker paa Virkningen." — "Vær I uden Frygt!" sagde hiin, og bortfjernede sig hurtigt. Den Anden, som var bleven tilbage, var en ung Mand; han tog den Gamle ved Haanden, og sagde: "Er det muligt, Alexia! at deslige Ceremonier og Formularer, disse sælsomme gamle Sagn, hvorpaa jeg aldrig har kunnet troe, sængsle Menneskets frie Villie og kunne

opvække Kjærlighed og Had?" — "Saaledes er det", sagde den røde Qvinde, "men det Enne maa følge med det Andet; det er ikke alene disse Lys, som ere støbte under Nymaanen i Midnatstimen og vædede med Mennekesblod, ikke Troldomsformularerne og Paakaldelserne alene som kunne udrette det; men der horer endnu meget andet dertil, som den Kunstforstandige vel kjender." — "Saa forlader jeg mig paa Dig", sagde den Fremmede. "Imorgen efter Midnat er jeg til Ebers Tjeneste", svarede den Gamle, "J vil jo ikke være den første, der er utilfreds med mine Kunster; idag er jeg, som J har hørt, bestilt et andet Sted hen for en Anden, paa hvis Sind og Forstand vor Kunst sikkert skal virke eftertrykkelig." De sidste Ord sagde hun med halv Latter, og begge forlode hinanden og bortfjernede sig ad forskjellige Kanter. — Emil traadte gysende ud af den mørke Nische og opløstede sine Dine til Billedet af den hellige Gomsfru med Barnet. — "For Dine Dine", sagde han halv hoit; "dove de Frække at træffe Ideres græsfelige Aftaler, at forhandle deres affhyelige Bedragerie, dog, saaledes som Du omslynger Dit Barn i Kjærlighed, saaledes holder den usynlige Kjærlighed os Alle i folelige Arme, og vort arme Hjerter banker i Glæde som i Angst et større imode, som aldrig vil forlade os." Skyer trak bort over Taarnspidsen og det færa Kirketag, de evige Stjerner skuede sunklende og med venligt A- vor ned, og Emil vendte sig med Raskhed bort fra disse

natlige Rædsler, og kaldte sin Ube kjendtes Skjønhed tilbage i sin Erindring. Han betraadte igjen de oplievende Gader, og dreiede om til det stærkt oplyste Balhuus, hvorfra Stemmer, Rasken af Bogne og i enkelte Pauser den larmende Musik lod ham imøde.

I Salen tabte han sig strax i den bølgende Lummel, Dandserne sprang omkring ham, Mafferne fløi rundt om ham paa alle Sider, Pauker og Trompeter bedøvede hans Dre, og det var ham, som om det menneskelige Liv selv kun var en Drom. Han gik gjennem Rækkjerne, og hans Die forblev kun vaagent, for at opsoge hine elskede Dine og hiint Skjønne Hoved med de brune Lokker, efter hvis Syn han idag længtes endnu inderligere end ellers, medens han dog ved sig selv gjorde det tilbedte Væsen Bebreidelser, fordi det kunde dukke ned og tabe sig i dette Hav af Forvirring og Daarffab. "Nei", sagde han til sig selv, "intet Hjerte, som elsker, vil aabne sig for denne vilde Brusfen, hvori Længsel og Taarer forhaanes og bespottes med vilde Trompeters straldende Latter. Trærernes Susen, Kildernes Rislen, Harpeflag og ædel Sang, der udstrømmer fuldt af den bevægede Varm, ere de Toner, hvori Kjærlighed boer. Men saaledes tordner og jubler Helvede i Raseriet af sin Fortvivlelse."

Han fandt ikke hvad han søgte, thi til den Troe, at hans elskede Ansigt maaskee havde skjult sig under en modbydelig Masse, kunde han umulig bekvemme sig. Allerede havde han tre Gange vandret

Salen igjennem og havde forgjæves monstret alle
 siddende og umaskerede Damer, da Spanieren kom
 hen til ham og sagde: "Det er smukt, at De dog
 er kommen. De søger maaskee Deres Ven?" —
 Emil havde ganske forglemte ham; men han sagde
 skamfuld: "I Sandhed, jeg undret mig over ikke
 at træffe ham her, thi hans Maske er kjendelig nok."
 — "Veed De, hvad det forunderlige Menneske tager
 sig for?" svarede den unge Officier, "han har hver-
 ken dandsset eller opholdt sig længe i Salen; thi han
 fandt strax sin Ven Anderson, der er kommen ind
 fra Landet; deres Samtale faldt paa Literaturen,
 og da denne endnu ikke kjendte det nylig udkomne
 Digt, saa har Roderik ikke hvilet, før man har
 oplukket et af Bagværelserne for ham; der sidder
 han med sin Kammerat ved et eensomt Lys og fore-
 læser ham det hele Værk." — "Det ligner ham!"
 sagde Emil, "thi han bestaaer af bare Lune. Jeg
 har anvendt Alt, og selv ikke flyet venstabelige Tvi-
 stigheder, for at vænne ham af med altid at leve ex
 tempore og udspille sin hele Tilværelse i Impromp-
 tu'er: men disse Daarskaber ere saaledes indgroede
 hos ham, at han hellere vilde skille sig fra sin kjæreste
 Ven end fra dem. Det samme Værk, som han els-
 ker i den Grad, at han altid bærer det hos sig, har
 han nylig villet forelæse mig, og jeg havde endogsaa
 indstændig bedet ham derom, men vi vare neppe over
 Begyndelsen og jeg var ganske hentreven af dets
 Skjenheder, før han pludselig sprang op, vendte

tilbage med et Kjøkkenforklæde for sig og lod lægge Tid paa med mange Omstændigheder, for at riste Beefsteak til mig, hvortil jeg slet ikke havde ringeste Lyst, men hvilket han indbilder sig at være den, der bedst forstaaer i Europa, omendstjondt den forulykkes for ham de fleste Gange." — Spanieren loe. "Har han aldrig været forelsket?" spurgte han. — "Paa hans Viis", svarede Emil meget alvorlig, "saaledes som om han vilde drive Spot med sig selv og med Kjærligheden: i mange paa engang, og efter hans Død, til Fortvivlelse, men han har forglemt dem Allesammen igjen inden otte Dage."

Da adskiltes Tummelen, og Emil begav sig til det affides Værelse, hvorfra han allerede i nogen Afstand hørte sin Ven declamere med hoi Røst. "Ah, der er Du jo ogsaa!" raabte denne ham imøde; "det træffer sig godt; jeg er ganske nylig kommen forbi det Sted, hvor vi sidst bleve afbrudte, sæt Dig ned, saa kan Du høre med." — "Jeg er nu ikke i Stemning dertil", sagde Emil, "ogsaa forekommer denne Tid og dette Sted kun lidet passende til en saadan Underholdning." — "Hvorfor det?" svarede Roderik; "Alting maa soie sig efter vor Billie, hver Tid er god til at beskæftige sig paa en ædel Maade. Eller vil Du hellere danser? Der er Mangel paa Chapeauer, og Du kan i Nat ved nogle Timers Springen omkring og et Par trætte Been gjøre Dig temmelig yndet hos mange taknem-

melige Damer." — "Lev vel!" raabte hiin i Døren, "jeg gaaer hjem!" — "Endnu et Ord!" raabte Koderik efter ham, "jeg reiser imorgen ganske tidlig nogle Dage paa Landet med denne Herre, men jeg kommer dog først op til Dig, for at tage Afsked. Gover Du, som er sandsynligt, saa gjør Dig ingen Uleilighed med at vaagne; thi inden tre Dage har Du mig hos Dig igjen!" —

"Det forunderligste Menneske af Verden!" vedblev Koderik, i det han vendte sig til sin nye Ven, "saa utilfreds, treven, alvorlig, at han fordærver enhver Glæde for sig, eller snarere at der ikke gives nogen Glæde for ham. Alt skal være ædelt, stort, ophøiet, hans Hjerte skal tage Andeel i Alt, om han endogsaa stod for et Duffetheater; naar Sligt nu ikke vil svare til hans Prætensioner, som i Sandhed ere ganske affindige, saa bliver han tragisk stemt og finder den hele Verden raa og barbarisk; derude forlanger han uden Tvivl, at det under en Pantalons og Policinels Maske skal gløde et Hjerte fuldt af Længsel og overjordisk Drivt, og at Arlechin skal philosophere dybsindigen over Verdens Forsængelighed, og naar disse Forventninger ikke træffe ind, saa træde sikkert Taarerne ham i Øinene, og han vender sonderknust og foragtende Nyggen til det brogede Skuespil." — "Han er altsaa melankolsk?" spurgte Tilhøreren. — "Det egentlig ikke", svarede Koderik, "men kun forskjælet af altfor smme Forældre og af sig selv. Han havde

vant sig til at lade sit Hjerte bevæge sig regelmæssigt, ligesom Ebbe og Flod, og udebliver denne Bevægelse eengang, saa skriger han paa Mirakler, og er istand til at udsætte Præmier, for at opmuntre Physikere til fyldestgjørende at forklare dette Naturphænomen. Han er det bedste Menneſke under Solen, men al min Moie, for at vænne ham af med denne Forkeerthed, er ganske tabt og forgjæves, og naar jeg ikke vil høre Utaf til Lon for min gode Mening, saa maa jeg lade ham have sin Willie." — "Han ſkulde maaſkee bruge Læge?" bemærkede hiin. — "Det horer med til hans Egenheder", ſvarede Roderik, "aldeles at foragte Medicinen, thi han mener, at hver Sygdom er et Individuum i hvert Menneſke for ſig, og kan ikke helbredes ved ældre Tagttagelser, eller endog efter ſaakaldede Theorier; han vilde ſnarere bruge gamle Kjærtinger og ſympathetiſke Kure. Saaledes foragter han ogſaa i andre Henſeender al Forſigtighed og Alt hvad man kalder Orden og Maadehold. Fra Barndommen af har en ædel Mand været hans Ideal, og hans høieſte Beſtræbſe at danne ſig til hvad han kalder ſaaledes, det vil fornemmeligen ſige: en Perſon, der begynder Foragt for Tingene med Foragt for Penge; thi for blot ikke at komme i Miſtanke for at være huusholderiſk, ugjerne at give Penge ud, eller tage nogetſomhelſt Henſyn til det uſle Mammon, ſaa kaſter han det bort paa den ravgaleſte Maade,

er, uagtet sine rigelige Indkomster, altid fattig og i Forlegenhed, og bliver til Nar for Enhver, der ikke just er ædel ganske i den Betydning, hvori han har foresat sig at være det. Men at være hans Ven er en Opgave over alle Opgaver, thi han er saa irritabel, at man kun behøver at hoste, ikke at spise ædelt nok, eller endog saa at strænge sine Tænder, for at fornærme ham paa det grusommeste." — "Har han aldtig været forelsket?" spurgte Bennen fra Landet. — "Hvem skulde han elske?" svarede Roderik, "han foragter alle Jordens Døttre, og han behøvede kun at lægge Mærke til, at hans Ideal gjerne pnyttede sig, eller endog saa dansede, saa vilde hans Hjerter briste; endnu skrækkeligere, hvis hun havde den Ulykke at faae Snue." —

Emil stod imidlertid igjen i Dummelen; men pludselig blev han overfalden af hiin Angst og Skræk, der saa tidt havde grebet hans Hjerter i en saadan Menneffemængde, og den jagede ham ud af Salen og Huset, affted gjennem de øde Gader, og først paa sit eensomme Værelse fandt han sig selv og sin rolige Bevidsthed igjen. Natlyset stod allerede tændt, han befalede Tjeneren at lægge sig igjen; ligeoverfor var Alting stille og mørkt, og han satte sig ned, for at udgyde sine Tølelser over Ballet i et Digt:

I Hjertet var der rolig,
 Og Afsind laae i Rjæder;
 Da frem af mørke Bolkig

Den onde Willie træder,
 I Frihed den at tvinge:
 Med Barm nu Pauker Klinge,
 Med Latter vild frembrude
 Trompeter — Fløiter lydes
 Frem Pibetoner springe,
 Og marfrende hviner,
 Mellem drønende Klang af Violiner,
 Saa djævelske froe,
 I suult Raserie,
 Det vilde Gemyt at befrie,
 Og grusomt at myrde den lille, barnlige Roe.

Hvorhen vil sig Parrene snoe?
 Hvad mon springende Mængde søger,
 Mens sig bolgende Trængsel forsøger?
 Forbi! See Lyfene Pinne!
 Det tumles bachantisk Mand med Dvinde;
 Hoit jubler i os affindige Barm.
 Høiere lyder,
 Starkere, stærkere freyber,
 I Gymbler, I Piber! — Bedover hver Dval!
 Spøg voroe den Fal!

Du vinker mig, hulde Ansigt, saa nær?
 See Laben smile, Dinenes Stjerneffjær!
 Hld, at jeg favner Dig,
 Soavende atter jeg slipper Dig!
 Jeg veed, at Din Skjønhed snart forgaar,
 Laben forstummer, Vintren dræber Din Baar,
 Dig griber Dødens Arm.
 Hvi vinker saa venligt Du, Hjerneffal?
 Gi vil jeg føle Angst og Harm,

At saa snart her Du blegne Fal,
 Vel idag, vel imorgen.
 Hvad nytter vel Sorgen?
 Jeg lever og svæver foran Dig i Dandsens King-
 rende Hal.

Idag elsker jeg Dig,
 Nu mener Du mig;
 At, Rød og Angst de lure
 Alt bagved disse Mure,
 Og tunge Suk og raarefuld Dval,
 De staae alt rede,
 I Kettet at fange Dig;
 See derfor glad med mig
 Tilintetgjørelse, rædsom Død;
 Hvad vil os Angst, hvad vil os Rød?
 I tumlende Glæde
 Jeg trykker Din Haand;
 Mig rorer Dit slagrende Klædeben —
 Du svæver bort, jeg tumler tilbage —
 Fortvivtelse ogsaa er Held — hvi da klage?

Af hvad henrykt vi nøde,
 Hvad idag os vinked hid,
 Vel avles Foragt og den giftige Nid,
 Og Hjertet maa bløde.
 O herlige Tid!
 Naar jeg Dig vil haane,
 Mig vinker, mild som Rattens smægtende Maane,
 Den Skjønne hist som min Brud.
 Men en Anden træder af Hvirvelen ud —
 Som Solen veed hun at brænde:
 Siig, er det hende? —

Saa tumle vi Alle,
 Og swimle og falde
 I Livets larmende Gal.
 Ei Kjærlighed Livet,
 Ei Held har os givet,
 Kun Drømme, og Graven, dyb og sval:
 Derne de bedækker
 Hver Blomst, hvert Straa, vi see,
 Hvad end værre os skrækker,
 Hvad os fylder med vilde Bee;
 Thi støier, I Gymbler! du Paukeklang!
 Strig stærkere, Horn, med din pibende Sang!
 Op svinger, springer, tvinger Jer frem uden Raft!
 Da ei Kjærlighed Livet,
 Ei Hjerter, ei Held har os givet:
 Raft styrter mod gabende Afgrund med jublende
 Høst!

Han var tilende og stod ved Vinduet. Da kom hun ind ligeoverfor, saa skjon som han endnu aldrig havde seet hende; det brune Haar, der var løsnet, belgede og legede i overgivne Løkker omkring den hvideste Hals; hun havde kun en let Dragt over sig, og syntes endnu før hun gik til Sengs at ville forrette nogle huslige Arbejder saa silde paa Natten: thi hun stillede tvende Lys i de to Hjørner af Bærelset, ordnede Tæppet over Bordet, og bortfjernede sig igjen. Endnu var Emil hensjunken i sine søde Drømmerier, og gjenfandt sig i sin Phantasi Billedet af den Elskede; da til hans Forsærdelse den frygtelige rode Gamle gik igjennem Bærelset; græssetligt straalte Guldet fra hendes Hoved og Barm i

Gjenskinnet af Lysene. Hun var igjen forsvunden. Skulde han troe sine Dine? Var det inter natligt Blændværk, som hans egen Indbildning paa en spøgelseagtig Maade havde fort forbi ham? — Men, nei! hun kom tilbage, endnu grænseligere end tilforn; thi et langt graat og sort Haar sloi vildt og uordentligt om Bryst og Nøg; den skjonne Pige fulgte efter hende, bleg, med fortrukne Træk, den skjønneste Barm ubedækket, men det hele Billede ligg en Marmorstatue. De havde imellem sig det lille, elskværdige Barn, som græd og klyngede sig bontlig op til den Skjonne, der ikke engang vilde see ned til det. Barnet holdt bønfuldende de smaae Hænder iveiret, klappede den blege Skjønnes Hals og Kinder. Men hun holdt det fast ved Haaret og med den anden Haand et Sølvbækken; den Gamle trak mumlende en Kniv frem og overskar den Lilles hvide Hals. Da bugtede der sig noget frem bagved dem, som begge ikke syntes at see, thi ellers havde de vel felt en ligesaa inderlig Forfærdelse som Emil. En affkyelig Dragehals væltede sig skjallet længere og længere ud af Mørket, boiede sig hen over Barnet, der med opløste Ledemode hang i den Gamles Arm, den sorte Tunge slikkede af det sprudlende røde Blod, og et grønt, funklende Die traf over igjennem Spalten i Skoddet og ind i Emils Blik og Hjerter, saa at han i det samme Dieblik styrtede til Jorden.

Livløs traf Roderik ham efter nogle Timers Forløb.

I den klare Sommermorgen sad et Selskab af Benner i det grønne Lysthuus forsamlede omkring en velsmagende Frokost. Man loe og spogede, Alle lode med Sammen Glasfene ofte tone paa det unge Brudepars Sundhed, og ønskede det Held og Lykke. Brudgom og Brud vare ikke tilstæde, thi den Skjonne var endnu sysselsat med sin Pynt og den unge Egtemand spadserede, i dyb Estertanke over sin Lykke, eensom i en bortstjernet Allee i Haugen. "Skæde", sagde Anderson, "at vi ikke skulle have nogen Musik; alle vore Damer ere utilfredse dermed, og have endnu aldrig saa ivrigt ønsket at danses, som netop i Dag, da det ikke kan skee; men det er ham altfor meget imod." — "Jeg kan vel forraade det for Eder", sagde en ung Officier, "at vi alligevel ville fage et Bal, og det et ret ravgalt og larmende; Alt er allerede indrettet dertil og Musikantene ere allerede ankomne ganske hemmeligen og indquarterede, saa at Ingen sees dem. Roderik har truffen alle disse Indretninger, thi han siger, man maa ikke give for meget efter for ham, og allermindst i Dag billige hans forunderlige Luner." — "Han er ogsaa allerede meget menneskeligere og omgiængeligere end tilforn", sagde Officiere, "og derfor, troer jeg, vil denne Forandring ikke engang paafals-

de ham paa nogen ubehagelig Maade. Det hele Givtermaal selv har jo funden Sted saa pludselig og imod Alles Forventning." — "Hans hele Liv", vebblev Anderson, "er ligesaa besynderligt som hans Character. I veed jo Alle, hvorledes han i forrige Høst kom til vor Stad paa en Reise, han vilde gjøre, opholdt sig her Vinteren over, levede som en Melankolik, næsten blot paa sit Bærelse, og hverken bekymrede sig om vort Theater eller andre Fornøielser. Han havde næsten brudt Venkabet med Roderik, hans fortroligste Ven, fordi denne søgte at afsprede ham, og ikke vilde give efter for ethvert af hans mørke Luner. I Grunden var hans overdrevne Irritabilitet vel Sygdom, som forberedede sig i hans Legeme; thi, som I vel veed, blev han for fire Maaneder siden overfalden af den heftigste Nervefeber, saa at vi Alle allerede maatte opgive ham. Efterat hans Phantasier havde udraset, og han kom til sig selv igjen, havde han næsten ganske mistet sin Hukommelse; kun hans tidligere Børne- og Ungdomsaar vare nærværende for ham, og han kunde aldeles ikke erindre, hvad der havde tildraget sig med ham under hans Reise eller før hans Sygdom. Han maatte lære at kjende alle sine Venner, selv Roderik, paa ny; kun efterhaanden blev det lysere i hans Indre, og den forbigangne Tid, og hvad der var vedersfaret ham, traadte igjen, omendkjøndt bestandig kun i svag Belysning, tilbage i hans Erindring. Hans Onkel havde taget ham i Huset til

fig, for at pleie ham bedre, og han var som et Barn, og lod dem gjøre med ham Alt hvad de vilde. Da han kjørte ud for første Gang og besøgte Lystkoven i den varme Foraars-tid, saae han en Pige sidde noget fra Veien i dybe Tanker. Hun saae iveiret, hendes Blik traf hans, og, ligesom greben af en ubegribelig Begeistring, lod han holde, steg af, satte sig hos hende, greb hendes Hænder og udgjød en Strom af Taarer. Man var paa ny bekyrret for hans Forstand; men han blev rolig, munter og snaksom, lod sig forestille hos Pigenes Forældre og anholdt strax ved det første Besøg om hendes Haand, hvilken hun ogsaa lovede ham, da Forældrene ikke nægtede deres Samtykke. Han var lykkelig, og et nyt Liv opgik i ham; med hver Dag blev han sundere og mere tilfreds. Saaledes besøgte han mig for otte Dage siden paa mit Landgods her; det behagede ham ganske overordentlig, og i den Grad, at han ikke hvilede, førend jeg maatte sælge ham det. Det stod kun til mig, at benytte hans Lidenskabelighed til min Fordeel og hans Skade, thi hvad han vil, vil han heftigt og have-fuldbyrdet strax. Paa Dieblisset gjorde han sine Indretninger, lod Bohave skaffe hid, for at boe her endnu i Resten af Sommeren, og saaledes ere vi da Alle idag forsamlede til hans Bryllup i min forrige Bopæl."

Huset var stort og laae i den skønneste Egn. Den ene Side vendte ud imod en Flod, og indtagende Høie, der rundt omkring vare bevorede og omgiv-

ne af mangfoldige Buske og Træer; umiddelbart foran det laae en Hauge med duftende Blomster. Her vare Drange- og Citron-Træerne opstillede i en stor aaben Sal, kun smaae Døre førte ind til Forraadskamre, Kjeldere og hvalvede Episekamre. Fra den anden Side udbredte der sig en grønnende Engflade, til hvilken der uden anden Forbindelse grændsede en Lystskov; her dannede Husets tvende lange Kloie en rummelig Gaard, og paa tre over hinanden staaende Soilerækker dannede brede aabne Gange Communicationen mellem alle Værelser og Sale i Bygningen, hvorved Boligen fra denne Side fik en tiltrækkende, ja vidunderlig Karakter, i det at bestandig Figurer i mangfoldige Eysler og Forretninger bevægede sig i disse rummelige Haller, og mellem Soilerne og fra ethvert Værelse fremtraadte nye Skikkelser, og lode sig see igjen oven- eller nedenfor, hvor de forsvandt i Døre; ogsaa forsamlede Selskab sig der til Thee eller Spil, og derved vandt det Hele, seet fra neden af, Udseendet af et Theater, foran hvilket Enhver dvælede med Lyst, og i Tankerne ventede at see de besynderligste og meest tiltrækkende Begivenheder deroppe.

De unge Folk vilde netop til at reise sig i Lystbuset, da den pynkede Brud gik igjennem Haugen og traadte hen til dem. Hun var klædt i violet Støiel, et funklende Halssmykke omgævede om den hvide glindsende Hals, kostbare Kniplinger lode den hvide bølgende Barm skinne igjennem, det brune

Haar blev farvet endnu yndigere af Myrthe- og Blomsterkrandsen, der slynge sig omkring det. Hun hilste Alle venligt, og Ynglingene vare overraskede af hendes høie Skjønhed. Hun havde plukket Blomster i Haugen, og vendte nu tilbage til Huset, for at have Tilsyn med Ordningen af Maaltidet. Man havde stillet Bordene hen i den underste Gang, blændende skinnede de af det hvide Dækketoi, og de straalende Chrystaller; en Overflodighed af mangefarvede Blomster vinkede fra ziirlige Vaser, duftende grønne og brogede Krandsse slynge sig omkring Soilerne, og hoist indtagende var det at see, da Bruden nu med huldsalig Bevægelse vandrede frem og tilbage mellem de straalende Blomster ved Siden af Bordene og Soilerne, med prøvende Blik overskuede det Hele, og derpaa forsvandt og lod sig see endnu engang høiere oppe, for at aabne sit Bærelse. "Hun er den meest indtagende og den skjønneste Pige, jeg nogensinde har kjendt!" raabte Anderson, "vor Ven er lykkelig!" — "Selv hendes Blegghed", tog Officieren Ordet, "forhøier hendes Skjønhed; de brune Dine lyne des mægtigere frem over de blege Kinder og under de mørke Haar, og Læbernes vidunderlige, næsten brændende Rødme gjør hendes Ansigt til et virkeligt fortryllende Malerie." — "Og dette Skin af stille Melankolie", sagde Anderson, "som omgiver hende, omstraalet hende ligesom med høi Majestæt."

Brudgommen traadte hen til dem, og spurgte om Roderik; de havde alle længe savnet ham og kunde ikke begribe hvor han kunde opholde sig. Alle gik for at søge om ham. "Han er nede i Salen", sagde endelig et ungt Menneske, hvem de ligeledes spurgte om ham, "mellem alle Tjenestefolkene og Kudskene, og gjør Kortkunster for dem, hvorover de ikke noksom kunde forundre sig." De traadte ind og afbrøde Tyendets hoiroastede Beundring, imodens Roderik ikke lod sig forstyrre, men blev rolig ved sine magiske Kunststykker. Da han var tilende gik han ned med de øvrige i Haugen og sagde: "Jeg gjør det blot, for at styrke disse Mennesker i Troen, thi disse Kunster bibringe deres Kudsk: Fritankerier et Stod, den længe kan have godt af, og hjælpe til deres Omvendelse." — "Jeg seer", sagde Brudgommen, "at min Ven blandt sine øvrige Talenter ikke heller agter en Charlatans for ringe til videre Uddannelse." — "Vi leve i en forunderlig Tid", svarede hiin, "man skal nutildags ikke foragte nogen Ting, thi man veed ikke hvortil man kan komme til at bruge det."

Da begge Vennerne befandt sig alene, dreiede Emil igjen ind i den mørke Allee og sagde: "Hvorfor er jeg dog saa mørkt stemt paa denne Dag, som er den lykkeligste i mit Liv? Men jeg forsikrer Dig, saa lidet Du endogsaa vil, troe det: det passer slet ikke for mig at bevæge mig i denne Mængde af

Menneſker, at have Dpmærksomhed for Enhver, ikke at forſomme nogen af diſſe Elægtninger paa hendes eller paa min Side, at viſe Vrefrygt mod Forældrene, at komplimentere Damerne, at modtage de Ankommende, og behørigen at ſørge for Tjenestefolk og Heste." — "Alt dette gaaer jo af ſig ſelv", ſagde Roderik, "ſee, dit Huus er netop indrettet til Sligt, og Din Huushovmeſter, der har alle Hænder fulde og alle Been i Bevægelse, er ret ligesom ſkabt til at ordne alting paa det hurtigſte og beſte for at ſeſſe det allerſtorſte Selskab ud af Forvirring og beværte det med Anſtand. Overlad Du det til ham og til Din ſjønne Brud." — "Imorges endnu for Solens Dpgang", ſagde Emil, "gik jeg omkring heri Skoven; jeg var ganſke hoitidelig ſtemt, jeg folte ret i mit Indreſte, hvorledes mit Livs Plan nu var beſtemt og mit Liv blev alvorligt, hvorledes denne Kjærlighed har ſkabt mig et Hjem og en Virkekreds. Jeg kom forbi Lyſthuſet hiſt henne, jeg hørte Stemmer: det var min Brud i en fortrolig Samtale. "Er det ikke", ſagde en fremmed Møſt, "nu bleven Altsammen netop ſom jeg havde ſagt? Netop ſaaledes ſom jeg vidſte at det vilde ſkee? I ſeer nu Eders Duſke oppfyldt: derfor maa I nu ogſaa være glad." — Jeg vilde ikke træde hen til dem; ſiden gik jeg nærmere hen til Lyſthuſet men da vare de allerede borte. Men jeg grubler og grubler, hvad mon dog de Ord kunne betyde?" — Roderik ſagde: "Hun

har maaſkee allerede elſket Dig længe, uden at Du har vidſt det; Du er deſto lykkeligere!"

En ſildig Nattergal opløſtede nu ſin Sang, og syntes at tilraabe den Elſkende Held og Salighed. Emil blev mere dybsindig. "Følg med mig, for at opmuntre Dig", ſagde Roderik, "ned i Bondedyben, der ſkal Du ſee et andet Brudepar, thi Du maa ikke bilde Dig ind, at Du er den eneſte, ſom holder Bryllup. En ung Bondekarl er af Kjedsomhed og Eensomhed bleven alſtor fortrolig med en ældre, ſyg Bondetøs, og den dumme Knægt holder ſig nu forpligtet til at gjøre hende til ſin Kone. Nu maae de viſt begge allerede være pnytede; dette Syn ville vi ikke forſemme, thi det er uden Tvivl intereſſant."

Den Sorgmodige lod ſig drage bort af ſin ſnakſomme, muntre Ven, og de kom ſnart hen til Hytten. Toget traadte netop ud for at begive ſig til Kirken. Den unge Karl var i ſin ſædvanlige Væredskittel, og brammede kun med et Par Skind-Beenklæder, hvilke han havde anſtroget ſaa lyſt ſom muligt; han havde et eenfoldigt Anſigt og syntes forlegen. Bruden var stærkt ſoelbrændt, kun ſaa af Ungdommens ſidſte Spor vare ſynlige paa hende; hun var klædt grovt og fattigt, men reentligt; nogle røde og blaa Silkebaand, allerede noget falmede, ſlagrede fra hendes Livſtykke, men meeſt vanziret var hun derved, at man havde ſtroget hende Haaret fra Vandet, ſmurt det op og heftet

det sammen med Fibt, Meel og Naale; paa denne Spidse af det optaarne Haar stod Krandsen. Hun smilte og lod til at være glad, dog var hun bly og undselig. De gamle Forældre fulgte. Døgsaa Faderen tjente kun paa Gaarden, og Høtten, Huusgeraadet og deres Klæder, Alt forraadte den yderste Armod. En flende, smudsig Musikant fulgte Toget. Strøg grinende paa en Violin og skreeg dertil; Violinen var sammenlimet halvt af Pap og halvt af Træ, og istedetfor Strænge sad der tre Seglgarnstraade. Toget gjorde Holdt, da den nye naadige Herre traadte hen til Folkene. Nogle kaade Tjenestefolk, unge Knose og Piger, fiasede og loe, og gjorde Nar af Brudepartet, især gjorde Kammerjomfruene, der bildte sig ind at de vare smukkere og saae sig uendelig bedre klædt, sig lystige over Bruden. En Gysen overfaldt Emil; han saae sig om efter Roderik, men denne var alt lobet sin Veigjen. En næsviss Kart med et Titushoved, Tjener hos en af de Fremmede, trængte sig, for at lade vittig, hen til Emil og raabte: "Nu, naadige Herre, hvad synes De om det prægtige Brudepar? Der er Ingen af dem, der veed hvor de skal tage Brødet fra imorgen, og i Eftermiddag vil de dog give et Bal; Virtuosen derhenne er allerede bestilt til det!" — "Intet Brød?" sagde Emil; "Gud, er det muligt, at slikt kan skee!" — "Na, alle Mennesker kjender deres Elendighed", vedblev hiin

sladrende, "men den dumme Knægt siger, at han vilde holde af den Ting, om hun ikke bragte ham saameget som en Regnepenge med sig; o ja, det er jo ogsaa sandt: Kjærlighed er almægtig! Det lumpne Kram har ikke engang en Seng at ligge i, de maae endogsaa i Nat sove paa Straaet, og de har tigget sig det Lyndtol sammen, hvori de vil drikke sig fulde!" Alle de Omkringstaaende loe af fuld Hals, og de to bespottede Ulykkelige sloge Dinene ned. Emil stødte harmfuld Sladreten bort fra sig. "Der, tag den!" raabte han og kastede en Pung med 100 Dukater, som han havde taget ind om Morgenens, i Haanden paa den forstenede Brudgom. De Gamle og Brudfolkene græd høit, kastede sig paa en plump Maade paa Knæ, og kysede hans Hænder og Klæder. Han vilde rive sig løs. "Hold Jer dermed Glendigheden fra Livet, saa længe I kan!" raabte han bedøvet. — "O, De har gjort os lykkelige for vor hele Levetid, naadige Herre!" raabte de Alle.

Han vidste ikke hvorledes han var kommen bort; han fandt sig alene, og ilede med valkende Skridt ind i Skoven. Der opsøgte han det tætteste, eensommeste Sted, kastede sig ned paa en Græstue, og kunde ikke længer tilbageholde sin udbrydende Taarestrom. "Hvor jeg alles ved Livet!" hulkede han i dyb Bevægelse; "jeg kan ikke være glad og lykkelig, jeg vil ikke være det! Modtag mig snart, du ventlige Jord, skjul mig i Dine kjolige

Arme for de vilde Dyr, som kalde sig Menneſker! O Gud i Himlen! hvormed fortjener jeg, at jeg hviler paa Edderduun og Klæder mig i Silke, at Druen yder mig ſit koſtbareſte Blod, og Alt med tjenſtfærdig Ivrighed tilbyder og frembærer mig Gode og Kjærlighed? Denne Usle er bedre og æd-
 re end jeg, og Elendigheden er hans Amme og Haan og giftig Spot hans Lykønkning. Syndig synes mig hver Lækkerbidſken jeg nyder, hver Drik af ſlebent Chryſtal, min Hvile paa bløde Senge, hver Koſtbarhed af Guld og Smykker jeg bærer, medens Verden jager mange tuſind Gange tuſinde Ulykkelige omkring, ſom hungre eſter de bortkaſtede tørre Brodſtumper, ſom ikke vide hvad Vederqvægelse er. O, nu forſtaaer jeg Eder, I fromme Helgene, I Forſmaaede, I Forhaandede, ſom gave Alt til Priis, paa Eders usle Klædebon nær, I, ſom ſvøbte en Sæk om Eders Lænder og ſelv ſom Betlere vilde taale de Beſpottelſer og Godspark, hvormed raa Dvermod og rigt Bellevnet viſe Elendigheden bort fra deres Taſſeler, for blot at kaſte denne Dverflo-
 dens Spnd fra Eder." — Alle Verdens Billeder gik vaklende ſom en Taage forbi hans Dine; han foreſatte ſig at anſee de Forſtødte ſom ſine Brodre, og at bortſjerne ſig fra de Lykkelige. — Længs havde man allerede ventet paa ham i Salen til Vielfen, Bruden var bekyndret, Forældrene ſøgte ham i Hauge og Lyſtkov; endelig kom han tilbage med lettet

Hjerte, efterat have grædt sig mæt, og den hoitidelige Handling blev fuldbyrdet.

Man begav sig fra den underste Sal op i den aabne Hal, for at sætte sig til Bords. Brud og Brudgom gik foran, og de øvrige fulgte parviis; Koderik bød sin Arm til en ung Pige, der var munter og snaksom. "Hvorfor mon dog Brudens altid græde og see saa alvorlige ud under Vielsen?" sagde denne, i det de gik op til Galleriet. "Fordi de i dette Dieblik paa det meest levende blive gjennemtrængte af Livets Vigtighed og det Gaadesfulde i det", svarede Koderik. "Men vor Brud", vedblev hiin, "overtræffer endnu i Hoitidelighed alle dem, jeg nogensinde har seet; hun er overhovedet bestandig tungsindig, man seer hende aldrig lee ret muntert." — "Det gjør hendes Hjerte desstore Ure", svarede Koderik, imod Sædvane forstemt. "De veed maaffee ikke, min Groken! at Bruden for nogle Aar siden havde taget et allerkjæreste fader- og moderløst Barn, en Pige, til sig, for at opdrage det. Til denne Lille helligede hun al sin Tid, og denne spæde Stabnings Kjærlighed var hendes sødeste Lon. Denne Pige var bleven syv Aar gammel, da hun blev bortt paa en Spadseretour i Staden, og, uagtet al anvendt Meie, har man endnu ikke kunnet finde hende igjen. Dette Uheld har det ædle Bæsen saaledes taget sig til Hjerte, at hun fra den Tid lider af en stille Melankolie, og ikke ved nogen Ting kan blive bortdraget fra denne Langsel efter sin lille Le-

gesoffer." — "J Sandhed, meget interessant!" sagde Frukenen, "det kan i Fremtiden udvikle sig ret romantisk, og give Anledning til det behageligste Digt."

Man ordnede sig ved Bordet; Brud og Brudgom tog Plads i Midten og saae ud over det muntre Landskab. Man sladrede og drak Skaaler, det gladeste Lune herskede; Brudens Forældre vare fuldkommen lykkelige, kun Brudgommen var stille og indsluttet i sig selv, nød kun lidet og tog ingen Andeel i Samtalerne. Han blev forstrækket, da musikalske Toner pludselig lode ned fra oven af, dog beroligede han sig igjen, da det kun vedblev at være blide Valdhorn-toner, som behageligt fore bort over Buskene, drog gennem Lysstoven og tabte sig mod de fjernere Bjerge. Koderik havde stillet Valdhornisterne paa Galleriet ovenover de Episende, og Emil var tilfreds med denne Indretning. Henimod Slutningen af Maaltidet lod han sin Huus-hovmester komme, og sagde, i det han vendte sig til sin Brud: "Kjære Veninde! lad ogsaa Armoden tage Deel i vor Dverflobighed." Han befalede derpaa at sende et Antal Glaster Viin, Bagværk og forskjellige Retter i rigelige Portioner over til det fattige Brudepar, paa det at denne Dag ogsaa kunde være en Glædesdag for dem, som de siden gjerne vilde kalde tilbage i Erindringen. "See, min Ven!" raabte Koderik, "hvor sjønt Alting dog knytter sig sammen her i Verden! Min unyttige

Driven omkring og Sladdren, som Du saa tidt har
 dadlet hos mig, har dog nu foranlediget denna gode
 Handling." Mange vilde sige Værten nogle Com-
 plimenter for hans Medlidenhed og gode Hjerte, og
 Frøkenen talde om et skjont Sindelag og Vdelmo-
 dighed. "D lader os for Himlens Skyld tie!"
 raabte Emil, fuld af Brede, "det er ingen god
 Handling, ja overhovedet ingen Handling, det er
 Intet! Naar Svaler og Spurve pikke de bortkaste-
 de Brødkrummer af denne Dverflodighed op af Jor-
 den, og bære dem hen til deres Unger i Reden,
 skalde jeg da ikke erindre en fattig Medbroder, der
 trænger til mig? Hvis jeg torde følge mit Hjerte,
 saa vilde J belee og bespotte mig ligesaa fuldt som
 mangen Anden, der drog ud i Orkenen, for ikke at
 erfare mere om Verden og dens Vdelmodighed." —
 Man taug, og Roderik saae i sin Bens glødende
 Dine den heftigste Uvillie; han befrygtede, at han
 endnu kunde forglemme sig mere i sin forstemte Til-
 stand, og søgte hurtigt at dreie Samtalen hen paa
 andre Gjenstande. Men Emil var bleven urolig og
 adspredt; fornemmelig vare hans Blik ofte hæftede
 paa det øverste Gallerie, hvor Betjentene, som be-
 hoede denne Etage, havde mangehaande at tage vare
 paa og særdes med. "Hvem er den modbydelige
 Gamle, der har saa travlt deroppe og kommer saa
 tidt frem igjen i sin graa Kappe?" spurgte han en-
 delig. "Hun horer til mit Tjenestetpønde", sagde
 Bruden, "hun skal føre Opsigten over mine Kam-

merjomfruer og yngre Piger." — "Hvor kan Du taale en saadan Hæslighed saa nær ved Dig?" svarede Emil. "Lad hende være hvad hun er, min Ven!" svarede den unge Kone, "de Hæslige skal jo ogsaa leve, og da hun er god og reenlig, kan hun være af stor Nytte for os."

Man reiste sig fra Tasselet, og Alle omringede den nye Egtemand, ønskede ham endnu engang til Lykke, og trængte dernæst ind paa ham med Bonner om Tilladelse til Bal. Bruden omfavnede ham yderst ventlig og sagde: "Min første Bon, elskede Mand, vil Du ikke afflaae mig, thi vi have Alle glædet os dertil. Jeg har nu i lang Tid ikke danset, og Du har selv endnu aldrig seet mig danse. Er Du da slet ikke nysgjerrig efter at see, hvorledes jeg tager mig ud i denne Bevægelse?" — "Saa munter", sagde Emil, "har jeg endnu aldrig seet Dig. Jeg vil ikke forstyrre Eders Glæde, gjør I hvad I vil; men forlang blot ikke af mig, at jeg skal gjøre mig selv latterlig med keitede Krum-spring." — "Naar Du er en slet Danser", sagde hun leende, "saa kan Du være vis paa, at Enhver gjerne vil lade Dig være med Fred." Bruden bortfjernede sig derpaa, for at klæde sig om og isere sig sin Baldragt. — "Hun veed ikke", sagde Emil til Roderik, med hvem han gik bort, "at jeg fra et andet Værelse kan komme ind i hendes, gennem en skjult Dor; jeg vil overraske hende ved Dmklædningen."

Da Emil var gaaet bort, og mange af Damerne havde boetfjernet sig, for at træffe de fornødne Forandringer i deres Pynt; til Dandsen, tog Roderik de yngre Folk tilside, og førte dem op paa sit Bærelse. "Det bliver allerede Aften", sagde han her, "det er snart mørkt; nu hurtigt: hver i sin Forklædning, for at gjennemsværme denne Nat ret broget og lystigt. Hvad I kan udtænke, maa I! Gæcer Jer ikke i mindste Maade, jo galere, jo bedre! Jo afskyeligere de Banskabninger er, I bringer frem af Eder, jo mere vil jeg rose Eder. Der maa ikke eksistere nogen saa modbydelig Puffel, nogen saa vanstabt stor Mave, nogen saa ravgal Dragt, som ikke paraderer idag. Et Bryllup er en saa forunderlig Begivenhed, en ganske ny uvant Tilstand bliver saa pludselig som et Eventyr kastet de Nygifte paa Halsen, at man ikke kan begynde denne Fest forvirret og uklogt nok, for kun paa een eller anden Maade at motivere den pludselige Forandring for Ægtefolkene, saa at de svømme over i deres nye Stilling ligesom i en phantastisk Drom, og derfor lad os kun rase ret dygtig ind i Natten og ikke tage imod nogen Indsigelse af dem, der ville stille sig fornuftigere an!" — "Vær Du ganske rolig", sagde Anderson, "vi have bragt en stor Kofert fuld af Masker og gale brogede Dragter med fra Staden, Du vil selv komme til at forundre Dig, derover." — "Men see her", sagde Roderik, "hvad jeg har kjøbt mig af min Skrædder, der als

lerede vilde til at skjære denne kostbare Skat i Pap-
per! Han har tilforhandlet sig denne Dragt af en
gammel Fætterfæ, som sikkert har gjort Galla der-
med hos Lucifer paa Bloksbjerg. See her dette
Karlagenrøde Livstykke, med disse Guldræsker og
Fryndser, og denne guldstraalende Hue, som vist
maa klæde mig uendelig ærværdigt; dertil tager jeg
denne grønne Silkekjole med safranguul Besætning
og denne affæyelige Masse og fører siden som gammel
Kjærling det hele Chor af Caricaturer ind i Sove-
kammeret. Skynd Jer nu, at I blive færdige!
Saa skal vi høitideligen afhente den unge Kone."

Hornene musicerede endnu, Selvfæbet vandrede i
Haugen, eller sad udenfor Huset. Solen var gaaet
ned bag mørke Skyer, og Egnen laae i graat Lus-
mørke, da pludselig Solens Affkeedsstraale endnu
engang brod frem under Skydækket, og besprængte
Egnen rundt omkring, men fortrinligen Bygningen
med sine Gange, Seiler og Blomsterfestonner, lige-
som med rødt Blod. Da saae Brudens Jorvaldre
og de øvrige Liisfuere det eventyrligste Tog svæve
hen ad den øverste Corridor til; Roderik som den røde
Gamle foran, og bagefter hende pukkeltnggede, tyk-
mavede Banskabninger, uhyre Parykker, Tartagli-
a'er, Policineller og spøgelseagtige Pierrotter, kvin-
delige Figurer i udspændte Fiskebeensskjorter og alen-
høie Trisurer, de modbydeligste Figurer, Alle som
fremmanede af en ængstelig Drom. De drog
over Gangen, gjøglende og vriskende, vakkende,

trippende og brystende sig, og forsvandt derpaa i en af Dorene. Kun faa af Tilskuerne vare komne til at udbryde i Latter, saaledes havde det saelsommeste Syn overrasket dem. Pludselig brod et gjennemtrængende Skrig ud af Bærelserne indenfor, og ud i den blodige Aftenrødme styrtede den blege Brud, i en hvid kort Klædning, hvorom der slagrede Blomsterranker, den skjonne Barm ganske fri, de syldige Lokker svævende i Luften. Ligesom afsindig, med rullende Dine, vanziret Ansigt, styrtede hun over Galleriet og sandt, forblindet i sin Angst, ingen Dør eller Trappe, og strax derpaa styrtede Emil efter hende, med den blanke tyrkiske Dolk løftet høit i sin Haand. Nu var hun ved Enden af Gangen, hun kunde ikke komme videre, han naaede hende. De maskerede Benner og den graa Gamle vare styrtede efter ham. Men allerede havde han rasende gjennemboret hendes Bryst, og overskaaret den hvide Hals, hendes Blod strømmede i Aftenrødens Glans. Den Gamle havde fast omslynget ham, før med Magt at rive ham tilbage; brydende med hende kastede han sig tilbage tilligemed hende, ud over Rækværket, og Begge faldt sonderknuste ned for Fodderne af Frænderne, der med stum Forsædelse havde været Tilskuere ved den blodige Scene. Oppe og nede i Gaardsrummet, eller ilende ned af Gallerierne og Trapperne, stode og løb de affædeligste Masker i mangfoldige Grupper, liig Helveds-Dæmoner.

Roderik tog den Døende i sine Arme. Legende med Dolken havde han truffen ham i Brudens Bærelse. Hun var næsten paaflædt ved hans Indtrædelse; ved Synet af den røde modbydelige Klædning havde Emils Trindring pludselig vundet Liv, hiin Nats Rædselsbillede var fremtraadt for hans Sæbser; skjærende Tønder af Maserie, var han styrtet løs paa den skjælvende, undslående Brud, for at straffe Mordet og hendes djævelske Kunstgreb. Den Gamle bekræftede døende den udøvede frække Daad, og det hele Huus var pluofelig forvandlet til Smerte, Sorg og Forfærdelse.

Fyrstens Indling.

(Fortælling af Johanna Schoppenhauer.)

”Ei, naadige Herre!” raabte Ludvig den 14des Kammertiener den unge Grev Laurun imøde, i det han derhos næsten berørte Gulvet med den skjont pudrede Toupee paa hans store Parok, ”ei, naadige Herre! hvad forskaffer mig da den sjældne Lykke, at kunne forsikre Dem om min dybeste Erbødighed paa denne Tid og i dette Værelse? Kongen arbejder endnu her ved Siden af i Finantsraadet”, tilføiede den ellers smidige Hofmand en Smule forelegen; ”vistnok knierke undertiden de Hjul, som holde Statsbestyrelsens store Maskine i Gang, og det gaaer da lydeligt nok til inde i hiin Sal. Desdaarsag tør, som vist er Hr. Greven bekendt, foruden en ubetydelig Tjener som jeg, egentlig Ingen opholde sig i dette Forgemaal paa denne Tid. Dog De, naadige Herre! gjør overalt en Undtagelse; hvor kunde en ueset Dor tillukke sig for den, for

hvem alle Hjerter aabne sig." — "Vi ville ikke undersøge hvormegen Sandhed der kan ligge heri", svarede Lauzun, "dog beder jeg Dem, kjære Hr. v. Tyert! at taale mig her denne gang; jeg lover Dem, at Kongen ikke vil see suurt dertil, naar han finder mig her." — "Ei, hvorledes kunde jeg her nære nogen Tvivl, jeg Kongens forste Kammertjener", faldt Tyert ind med fordoblet Venlighed, "holder Hr. Greven mig da for en saa stor Begynder i min Tjeneste?" — "Vist ikke", svarede Lauzun, "jeg kjender den retfærdige Tillid, hvormed Kongen belønner Deres prøvede Trofkab. Derfor vil jeg ikke heller gjøre nogen Hemmelighed for Dem af, at egentlig glad Forventning drev mig hérhen. Vor Monark, kjære Tyert! staaer atter i Begreb med at give mig et stort, ja jeg kan vel sige ganske usædvanligt Beviis paa sin Naade. Jeg var saa træt af, hjemme at tælle Minutterne til den bestemte Time, derfor maa De endelig tillade mig, at jeg her bortsladrer den kjedelige Tid med Dem." — "Ne, Hr. Greve!" afbrød Tyert ham i underdanig Fortviivelse, "hvorledes kan De dog paa denne Naade ville spotte mig? Jeg er jo overordentlig lykkelig ved at være den Forste, der tør bevidne Dem sin glade Deeltagelse. Den Naade, som Kongen har tiltænkt Dem, maa vistnok være stor og overordentlig." — "Det er den ogsaa", afbrød Lauzun ham, "hvor vilje mine Venner triumfere over den glimrende Bane, som om saa Minutter

'aabner sig for mig!" — "Om faa Minutter!" gjentog Kammertjeneren næsten andægtig. "Ja, ja, min Ven, om faa Minutter!" raabte Lauzun, henreven i Tummelen af glad Forventning, og saae smilende sin ydmyge Tilbeder i hans venlige Ansigt, hvori den godmodigste Nysgjerrighed af Verden stod skreven med læselige Træk. "Indtil nu", vedblev han, "maatte jeg vel efter Kongens Befaling være taus, thi han har selv bestemt den nærværende Dag, til, endnu førend Messen at foreskille mig for Hoffet i min nye Værdighed. Imidlertid, medens vi her vente paa Hans Majestæt med hinanden, tør jeg vel sige Dem et Beviis paa min taknammelige Velvillie for Deres Deeltagelse i min Lykke, og betroer Dem hvad endnu Ingen ahner. De maa da vide, at Hertug Mazarin virkelig trækker sig tilbage fra alle Forretninger, og at jeg bliver hans Efterfølger som General-Felttoimester." Lykønskninger, Taksigelser for den høie Fortrolighed, Udraab af den meest levende Beundring, hvorpaa Lauzun horte med smilende Selvbehag, strømmede nu uafbrudt fra den veltalende Kammertjeners Læber, indtil han paa eensgang med alle Tegn paa den høieste Forstræktelse pludselig forstummede. "Gode Gud! hvad har jeg glemt midt i min Glæde!" raabte han derpaa med ganske forandret Ansigt, "vel er det i Grunden kun en ubetydelig Ting, min allernaadigste Herre har paalagt mig, men saaledes som Hans Majestæt er — ei, ei, ei!" stønnede han, i det han ængstelig trippede

de om og knipsede med Fingrene; derpaa trak han sit Uhr op; et Blik paa dette syntes at indgive ham nogen Trost. "Maaskee er det endnu Tid!" sukkede han og tørrede Angstsveden af sin Pande, "ni Minutter bliver endnu Finantsraadet forsamlet! Selv det Umulige maa man forsøge i Monarkens Tjeneste!" Med disse Ord og et meget dybt Buk gik han forbi Greven og ud af Døren, hvilken han omhyggelig lukkede i efter sig; listede sig derpaa, som en Kat paa Fløielspoter og med indtrukne Kloer, sagte op af en lille Bagtrappe, tog stedse tre Trin i hvert Skridt, og stod efter faa Sekunder ganske aandeløs for Minister Louvois i det lille Kabinet, hvori han sædvanlig arbejdede alene den hele Dag, naar Hofset, som det den gang var Tilfældet, opholdt sig i Saint-Germain. — Med megen Tak og endnu større Loftelse lod den almægtige Minister sin tro Espion igjen forlade sig saa hurtigt som muligt, stræbte derpaa uden særdeles Valg nogle Papirer sammen, og mumlede for sig selv: "Paa den lille Kadet fra Bredden af Garonne vore Bingerne fordømt hurtigt; han flyver vist over Hovedet af os alle, hvis vi ikke forebygge det." — Nyert var allerede for længe siden igjen nede i Forgemakket og fortalte Grev Lauzun med den største Ufsydighed om de Roser og Drangeblomster, som han havde været saa lykkelig, endnu i rette Tid at kunne bestille til Fru v. Montespan, da Louvois, med sine Papirer i Haanden, traadte ind og med et lidet Buk gik forbi

dem begge, lige til den Dør, som gik ind til Salen, hvori Kongen var. Forgjæves stillede Kammertjeneren sig skjælt i Veien og forsikrede ham i en temmelig bestemt Tone, at Monarken endnu ikke var synlig. Louvois agtede ikke derpaa, beraabte sig paa vigtige Depescher, som han dieblikkeligen maatte meddeele Kongen, og gik derpaa lige ind, endskjøndt han hverken havde Sæde eller Stemme i Finantsraadet. Med et let Træk paa Skuldrene og hemmeligt triumpherende Smil saae Lauzun Floidorene falde i efter ham, og blev derpaa ved, i det mindste med sønlig Opmærksomhed at høre paa Kammertjenerens Underholdning, indtil Ministeren efter faa Minutter's Forløb igjen ilede tilbage igjennem Bærelset, og strax derpaa ogsaa Kongen. Den Sidstes første Blik faldt paa Greven, der i spændt Forventning nærmede sig ham et halvt Skridt, men ogsaa strax trak sig tilbage igjen, thi Monarken ilede ham kold forbi. — "Hvem veed, med hvilke Dumheder Louvois har gjort ham fortrædelig!" sagde Lauzun til sin egen Trost; thi denne for ham ganske uvante Kulde havde i Begyndelsen dog berørt ham en Smule ubehageligt. "Dette Dieblif gaaer ogsaa forbi, og efter Messen vil han vist erindre sit Løfte", tænkte han videre, og flurtede sig nu ganske sorgløs til Folget, som ledsagede Kongen til Hofcapellet.

Lange glimrende Rækker af de skjønneste og fornemteste Damer opfyldte forventningsfulde Ban-

fene, maaffee i en Andagt, ikke ganske lige fordeelt
 mellem Verdens syntlige og usyntlige Beherster. Thi
 for ingen Priis havde man ved hiint, af Usædelig-
 hed og udyortes Anstand sammensatte Hof villet for-
 somme, at gjore saavel Kongen som den kjære Gud
 sin af Etikette bestemte Opvartning. Lauzun saae
 dog en Smule mere merk ud end sædvanlig, da
 han fra sin Plads bagved Kongen mønstrede den
 Hær af Skjønheder, der udbredte sig for ham og
 som ikke var et Tulipanbeed uligt, dog, en Straale
 af de skjønneste blaae Dine opmuntrede ham snart;
 det var et Blik, der vel kunde have bragt ham til
 at glemme endnu flere feilslagne Forventninger, end
 de han nylig havde lidt. — Anna af Montpensier,
 den skjønneste, aandrigste og stolteste Fyrstinde
 ved Ludvig den 14des Hof, var den mægtige Fee,
 der vidste at øve denne Tryllekraft over Lauzun.
 Som Ludvig den 13des Datterdatter og Gaston
 von Orleans's Datter, nær beslagtet med Kongen,
 eiede hun Rang som første Prindsesse af Frank-
 rige. De umaadelige Riigdomme, de betydelige
 efter hendes Fader arvede Gods, gjorde at
 hun blev betragtet som den rigeste Prindsesse i Eu-
 ropa, om hvis Haand Fyrster, ja endogsaa fremme-
 de Konger hidindtil forgjæves havde anholdt. Og
 saaledes stod hun nu som Hærsterinde, i Ordets
 egentlige Forstand, en Pallas i Land, Mod og Skif-
 felse, netop ved Begyndelsen af hendes Livs Som-

mer. Denne hoie Dame havde med den forste Ungdoms flygtige Glands ikke tabt nogen af sine Undigheder, thi hendes nu i fuld Praat ubblomstrende Skjonhed behovede den ikke for at henrykke. Man tilbad hende i det Fjerne, som man tilbeder de Udelige, og kun en saa hoitstræbende og utømmelig Aand som Lauzun kunde tillade sig, ikke stedse i hende at see Fyrstinden, men ogsaa stundom den skjonne Qvinde, der i blidere Hengivelses, visnok sjeldne Dieblikke syntes saameget mere uimodstaalig, jo hoiere hun i det sædvanlige Liv stod ophoiet over Alle. Det forekom ham, at han aldrig havde seet hende skjonner, end denne Morgen. Hans Blik tabte sig i den phantastiske Labyrinth af de imellem Perler og Baand opbæstede og strængede Pokker og Haarpidske. Den stolte Lilliebals bestoggedes af næsten usynlig fine Points d'Alençon, foran sammenhæstede med en stor Bryllloise af Diamanter. Et vidt Sevandt af sorte Schenille-Kniplinger, hvorunder en guldstraalende Underklædning fremlyste, omgav den skjonne Figur, uden at forraade mere af hendes Former end Spidsen af den skjonnest Fod, der kun undertiden blev en Smule synlig. Det udmærkede Huld, hvormed Prindsessen ved Udgangen af Kapellet vendte sig til Grev Lauzun, og tillod ham, at overrække hende Bievandet, fuldendte det Tryllerie, der for Dieblicket bragte ham til at forglemme Alt. Vel kaldte han sig selv en indbildt Daare, saasnart han havde tabt

hende af Syne, og lagde sig selv, dog uden syn-
derlig Nytte, paa Hjerte ikke at forglemme Itaros
Skjæbne.

Hele den øvrige Dag tilbragte han som sædvanlig
i Nærheden af Kongen, uden at denne endog kun med
et eneste Ord nævne den ham lovede Befordring.
En Hær af smaae, som det syntes tilfældige Hin-
dringer stillede sig desuden imellem enhver fortrolig
Nærmelse, hvormed Greven ellers ofte blev værdis-
get af sin Herre, og saaledes fandt han først sildig,
da han med de Førmeste ved Hoffet efter daværende
Etikette bivaanede Kongens Afslædning, den af ham
hele Dagen med Længsel ventede Leilighed til at
kunne erindre Monarken om det ham givne Lofte. —
"Ja, ja, det gaaer ikke saaledes strax, vi vil se,
hvad der ved Leilighed kan lade sig gjøre", var Alt
hvad han erholdt til Svar.

Den arme Lauzun stormede hele Natten i vild
Harme frem og tilbage i sit Værelse; hine med iis-
nende Kulde let henkastede Ord havde nedstyrtet den
forvante Yndling fra alle sine Himle, og han blev
et Rov, snart for den meest rasende Vrede, snart
for den umaadeligste Smerte. Det var ikke saame-
get Harme over at see sig fluffet i et stort og glim-
rende Haab, der saaledes bevægede ham, det var
Følelsen af hans kongelige Vens, for ham saa uven-
tede Uordbofsdenhed, der gjennemtrængte hele hans
Sjæl med voldsom Smerte. Thi han hang virkelig

med Liv og Sjæl ved sin Hætre, og vilde endnu i Gaar, ridderligt og tappert, som en Fortidens Paladin, have forsvaret ham med sit Liv mod Enhver, der havde vovet at ytre kun den mindste Muelighed af det, han nu selv maatte erfare.

Opvoret i Stilhed og Eensfæmhed, opdraget efter hine gamle Ridderkabs-Love, ved hvilke hans Fjønne Fædreland allerede tidligere saa ærefuldt havde udmærket sig, var Grev Lauzun for ikke lang Tid siden kommen fra sine Fædres Borg i Gascogne til Paris, i hans Nærbeslægtede, den mægtige Marschall af Grammonts Huus. Han erindrede sig, at det sommede en ganske ubemidlet ung Son af et gammelt adeligt, men ikke rigt Huus, at søge sin Lykke paa en ærefuld Maade, enten ved Hoffet eller ved Armeen. Hans ædle Figur, den behagelige Ynde, der var udbredt over hele hans Væsen, gjorde ham snart i hans Onkels Huus yndet baade af Høie og Lave; den excentriske Maade, hvorpaa hans ofte i klare Lysstraaler gjennembrændende Aand udtrykte sig, hans Mod, hans Foragt for alt Uædelt, hans Trofskab i Kjærlighed og i Had, gjorde, at han ganske vandre Marschallen af Grammonts ældste Son, Greven af Guiches Hjerte; thi ung, Fjøn og tapper, som Lauzun selv, saae denne i sin Slægtning sin egen Tilværelse fordoblet. Denne troe, men ogsaa meget formaaende Ven, banede overalt Veien for den nye fremtraadte Begynder; han forestillede ham for Kongen, der

fandt stor Behag i den Fremmede fra Syden, over-
 øfte ham med Naadesbeviisninger, og fængslede ham
 saa meget som mueligt til sin egen Person. Saale-
 des steg den for endnu kort siden saa ubetydelige
 Laurun, nu Kongens erklærede Yndling, hurtigt
 som Lynet, fra Trin til Trin, indtil han blev Ge-
 neral-Major; han higede efter at stige endnu høie-
 re, saae sig allerede ganske nær ved Maalet, og
 styrte saa pludseligt ned! Det var vel naturligt,
 at dette saa uventede Fald maatte betroeve ham, og
 saameget mere, da det blev ham umuligt, at gjætte,
 hvorved han kunde have paadraget sig denne For-
 haanelse. — Natten forstørret enhver af vore Sor-
 ger til en sonderknusende Kjæmpesikkertelse, dog, er
 det endelig lykkedes os at finde Sønnen, saa staaer
 Morgenens, naar vi vaagne, liig en Trostens En-
 gel, ved vort Leie, og viser os Gjenstanden for
 vore Belymringer saa formindsket, at vi ofte med-
 lidende smile over vor natlige Nædsel for den. Men
 anderledes er det, naar Morgensolen finder os
 vaagende, som en Voldt for hine feberagtige Stræk-
 kebilleder; med hvert Minut stormer da det oprorte
 Blod mere rasende fra Hjertet og til Hjertet;
 Daarligheder, uoverlagte vilde Gjærninger, der
 stedsle styrte os dybere i Jordærvælsen, betegne sæd-
 vanlig den Dag, hvis første Straale efter en saa-
 dan Nat, saarer den Ulykkeliges brændende Dine
 med gjennemborende Smerte. —

Greth Lauzun havde gjennembaaget en saadan Nat, i hvilken tusinde Planer, een st-dse mere eventyrlig end den anden, vare opstegne i hans Sjæl og atter blevne forkastede. Een holdt han imidlertid fast og udforte den ogsaa, i det han saa tidlig som det kunde passe sig, begav sig til Fru v. Montespan, Ludvig den 14des skjønneste, stolte, alsmægtige Beherskerinde. Hun havde stedse været venlig imod ham, derfor torde han vove at gjøre Fordring paa hendes Hjælp til at drage Sløret fra Aarsagen til hans Herres fornædrende Forhold imod ham; thi derefter var det isærdeleshed hans Hjerte higede.

Hatvt trestet ved hendes venlige Diltale, forlod han den skjønneste Qvindes Bærelse; hun havde forundret sig med ham, klaget med ham, lovet at forsøge Alt, baade Muligt og Umuligt til hans Hjælp; hvad kunde han vel i sin Stilling ønske bedre? Men desværre forblev han ikke længe i denne behagelige Stemning; det varme gascogniske Blod drev ham paa ny uophørlig omkring. Han havde ønsket at kunne være overalt, usynlig & kunne omsvæve Alt, Kongen, Montespan, Venner og Fiender, og geraadede endelig paa et i Udførelsen høist farligt Indfald, men som han dog ikke formaaede at opgive; thi for hans dristige, ubøielige Sind var enhver Tilbagetrædelse umulig, saasnart een gang et ret stort Boveslykke loftende havde fremstillet sig for ham. — Ved Guld, Venner, Emigrerier, og, fremfor Alt, ved den ham egne Uimod-

Naaelighed, som han kunde gjøre gjeldende naar
 han vilde, lykkedes det ham virkelig at bevæge en
 gammel Kammerjomfru hos Fru v. Montespans
 til, at hun om Eftermiddagen, paa den Tid,
 da Kongen pleiede at besøge sin Veninde, skjulte
 ham i hendes Hersterindes Bærelse. Timen slog, Kon-
 gen kom, og Lauzun, kun skilt fra Parret ved et
 tyndt Tapet, gik ikke Glip af en eneste Stavelse af
 en Samtale, hvis fornemste Gjenstand han selv
 var. Den sagteste Bevægelse, et lydeligt Ande-
 drag, eller endogsaa en uvilkaarlig Hosten kun-
 de føre ham hans Undergang imøde; hans Skjæbne
 var rædselsfuld, hvis Kongen opdagede den forovne
 Lurer, men hans gode Engel vaagede over ham, og
 holdt ham, trods Uroligheden i hans Indre, dog
 udvortes rolig. — Endelig erindredes Kongen ved
 Slaget af det med rigtferapldte Smirkler girede
 Uhr paa den røde Damastes Væg, om at det var Tid,
 at begive sig til Generalproven paa en stor Ballet,
 som med det forste skulde forskjønne en glimrende
 Fest. Fru v. Montespans traadte efter hans Bort-
 fiernelse nogl: Dieblikke ind i sit Toilet-kammer, for
 at lægge stærkere Sminke paa til Aftenbelysningen,
 og Lauzuns skjælvende Fortrolige benyttede denne
 korte Frist til at udfrie ham fra hans farlige Fæng-
 sel. Velbekjendt med alle Stottets Keinkelkrage,
 ilede han saa hurtigt som en Puil ned af en lille
 Bagtrappe, og stod allerede ved den anden Side af
 Fru v. Montespans Appartement, i hendes For-

gemak, da hun saa Diebliffe efter traadde ud, for at følge Kongen til Balletproven.

Meget høflig bød Greven hende Armen, og ledsagede hende igjennem den lange Række af Galleriet, Korridorer og Sale, hen til Operasalen, hvor allerede det hele Hof var forsamlet. — "Har De, Skjønne, velgjørende Fæe, erindret mig hos Kongen?" hvidskede Lauzun til hende, i det han tiltraadte den ikke endda saa korte Vandring med hende. "Og hvad sagde min Monark?" spurgte han videre, da Damen med et smilende Nik bejaede hans Spørgsmaal; hans Stemme var bevæget, Armen, hvorpaa Fru v. Montesperan lænede sig, skjælvede kjendelig; dog dette kunde man vel tilgive Greven i hans nærværende Stilling. "At onde Tunger, som jeg imidlertid ikke nærmere veed at betegne, have været travle med at sætte Dndt mellem Dem og Kongen, lader sig ikke nægte", svarede Fru v. Montesperan, "men hans Brede er allerede i Aftagende; kun endnu Daalmodighed en kort Tid fra Deres Side, og Alt vil blive godt; thi at jeg anvender alt muligt, for at bringe ham paa bedre Tanker, derom vil Grev Lauzun sikkert være overbevist." — "Virkelig?" svarede han med en ganske befønderlig forandret Tone, "virkelig, min Naadigste! De har altsaa virkelig med den bedste Villie taget Dem af mig, talt for mig og forsvaret mig?" — "Ganske sikkert! Hvilket Spørgsmaal!" svarede Damen, "jeg siger Dem, Deres Sag er allerede saa godt som afgjort;

Kun endnu nogen Naalmodighed, og alle Deres Dns
 Her — — "Elendige Bolerffe! usle Løgnerffe!
 ligesaa troløs som listig, ligesaa pligtforglemmende
 som fræk", hvidskede Greven hende i Dret, med en
 Tone, som hun alene kunde høre, imedens han
 i sin øvrige Anstand og Holding beholdt sin forrige
 Ærbødighed imod den dødelig forskrækkede Dame.
 "Forgjæves", vedblev han paa samme Maade, "for-
 gjæves søger De at skuffe en Mand, for hvem intet
 kan blive skjult. Jeg veed ethvert Ord, som Kon-
 gen for endnu ikke ti Minutter siden talde med Dem
 i Deres hemmeligste Bærelse. Han har fortalt
 Dem, at Louvois igaar opsogte ham i Finantsraa-
 det, trak ham hen til et Vindue, og der forebragte
 ham, at jeg med utilgiveligt Dvermod overalt roste
 mig af min nærforestaaende Dphoielse til General-
 felttsimester. Han har derpaa forestilt Kongen, at
 han fra nu af daglig vilde blive bebyrdet med Tviflig-
 heder, hvorved han maatte være Fredsstifter, fordi
 den Uovereensfemmelse, der hersker imellem mig og
 Louvois, i dette nye Forhold vilde medføre evig
 Strid, da han som Krigsminister umulig kunde gaae
 af Veien for mig. Siden fortalte Kongen Dem, at
 Louvois havde skildret mig for ham som en overmodig
 og paatrængende, til Forandringsystemet hældende
 Daare, der var taalelig i Omgang, men ubrugbar
 til betydelige Forretninger; og De, naadige Fæne!
 De har taget Louvois's Mening om mig i Beskyttel-
 se mod min gode Herre. At han er opbragt imod

mig og kaldet mig indiskret, at han troer, jeg af
 Forfængelighed har fladret af Skolen, hvor han bod
 mig tie, det har jeg Dem allene at takke for. De
 har bestyrket ham i denne Troe, De har gydet Dlie
 i Ilden, Deres Falskhed allene er Skyld i, at Kon-
 gen har brudt sit hellige Ord imod mig." Lauzun
 havde endnu længe kunnet blive ved i denne Straf-
 seprædiken, thi hans sonderknuste Tithorerinde for-
 maarede af Skrak neppe længer at holde sig opreist,
 og tænkte hverken paa at svare ham eller at tale til
 sit Forsvar. Dog de vare i dette Dieblit komne til
 Stuespilsalen, hvor Lauzun med et dybt Buk bort-
 fernede sig fra sin Dame. Kandeles og udmattet
 sank hun i dyb Asmagt ned i den første den bedste
 Stoel. Det hele Hof kom i Alarm derover, end-
 ogsaa Kongen forglemte sig saa meget, at han lige
 for Dronningens Dine ilede hende til Hjelp. Man
 maatte bære Fru v. Montespan bort, og den Dns-
 tale og de Spørgsmaal, dette uforklartlige Tilfælde
 foranledigede, tog hele Aftenen igjennem ingen
 Ende blandt de Tilskødsværende.

Da Kongen kort efter besøgte sin Elskede i hen-
 des Bærelse, for at erkjendige sig om hendes Besin-
 dende, fandt han hende rasende af Bredde, skjælvende
 af Angst, i den uroligste Tilstand af Verden. Hun
 klagede for ham under hede Taarer over den uvardi-
 ge Behandling, hun nylig havde lidt, og derhos
 reiste Haarene sig paa hendes Hoved af Rædsel, og
 een Gysen efter den anden foer hende gjennem Marv-

og Been, thi hun var fast overbevist om, at Grev-
 ven kun ved mørke Magters Bistand i samme Mi-
 nut havde kunnet erfare, hvad hun havde talt med
 Kongen, da intet dødeligt Dre kunde have hørt det.
 Hun foer hvert Dieblik forstrækket sammen; fra hvee
 Krog forekom det hende, som om djævelske Skikkel-
 ser grinte hende imøde; imedens hun med svag
 Stemme anklagede Fornærmeren, og hun vovede
 neppe at fordre Hævn, saa længselfuldt hun endog-
 saa onskede den. Dgsaa Kongen, hvor høit fortør-
 net han end var, kunde ikke afholde sig fra, underti-
 den at henfalde i dyb Estertanke. — I hvilken
 gjensidig Spænding Kongen og Lauzun saae hinan-
 den igjen den følgende Morgen, er let at gjatte.
 Den Sidste taalte ikke længe denne qvælende Til-
 stand. Han greb det første gunstige Dieblik, hvori
 han kunde tale med sin Herre uden Vidner, for
 med sin vante Frimodighed atter at erindre ham om
 sit Lofte i Henseende til Generalfelttrimester-Em-
 bedet. "Og I vover", svarede Kongen, i det han
 med Moie betvang sin Brede, "I vover virkelig
 endnu at gjøre Fordring paa Mazarins Plads, me-
 dens I kun har min forvide drevne Estergivenhed at
 takke for, at I endnu gaaer fri og ustraffet omkring
 ved mit Hof? Paalagde jeg Eder ikke, at bevare
 Hemmeligheden om den Eder tiltænkte Dphøielse,
 troe i Eders Bryst, indtil jeg selv sandt for godt
 at bekjendtgjøre den? I sandt ikke for godt at vise
 Lydighed imod mig, nu kan I takke Eders indiske-

te Overmod for, at denne Post er tabt for Eder, og lære, en anden Gang at være mere beskedene." — Lauzun blev som ude af sig selv af Brede, da han hørte, hvad der kun forekom ham at være en tom Undskyldning for det forsættelige Brud af hans Monark's kongelige Ord, thi han følte sig fri for Brode; hiin Samtale med Kammertjeneren havde han forlængesiden glemt. Med sunkende Dine og glødende Kin: der traadte han nogle Skridt tilbage, vendte sig noget bort fra Kongen, trak, henrevet af Dieblisks Magt, sin Kaarde rask udaf Skeden, sonderbrod Klingen og lagde Stumperne for Kongens Fødder, med den tydelig udtalde Erklæring, at han ikke længere ønskede at tjene en Tyrste, der havde brudt sit givne Ord. — Under denne Scene stod Kongen, med Ryggen lænet til et Vindue, og legede med sit Spanskrør i Haanden. Bleg af Brede, synlig gysende af indædt Harm, knugede han med frygteligt truende Mine Stokken fastere i Haanden, men vendte sig i samme Dieblisk om til Vinduet, aabnede det, og kastede Koret ned i Gaarden. Et Par Sekunder drog han Beiret dybt, derpaa vendte han sig igjen til Greven. "Jeg vilde aldrig have kunnet tilgive mig det, om jeg, endogsaa opirret af den retfærdigste Brede, havde ladet mig forlede til, at behandle en Adelsmand som en Dreng", sagde han, gik kold og alvorlig forbi ham og ud af Bærelset. — Følgerne af denne Time, som Greven ventede med en Mand's Rolighed, der har ladet sin Brede

rase ud, udebleve ikke længe. Et Lettre de Cachet sendte ham endnu samme Aften til Bastillen, hvor der, i et af de gyseligste Taarne blev anvist ham en mørk Bolig, adskilt fra hele det øvrige Liv. Hvilken Afstand fra det muntre, glimrende Hof, som han nylig forlod, til disse smudsige, graae Mure, hvor, igjennem et neppe synligt Gittervindue, selve Dagslyset blev ham tilmaakt! — Farveløs som Bøggene, der omgave ham, laae den tilkommende Tid for ham, uden Udfigt til nogen Forandring eller endogsaa kun en Afbrøddelse af hans nærværende Tilstand, til noget Forhør, til Lov og Dom, Anklage eller Forsvar. Disse frygtelige Lettres de Cachet, denne forfærdelige Opfindelse af den meest rasende Despotisme overleverede dengang sine Offere i muligste Stilhed til Elendigheden, ligesaa haablese, som om de af Verdensdommeren selv vare overgivne til evig Fordømmelse. Kongen udsendte dem efter Indfald, og forærede undertiden sine Favoriter dem, som et Naadesbeviis, naar de udbade sig dem hos ham for deres Yndlinger, i den priselige Hensigt, uden direkte Mord at udsette et dem til Byrde faldende Mennesseliv af de Levendes Liste. Den Magt en gammel Sadvanc har, som her lod Kongen, næsten uden Ahuelse om Uret, udeve den forfærdelige Magt, der var overgivet til ham, forblindede til Lykke ogsaa Hoffet og Staden imod den Alle med hver Time truende Fare, thi ellers havde Ingen i Paris kunnet føle sig glad

ved sit Liv. Thi Ingen var sikker paa, ikke den næste Morgen at blive udreven af en glimrende og nydelleseriig Tilværelse og henlæggt i et stummelt Fængsels mørke Nat. Hverken Rang, Alder, Familie, eller endogsaa den reneste Wandel kunde beslytte derfor; man saae det hånde sig saagodtsom daglig, og just derfor tænkte Ingen paa, at Loddet næste Gang kunde træffe ham. Det gik dem Alle dermed, som det gaaer Menneskene med Doden: den Forsvundne blev hurtig glemt, og de, der bleve tilbage, vedbleve som for, at leve fort for egen Regning.

Grev Lauzuns Skjæbne var imidlertid bedre end han selv havde rovet at vente det; en sagte Stemme talde endnu stedse i Kongens Hjerter for den, der engang havde været ham saa kjær, og som han overalt ugjerne savnede, omendkjøndt han i Begyndelsen ikke vilde tilstaae det for sig selv. Derfor blev det ikke vanskeligt for dem, der meente det godt med den straffels Fange, paa mangfoldig Viis at stemme hans Herre mildere imod ham. En stor Deel af hans Forsælsere bleve tilregnede det som bekjendt let irritable gasconiske Blod, der endog var bleven til et Drdsprog; man bad Kongen betænke, at den smertelige Følelse over at blive skuffet i et saa overordentligt Haab, der var bygget paa hans eget, hellige Ord, vel nogenlunde kunde tjene til Undskyldning for den Uvækkelses sieklige Selvforglemmelse, og saaledes kom det virkelig dertil, at Lauzun,

efterat have henlevet nogle Uger i Fængsel, endelig paa en ganske ufædvanlig Tid horte Noget nærme sig med hurtige Skridt; Skaaderne raslede, Hængslerne klirrede, knirkende bevægede de svære Døre sig, og hans trofast hengivne Ven, Ridder von Guitry, der belønnede ham for tidligere viste betydelige Tjenester med den inderligste Hengivenhed, traadte ind til ham. Daater spjødte den gode ærlige Ridders Dine, da han saae sin Ven, hvis henfaldne Skikkelse og forspirede Udvortes allerede viste tydelige Spor af de Lidelser, han havde maattet udstaae. "Guitry!" raakte denne ham med glad Forundring imøde, og hans Kinder farvedes igjen med den for dums Rodme; "kommer Du for at besøge mig, trofaste Ven! eller", — vedblev han pludselig mere alvorlig, "har de ogsaa sendt dig herhid? Gaaer ogsaa allerede Din glimrende Bane Undergangen imøde?" — "Kongen sender mig som Naadens, som Fredens Sendebud", svarede Ridderen, i det han glad sluttede den Fængne i sine Arme. "Holdt! Holdt!" svarede Lauzun med megen Bitterhed, "Du seer, at jeg er for slet menbleret til at jeg kan modtage en saa høi Gesandt efter hans Værdighed; Du har kun Valget imellem at tage Sæde i min Seng her, eller paa min Stool histhenne i Krogen, medens jeg i Ydmyghed hører, hvad min Monark's huldrige Mildhed ved Dig lader mig forkynde." — "Ikke denne Tone!" bad Guitry, "forglem ikke, hvormeget Du har opirret Kongen." — "Har han

da' opirret mig mindre?" udbrod nu den dybtsaarede
 Lauzun, "eller var det maaskee Undersaattens
 Pligt, i Nidmyghed og dybt i Støvet, at beundre
 og ære sin Herres Wordholdenhed, som en kongelig
 Egenstabs? Skal det da lægges os til Last, at en
 affindig og rasende Fremfærd, ogsaa driver os til
 Affindigheds, og ud af Livets sædvanlige Gleed?" —
 "Ludvig er ikke mindre mild end retfærdig", svarede
 Ridderen i en fredsmæglende Tone, "hans kon-
 gelige Sjæl føler, at han ikke har handlet saaledes
 imod Dig, at jo en formildende Undskyldning for
 Din Forseelse kan være muelig, derfor ønsker han
 at gjøre godt igjen, hvad han selv maaskee kan have
 forseet sig, ja han vil meer end det, han sender mig
 derfor —" — "For endelig at forkynde mig mit
 Udnævnelse til General-Felttoimester!" afbrød
 Lauzun ham rast. — "O, Du ægte Gasconner,
 hvad tænker Du paa?" raabte Ridderen smilende;
 "at fordre det Umulige er Borneværk, min Ven!
 Hiin Post er allerede forlangesiden besat med Her-
 tugen af Lude; men Dig tilbyder Kongen en
 Capitains Plads ved sin Livgarde. Du veed selv,
 at de første i Riget føle sig ærede ved et saadant Til-
 bud, hvilket de maae betragte som det høieste Beviis
 paa Kongens Tillid". "Læg mig kun liaesaa dybt og
 plat for Monarkens Fodder, som Du behager",
 svarede Greven med bitter latter, "men gjør ham
 tillige forsaaeligt, at den arme, fangne Lauzun
 ikke lader tinge med sig, at han hellere vil hensmæg-

te levende eller bød i sit Taarn, som et Minde om
førstelig Trofskab og Retfærdighed."

Efter lang Kamp og frugtesløse Bønner saae
Guicry sig endelig nødsaget til, virkelig at over-
bringe Kongen dette hans Bens Svar, dog i mul-
ligst formildede Udtryk. Kongen folte sig i Be-
gyndelsen vistnok ikke lidet fornærmet ved en saa
uhyre Bægning. Dog den gamle Hengivenhed for
den Gjenstridige lod sig endnu bestandig ikke quæle,
selv ved Fru v. Montespans Kunst; det Ønske,
igjen at have ham om sig, blev maaskee endnu mægti-
gere i hans Sind, ved de Vanskeligheder, der mods-
satte sig dets Opfyldelse, og saaledes maatte da
efter fire Dages Forløb, til helz Verdens Forun-
dning, Guicry tilbage til sin Bens Fængsel, for
anden Gang at forsøge sin Overtalelseskunst hos
ham. — Han fandt ham, om muligt, endnu halstær-
rigere end første Gang. "Nu, saa behold da Din
Billie!" raabte Ridderen endelig halv uvillig, halv
forjævet, efterat han i flere Timer forjævet havde
trættet sig med, at overbevise Greven om sin Uret.
"Behold Din Billie, og gid det Egenfind, der nu
gjør Dig saa standhaftig, aldrig maa bøie sig, paa
det at Du maa beholde Mod til at bære det Løb,
Du selv har valgt Dig. Hvor ville alle de, som
elske Dig, blive bedrovede for Din Skyld! Din
Søster, Din Onkel Grammont, den ædle Guiche!
og hvad vil Prindsessen —" — "Anna Mont-

pensier!" afbrød Lauzun ham nu, "bedrag mig ikke, tænker hun endnu paa mig? Har hun lagt Mærke til, at hun ikke længer seer mig?" — "Du fortjener hverken Dine Benners Kjærlighed eller Prindsessens Erindring", svarede Guitry, "thi Du er ikke engang oprigtig imod os; hvorledes lod ellers disse ydmyge Tvivl sig rime sammen med Trodsigheden i Din øvrige Adfærd?" — "Har hun virkelig tænkt paa mig? udtrykkelig nævnet mit Navn?" spurgte Lauzun med Hefstighed. — "Jeg svarer Dig ikke mere", gjentog Ridderen og vendte sig bort for at forlade ham, men Lauzun holdt ham tilbage; med Blikket ufravendt hæftet paa hinanden stode begge et Dieblik stiltiende ligeoverfor hinanden; et dybt Suk tvang sig frem fra Lauzuns hoitbevægede Byst. "Guitry", sagde han endelig, "mere end alle Dine Bonner og Dvertalelser har de Ord Du sidst udtalte erindret mig om, hver sjønt Livet var i det milde Sollys, hvor stort det Offer er, som jeg staaer i Begreb med at bringe! Du har her opvaakt en Storm, som — sig mig, ved Din Tre besværges jeg Dig, tør jeg træde tilbage til Livet? Vil ingen Plet mere hæfte paa mig? Det er sandt, kun min egen Villie er det, som binder mig, og Hundrede forlode for mig denne Grav, Hundrede, som —" — "Tuldend ikke hvad Du vil sige", raabte Ridderen glad, "søg ingen Undskyldninger for, at Du endelig vil høre Fornuftens Stemme; overlad Din Sag til mig, jeg skal nok styre den."

— Næste Morgen stod Lauzun atter for sin Konge, der modtog ham med huldriig Naade, og saasnart det første Gjen syns desuagtet meget piintlige Time var overstaaet, behandlede ham paa en Naade, som tydelig viste, hvormeget han ønskede at holde ham skadesløs for Alt det han havde lidt. At hele Hofset vilde følge Kongens Exempel, kunde man vente, Wenner og Fjender trængte sig forekommende omkring den Gjenopstandne, og endogsaa Fru v. Montpensier syntes enten at have forglemt den Fornærmelse, han tidligere havde tilføiet hende, eller holdt ham for straffet nok, til at kunne tilgive ham. Lauzun lod det altsammen gaae meget ligegyldigt forbi; ikkun Gjen synet af Prindsessen af Montpensier bragte ham noget ud af Ligevægten; og det usigelige Hul, hvormed hun stedse drog ham længere ind i hendes Trylkekreds, lod ham undertiden forglemme Kongen og hele Verden i den sødeste Luuuel. — En Morgen, da han, som det ofte hændte, vilde gjøre hende sin Opvartning, fandt han hende allene i hendes Kabinnet; hendes Blik hilste ham med et ganske usædvanligt Udtryk af Forlegenhed, det syntes som om en Byrde hvilede paa hendes Hjerte, hvilken hun ønskede at lette ved Meddelelse, uden at hun desuagtet strax kunde beslutte sig dertil. Hendes øjensynlige Forlegenhed smittede ogsaa Greven; han var allerede i Begreb med at trække sig ærbødig tilbage i det naabentstaaende Forværelse, da Fyrstinden vinkede ad

ham, at han skulde træde nærmere. "De er Kongens Ven," begyndte hun rødmende, efter nogen Tøven, med usædvanlig sagte Stemme, "De understøtter ham ofte med Deres Raad; ogsaa jeg behøver i dette Dieblik en saadan Raadgiver, vil De være det?" Grev Lauzun svarede kun med et Blik, og lagde Haanden paa Hjertet. "Jeg er hjertelig kjed af det Liv, jeg fører," vedblev Prindsessen, i det hendes Tale stedse blev livligere og livligere, "jeg er kjed af evig uden Hensigt at færdes i dette glimrende Cæt og det Samme, der ikke længere kan skjænke mig nogen Glæde, ja ikke engang Nyhedens Tillokkelse. Desuden hader jeg de hinanden gjennemkrydsende Planer, der sysselfætte dem, som uafsladeligen bevogte mig, for at benytte mig, eller snarere engang mine Besiddelser, om det endog skulde være, naar jeg ikke længer er til, som Grundsteen for tilkommende Storhed. Saaledes staaer det til med mig i det Indre af min Familie. Udenfor kjæder og trætter man mig fra Dag til Dag mere og mere ved disse evige Tilbud, som jeg kunde kalde Forfølgelser. Jeg staaer for høit til at jeg skulde behøve en udenlandsk Prindses Haand, for at have mig endnu høiere. Hvad kan man byde mig, som jeg ikke allerede besidder? Hvormed kan den første Throne i Europa holde mig skadesløs for mit skionne Fædreland, der skjænker mig Alt hvad nogen Dodelig kan synes værd at ønske: Magt, Rang, Anseelse og Riigdom?" Prindsessen taug, for at

give Greven Tid til Svar, dog da denne endnu stedsse forblev taus, tog hun paa ny Ordet. "Jeg har nu fast besluttet, om muligt at være lykkelig her i mit Fædreland, ved at gjøre et Væsen lykkelig, som elsker mig, og som jeg tør elske igjen; — jeg vil for- mæle mig, Grev Lauzun, og vælge min tilkom- mende Gemal blandt mit Lands høie Adel, blandt min kongelige Slægtnings trofaste Tjenere." — Lauzun folte Nødvendigheden af, endelig at maatte svare, dog, ganske forladt af den Kandsnærvarrelse, der ellers stedsse var ham egen, formaæde han nep- pe og temmelig uforstaaeligt, at fremstamme nogle usammenhængende Ord. Til Lykke var Prindsessen selv for bevøget til at bemærke det, hun kæmpede sjonlig for at vinde Fatning til at kunne tale videre. "Jeg er overbevist om," sagde hun, "ikke at have taget Feil, naar jeg i dette mit Livs vigtigste Anlig- gende vælger mig til Raadgiver en Ven af den, der ogsaa er min kjæreste Ven." — "Og Kongen?" frembragte Lauzun endelig med Moie. "Han kjen- der og billiger min Beslutning, saavel som de Grun- de, der have bevøget mig til at fatte den", var Svaret, "men han har afflaaet at være mig behjel- pelig i at styre mit Valg; og hvor vanskeligt er det ikke, alene, blandt saa mange Værdige, at vælge den Værdigste! — Dog, hvorfor skulde jeg ville fluffe Dem?" vedblev hun efter kort Taushed med nedslagne Dine, "mit Valg, Greve! troer jeg ev- steet; dog har jeg ikke fast Tiltro til mit Hjerte,

jeg vilde sige, jeg tør ikke troe det ubetinget; jeg
 ønsker Stadfæstelse — jeg ønsker — De, Lauzun,
 er den, jeg har valgt, til at raade mig afgjø-
 rende. For Dem nævner jeg det Navn, som jeg
 ikke engang endnu har nævnet for Kongen." Hun
 taug, glødende over sit hele Ansigt, medens Lau-
 zun blev bleg som Døden. "D nei, nei!" raabte
 han ganske ude af sig selv, i det han boiede sit Knæ
 for hende i den meest ydmyge Stilling, "nævn mig
 ikke den Lykkeliges Navn, undlad det — som en Varm-
 hjertighed imod mig. Hvorledes var jeg istand til
 at afgjøre her!" vedblev han, i det han med Noie
 fattede sig, "og hvis jeg vovede det, og min Dom
 havde den Ulykke at mishage Deres kongelige Høi-
 hed!" — "Denne Feighed ligger ikke i Deres Na-
 tur, Grev Lauzun, og De er i dette Diebtik ikke
 saa aabenhjertig imod mig, som min uindskrænkede
 Tillid fortjener", svarede Prindsessen med nogen
 Høihed. "Hvem kunde vel dybere føle det Hædrens-
 de i denne naadige Tillid end jeg!" gjentog Lauzun,
 "dog ikke mindre dybt føler jeg hvor vanskeligt det
 er, at vise sig værdig dertil." — "Beed De vel,
 at man kunde tage disse Udflugter fra en meget for-
 nærmende Side?" sagde Prindsessen, i det hun
 vendte sig bort fra ham; hun reiste sig derpaa fra
 sin Pænestol, og nærmede sig den aabenstaaende
 Dør til det Værelse, hvori hendes Damer og nogle
 af Hoffets Cavalierer forkortede Tiden med vittige
 Samtaler og Skjemt, og med hiint frivole Galan-

terie, der udmærkede hiin Tib. Lauzun fulgte hende, uden ret at vide hvad han gjorde; den paa-faldende Bevægelse, hvori han befandt sig, undlod ikke at fordoble den almindelige Opmærksomhed, som hans lange Tête à Tête med Prindsessen allerede havde opvakt, dog han, alene beskæftiget med sig selv, mærkede det ikke, men drog sig saa hurtigt som muligt ud af den glimrende Kreds, for i Eensomhed at eftertænke hvad han nylig havde oplevet.

Længe gjorde han sig forgjæves Umage for at ordne alle de Dncker, Forhaabninger, Bekymringer, som i denne Morgen larmende gjennemkrydsede hans Indre. Han gjøs af Harmen ved den Tanke, maa-fee ned egen Brøde at være bleven et Naal for den høie Dames Spot, men strax forkastede han igjen dette Indfald, som uværdigt for hende og for ham selv; dog nu blev han greben af den Frygt, at have bortskjertset hendes Tillid ved sin altfor store Ungsteligbed. Saaledes svævede han længe mellem Himmel og Helvede, indtil han endelig halv for-tvivlende fattede den Beslutning, for enhver Priis at befrie sig fra denne qvælende Ubished, og ved Bønner og Forsikringer om ubetinget Oprigtighed at tilvinde sig den Erklæring af Prindsessen, som han nylig med saamegen Noie havde undvegen, men da ogsaa med Frimodighed og Selvopofrelse at for-tjene hendes Tillid, om han endogsaa selv skulde gaae til Grunde derved. — Først sigdig om Aftenen lykkedes det ham igjen at nærme sig hende; det var

paa en Mafferade, hvorved Kongen tilligemed dem, der vare nærmest om ham, lode sig see, klædte som arabiske Hyrder. I deres stive, med Edelstene besaaede Klæder af Guldbrokkede, med meget store, stærkt forgyldte Hyrdestave i Hænderne, og med store, glimrende Blomsterkrandsse paa de vespudrede og af Pomade duftende, lange, nedhængende Haar, vilde de, trods deres Paaklædnings store Pragt, i vore Dage have spilt en temmelig latterlig Figur, dog hiin Tids fordærvede Smag fandt det altsammen ganske fortræffeligt. Anna af Montpensier, i provenzalsk Nationaldragt, ikke mindre rigt, men meget smagsfuldere klædt end hine idealiserede Hyrder, tog sig langt bedre ud. Den landlige Dragt gav hende noget mildt, fremmed, ualmindeligt tillokkende i sit hele Væsen, og hævede Grevens Mod, i det han nærmede sig til hende. "Der en Angrende bonfalde om det, han for saa Limer siden i usalig Blindhed stodte fra sig?" hvidskede han til hende. "Tag Eder i Vare for Ulven, min Kjonna Hyrde, og forglem for alting ikke Eders sædvanlige Forsigtighed", var hendes i en halv lystig, halv fornærmet Tone, let henkastede Svar. "Jeg frygter intet, thi jeg har intet mere at tabe, og dette har jeg mig selv at takke for", gjentog Lauzun, "dog af, min Fyrstinde!" tilføiede han strax derpaa bonlig, "tillad mig nu, ikke længer at vedblive denne Mafferade, jeg føler mig i dette Dieblit ikke stærk nok dertil. Vidste De hvilken Kamp, der siden i Morges

hæ vaset i mit Bryst! Kjendte De min Anger, min
 hede Længsel efter at kunne hellige min hele Tilvæ-
 relse alene til Deres Tjeneste! Deres idag mod mig
 viste Fortrolighed har, efterat jeg har bevungen
 det uventede deri, hævet mig over mig selv, jeg
 føler Mod til for enhver Priis at ville fortjene den,
 skønt mig den atter, og jeg tilsværger Dem, i det
 mindste at gjøre mig værdig dertil ved Trofast
 og Oprigtighed, endogsaa om jeg derved skul-
 de staae Fare for at mishage Dem!" — —
 Lauruns Stemme skjælvede kjendeligen, ogsaa
 Prindsessen var meget bevæget; længe saae hun
 taus og tovende paa ham. "Det forekommer mig",
 sagde hun endelig, "som om jeg ikke mere er den
 samme, jeg var i Morges; dengang havde jeg
 Mod; Deres Ungsttelighed, Grev Laurun, tror
 jeg, har smittet mig." Hun taug igjen, en Taare
 glindsede i hendes skjonne blaa Die, et veemodigt,
 frygtsomt Smil svævede paa hendes igjen halvt
 aabnede Læber — da forkjndte et Taffeluhre i Sa-
 len med hoit gjenslydende Slag Midnatsstunden, og
 Prindsessen foer fæskrækket sammen. "Det er
 Midnat, og det er en Fredag, der begynder", sagde
 hun blegnende, "det er en ond, uheldsvanger Dag,
 paa hvilken man ikke kan begynde paa Noget, der
 skal falde lykkeligt ud. Nu tør jeg ikke nævne Dem
 Navnet, det er for mig, som om min Lykke allerede
 var halv forspildt, fordi jeg netop i dette Minut
 vilde have sagt det, og sørgelige Ahnelser sammen-

presse nu mit Bryst. Gaae, kjære Greve, til Kon-
 gen. God Nat! — i Morgen, Loverdag, hos Dron-
 ningen", tilføiede hun flygtigt, i det hun vinkede ad
 sine Damer, der stode i nogen Frastand fra hende. —
 Da hun bortfjernede sig med disse, saae Lauzun
 længe tankesfuld efter hende, og vovede ikke at ville
 bekæmpe en, i hine Dage næsten almindelig her-
 skende Dvertro, for hvilken han maaskee ikke selv
 folte sig ganske fri. Langsomt snege Timerne sig,
 og hidførte endelig den Aften, der fulde ende af
 hans Frygt og Haab. Allerede omfæbte i Dron-
 ningens Bærelse Vorlys i Hundredetal Natten til
 det klareste Solskin; deres Straaler bleve i tusind-
 vis reflekterede fra de rigt forgyldte Bægge, og
 den seeagtige Glands af de blinkende Juveler, de
 sunksende Broderier, de utallige Girandoler af
 Bjergkrystal, udbredte en egen, i alle Regnbuens
 Farver spillende Lysning gennem den med stærk
 Bellugt opfyldte Luft. Hertugindeerne, paa deres
 temmelig ubequemme Tabouretter, dannede en mis-
 undt Halvkreds om den i sin Armstol thronende
 Dronning, og saae stolte hen paa den talrige Skare
 af de øvrige Damer, Grevindeerne, Marscheserne,
 Vicomteserne, som af den ubønhørlige Hof-tikette
 vare fordømte til bestandig at staae, og endnu kun med
 Noie holdte sig opreiste. Galanterie, Intrigue, hof-
 lig, tom Glæden snævrede hvidskende gennem Salen.
 Underholdningen var, som den pleier at være paa
 saadanne Steder, sagte, afmaalt, betænksum i Nær-

heden af Dronningen; livligere, med forhøiet Interesse, jo længere den bortfjernede sig fra hende. — Ved Siden af et stort Speil, noget bortvendt fra de øvrige, sad Anna af Montpensier estertænksom og indsluttet i sig selv paa den Stol, der tilkom hende som Prindsesse af Frankerige. Det var allerede langt ud paa Aftenen, og endnu havde hun ikke udtalt hiint Navn, endnu havde hun ikke funden det gunstige Dieblik, der skulde bringe Grev Lauzun i Nærheden af hende, hun var maaskee endog ogsaa sig selv ubevidst gaaet af Veien for ham, thi ogsaa i Fyrsindernes Bryst flaaer et bange, trodsigt og forsagt Pigehjerte. Nu gjennemsløi hendes Die endnu en Gang Forsamlingens glimrende Rækker og saae den Eneste, som det søgte, staaende i et Hjørne af Salen, ikke langt fra hende, ganske tabt i hendes Beskuelse. Det var hende i dette Dieblik, som om ventlige Vænder tilhvidskede hende et Middel til at beseire hendes bange Undseelse; en stærk Rødmen, en kort Betænkning, og hurtig, som om hun selv ikke vilde give sig Tid til Overlæg, vendte hun sig til Speilet, ligesom for at ordne noget paa den af Edelstene sammensatte Blomsterbouquet, som hun bar paa Brystet. Endnu engang saae hun igjennem Speilet hen til hiint Hjørne, hvortil hun nu vendte Ryggen. Lauzun stod der endnu, hun saae hvorledes hans skarptseende Die opmærksomt fulgte, endogsaa den mindste af hendes Bevægelser. Sagte, som Engle kysse sovende Born, aandede hun

paa Speilet, og med let Finger skrev hun paa den af hendes Aande beduggede Plet, med store Bogstaver: "C'est vous." Derpaa sank hun udmattet tilbage i sin Stol; den magiske Skrift var ligesaa hurtigt forsvunden som den var kommen. — Dronningen reiste sig netop nu, for at bryde op, Alle trængte sig ærbødigt sammen, for at gjøre Plads for hende, og den derved opstaaende Tumult, gav Iykkeligviis Prindsessen Tid til ubemærket at komme til sig selv igjen. Dgsaa hun maatte nu med sine Damer begive sig tilbage til Palladset Lurenborg; i Forbigaaende søgte hendes Die endnu engang den Iykelige Lauzun. Bleg af Glæde stod han endnu paa samme Sted; hun saae, at han havde læst og forstaaet, hun følte hvorledes hans Blik fulgte hende, men hun formaade ikke at see sig om efter ham. I den høieste Henrykkelses Tummel ledsagede han hende, uden at nærme sig, ned til Bognen. "C'est vous" stod hvorhen hans Dine end saae, "C'est vous" stod med Flammeskrift i hans Hjerte, "C'est vous" stod paa den stjernefulde Himmel. Han tænkte intet, kunde intet andet tænke end disse to Ord, han sov ind med Tanken derom, og de lyste igjennem alle hans Dromme i denne lykkelige Nat. — "Er jeg i Besiddelse af mine Sandser? Er jeg en Daare?" spurgte Lauzun sig selv, da ved hans Opvaagnelse den forrige Nats Begivenhed svævede for hans mere affjolede Sind som et Drommebillede. Den gamle Kamp begyndte paa ny; snart havde han

Medlidenskab med sig selv over sin baarlige Indbildning, snart prisste han sig jublende som den Lykkeligste paa Jorden. "Jeg maae see hende", besluttede han endelig, "hun vil vel give mig at forstaae, om jeg har dromt eller ei." — Han saae hende igjen under Gudstjenesten i Hofcapellet, ved Dronningens Side; hensjunken i Andagt syntes hun ikke at bemærke ham, thi varmere og inderligere steg vel aldrig nogen Bøn til Himmelen fra en Fyrstestol, end Annas Bøn i dette hendes Livs afgjørende Wendepunkt. Efter fuldendt Gudstjeneste reiste Prindsessen sig, for at ledsage Dronningen til de kongelige Børn i Louvre, og Lauzun glædede sig for første Gang ret hjerteligt over sin udmærkede Stilling ved Hoffet, der tillod ham, at ledsage Fyrstinderne derhen. Med glad Ængstelighed lyttede Anna af Montpensier efter Lyden af hans Fodtrin, dog uden at see sig om efter ham; hun kjendte sig neppe selv, saa forandret folte hun sig, saaledes havde den Kraft og Nærværelse forladt hende, der ellers var hende saa egen. I hendes Forlegenhed steg til det piinlige, da nu Dronningen gik ind i et Sidsværelse med Gouvernanterne, og lod hende alene med Greven. Uden ret at vide, hvad hun gjorde, satte hun sig, halvt knælende, halvt siddende, i en hoist yndig Stilling, ned paa en stor Hynde, som var bestemt for Børnene, og laae ved Kaminen, medens Greven nærmede sig, for at benytte dette frie Dieblik. "Jeg daer af Kulde",

sagde hun, for dog at sige noget, og derhos vo-
vede hun ikke at see iveiret, men syntes kun be-
skæftiget med at varme de skjonne Hænder ved
Tiden. "Og jeg, min kongelige Herskerinde, og
jeg! — jeg kan vel have fortjent denne Straf",
sagde Lauzun i synlig Bevægelse. Prindsessen
saa med sporgende Blik op paa ham. — "Denne
Spot", tilfoiede han neppe hørligt. — "Og troer
De da virkelig, at jeg spotter Dem?" spurgte
Prindsessen, i det hun reiste sig, og saa ham
derhos i Ansigtet med et, kun hende eget Udtryk
af Trost, Reenhed, og den høieste Tillid; beg-
ges Dine mødte hinanden, og nu behøvedes der
intet Ord mere imellem dem. Henrykt, bedøvet,
forglemmende Alt, stod Lauzun i Begreb med
at synke ned for sin Elskedes Fødder, dog hun
var nu atter sig selv lig, og hendes Blik gjorde
ham endnu til rette Tid opmærksom paa, at Dron-
ningen strax vilde komme ind i Værelset igjen.

Endnu selvsamme Søndagasten fandt og benyt-
tede Prindsessen et gunstigt Dieblæk, for, vistnok
under stærk Hjertebanken, at aabenbare Kongen
den Mand's Navn, paa hvem hendes Valg var
faldet. "At De, Sire! udmærkede ham frem for
alle Andre", sagde hun, "det gjorde ham først kjær
for mig; at han er Deres Undersaat, at han er en
fransk Adelsmand, at han er en Vogter for Deres
hellige Persons Sikkerhed, det, min Konge! sætter

ham i mine Dine i Rang med enhver udenlandsk Fyrste. Det vil i Fremtiden være min Stolthed, mit Livs eneste Glæde, hvorfor jeg daglig takker Gud, at jeg er i en Stilling, der tillader mig, ogsaa ved Glands og Riigdom at kunne udmærke dette ubeskrivelig ædle Menneſke, den reſeligſte Mand i Deres Kongerige, ſaaledes, at han ligesaa vel i det Udvortes ſkal overſtraale dem, ſom hidindtil af Egennytte have beilet til min Haand, ſom han er dem overlagen i indvortes Værd." — Alvorlig og deeltagende horte Kongen paa ſin Slægtningſ fra Hjertet ſtrømmende Ord. "Det være langt fra mig", ſvarede han hende, "at ville bortvende en ſaa hoi Gunſt af Skjæbneu fra en Mand, der er mig ſaa dyrebar; men for opofrer jeg Alt, end at man ſkulde ſige, jeg var iſtand til at bygge en Vndlings Lykke, paa en elſket, med mig ſaa nær beſlægtet Fyrſtindes Bekoſtning. Derfor, dyrebare Anna! tillader jeg mig ingen Stemme ved Deres Valg, jeg overlader det ganſke til Deres ſkønne Hjerte og Deres lyſe Haand. Jeg vedbliver at være Deres Ven, kjære Couſine! aldrig, i ingen Stilling i Deres Liv ſkal De finde mig forandret. Vær lykkelig, i det De udbreder Lykke omkring Dem, og modtag kun endnu den Advarſel, for Alting ikke at glemme Forſigtigheden; thi Lauzun har mægtige Fjender." — "Hvem kan ſkade os? Hvem vil være os imod, naar Kongen er med os?" raabte Anna henrykt, og boiede ſig for at kyſſe hans Haand, men han tog

hende smilende i sine Arme, kysjede hende paa Vandden og forlod hende.

Intet kan ligned ved den Opfigt, den Larm, den Forundring, der udbredte sig over hele Paris, da den følgende Dag. Efterretningen om Prindsessens Formæling, som allerede var bestemt til den næste Søndag, blev bekjendtyjort ved Hoffet. Ligesom bedøvet løb Alle imod hinanden, Alle spurgte og svarede i eet Aandedrag, enhver fortalte den anden den uhorte Nyhed, som denne fortalte ham igjen i samme Dieblik, og de forsikrede og svore derhos hoit og dyrt, at de hverken kunde forstaae eller begribe den. "Naar I skrige af Forundring", skrev Fru v. Sevigné til hendes Datter i Provindsen, i det hun meddeelte hende Lauzuns uhorte Lykke, "naar I ere ude af Eder selv, naar I forsikre, at vi tilskrive Eder en Fabel af en meget taabelig Opfindelse, kort naar I skjænde paa os og sige os Injurier, saa have I stor Ret, thi vi alle her i Paris have gjort det samme mod hinanden." — Hele Frankrigs høie Adol felte sig æret ved den uhorte Udmærkelse, som Prindsessen lod en af deres Stand vederfares, og en Mængde Lykønskende strømmede fra nu af bestandig ind og ud i Palladset Luxemburg, ja mange af de Fornemteste, med Hertugen af Richelieu i Spidsen, talkede hende knælende for den høie Gode hun beviste dem alle ved Valget af sin Gemal. Lauzuns Slægtninger og nærmeste Venner, Mænd og Damer, trængte sig omkring hende med uudtømmelige Glædespættinger

og Taksigelser, de omfavnede hendes Kæde, Kyssede hendes Hænder, ja endogsaa Sønnen paa hendes Klædning. Anna af Montpensier svømmede i Sælighed og Hentykkelse. "Elsker ham, ah, elsker ham dog ret inderligt, ret hjerteligt", raabte hun i den gladeste Tummel til dem, "den hele Verden har jo ikke Kjærlighed nok, til at belønne ham saaledes som han fortjener det!" — Den kongelige Familie, Kongen undtagen, befandt sig rigtignok i denne Tid i en Stemning, som var meget modsat den offentlige. Fremfor alle harmedes Dronningen, thi hun havde bygget de meest glimrende Planer for hendes yngste Søn, Hertugen af Anjou, paa sin Slægtnings betydelige Efterladenskab, hvis denne, som hun haabede, forblev uformælet, og var svag nok til at sige dette til Prindsessen, og at overose hende med Brevidelser istedetfor at ønske hende til Lykke; hun anvendte endogsaa Bønner og Skjælden, Taarer og Brede, endogsaa en under hede Taarestømme gjennemvaaget og gjennemstridt Nat, for at bevæge sin Gemal til at tage hans allerede givne Tilladelse tilbage; dog dette var ikke den rette Wei, til at bringe Ludvig den 14de paa andre Tanker. Ogsaa Monsieur, Kongens Broder, saae ved Prindsessens Formaling en Plan voldsomt forstyrret, hvis Udførelse han holdt for ganske sikker, og gik ind i dette ligeledes ganske uden Dmsvøb. For faa Uger siden var han bleven Enkemand; hans Gemalinde, Henriette af

England, hvis uforlignelige Ynde og Huldsalighed, opbevaret for Esterverdenen i hendes Portrait, af van Dyck's Mesterhaand, fortryller os i det dresdenske Gallerie, blev forgiftet af den affpælige Chevalier de Lorraine, hendes Gemals Yndling, der besuagtet ikke mindre vedblev at være det, endskjondt Gjerningen var almindelig bekendt, og Monsieur ventede kun endnu Enden paa den forste Sorgetid, for at kunne byde sin rige Cousine sin Haand. Hans Forsæt var ved Hoffet en offentlig Hemmelighed, og sandsynligviis fremskyndte hans Yttringer Prindsessen af Montpensier til hurtigere at udføre sin Beslutning, da hendes Sjæl vel maatte opfyldes med Rædsel ved Tanken om et saadant Ugteffab.

Prindsessen agtede, i fast Tillid til Kongen, kun lidet paa hendes øvrige Slægtningers Brede; ogsaa Lauzun kunde ikkun tænke paa sin Lykke, og glemte hele den øvrige Verden; dog de, der virkelig meente det godt med Begge, vare langtfra ikke saa ubekymrede. Midt blandt Glædesbeviisningerne og Lykønskningerne høvede sig advarende Stemmer, som bade, ikke at nøle forlænge med Udførelsen af hvad der var besluttet, ogsaa blev Greven raadet, ikke at gaae ud uden Ledsagere og uden Waaben. Disse Advarseler bleve vel i Begyndelsen kun lidet agtede af de Lykkelige, men fandt dog lidt efter lidt Indgang hos Prindsessen, da de, efterat være gjentagne ofte og af saa Mange, sandsynligviis maatte gjøre Tanken om truende Fare sandsynligere

for hende. Og saaledes blev da endelig endnu samme Aften besluttet, at opsætte den til næste Søndag bestemte Formælingshoitid, der skulde skee i Louvre med kongelig Pragt, og i dets Sted at lade sig vie allerede næste Torsdag paa Landet og i al Stilhed. Kongen lod sig let bevæge til, ogsaa at samtykke heri, og saaledes laae der nu kun endnu een eneste Dag imellem Dieblicket og de Eskendes fuldendte Lykke. Var det et Under, at de fra deres Hoide oversaae denne tilsyneladende ubetydelige Kloft, og forglemte, at eet Skridt eller Hundrede Mile fra Maalet i Grunden er eet og det samme. —

Den sidste Dag tilbragte Prindsessen med, ved meer end kongelige Foræringer, at sætte sin tilkommende Gemal istand til paa en værdig Maade at kunne fremstilles ved Siden af hende, saavel ved Tillysningen fra Prædikestolen, som ved Egtefælscontractens Underskrift. Hun overgav i Forveien til ham, ved retsgyldige Gavebreve, fire af hendes Godser, hvis Værdi beløb sig til 22 Millioner. Disse vare Hertugdømmet Montpensier, efter hvilket han i Fremtiden skulde føre Navn, Grevskabet Gu, hvis Besiddelse gav ham Rang som første Pair af Frankrig, og de tvende rige Hertugdømmer, Saint Fargeau og Châtellerault. Lauzun var nær ved at synke under Byrden af al denne Herlighed; det gik ham dermed, som naar man staaer tæt ved det nederste Trin til en herlig Domkirke, og kaster Blik-

let i Veiret. Hans Lykkes mægtige Bygning true-
 de med at sonderknuse ham, han svimlede, han
 kunde ikke glæde sig, denne Storhed var ikke hans
 Element, den fortrængte Kjærligheden og lænke-
 bandt den med gyldne Kjæder i gammeldags, fiive
 Former, der stedse vare forblevne fremmede for hans
 Sind. — Endelig fremdrob Torsdagen, og Alt var
 beredt til Reisen til Charenton, hvor den Geistlige
 ved Alteret ventede Brudeparret. En Time forløb
 efter den anden i bestandig mere og mere utaalmodig
 Forventning, indtil endelig den Efterretning kom,
 at Egtteskabscontracten ikke kunde blive fuldfærdig
 fra Notarerne før ved Nattens Indbrud. Formæ-
 lingsfesten maatte derfor opsættes til den følgende
 Dag. "En Fredag!" raabte Prindsessen gysende,
 og bleg Forfærdelse malte sig i alle hendes Træk,
 "gode Gud! skal vi træde for Alteret paa en Fre-
 dag?" — Forgjæves søgte nu Lauzun at forjage
 denne bange Frygt fra hendes ellers saa fast bestemte
 og freidige Sind, det var hende umuligt at over-
 vinde den; han maatte med tungt Hjerte forlade
 hende i en næsten trostøstløs Stemning, thi hans
 Pligt, som han selv paa denne Dag ikke vovede at
 efterlade, kaldte ham i Nærheden af Kongen. —
 Forgjæves søgte Anna i de Besøgendes Brimmel,
 der endnu stedse holdt hende omleiret, at unddrage
 sig denne ahnende Følelse, som efter Lauzuns Bort-
 fjernelse hvilede endnu tungere paa hendes Sjæl.
 De Ansigtet, der omgave hende, forekom hende ikke

længer at være de samme som i Gaar og i Forgaars. Kolde, lurende Træk gjorde hende selv Manddraget vanskeligt; falske Smil grinte hende imøde, hvor hun tilforn kun saae Kjærlighed og Trofskab. Hver Dime udsendte hun Bud, for ved Trudsler, Bønner, Overtalelser, glimrende Løfter at paasthynde Contraktens Udfærdigelse; hun vilde for enhver Priis undgaae den frygtelige Fredag, og havde fast besluttet, endogsaa med den indbrydende Nat at tiltræde Veien til Charenton, — dog forgjæves. Retspersonerne vedbleve egensindigen at gaae den allertangsomste Sneglegang, enhver, endogsaa den mindste Formalitet, maatte overlægges ti Gange, overalt fandt man Vanskeligheder og Dphold, man lovede at arbejde hele Natten, og haabede, maaskee at blive færdig ved Dagbrækningen. — Endelig, med Aftensnens Komme vendte den elskede Ven atter tilbage til hende, dog ogsaa han saae bleg og udmattet ud; tusinde drillende Tilfældigheder havde forfulgt ham den hele Dag igjennem; intet af hvad han havde foretaget sig var lykkedes ham. Hans erklærede Fjenders ondskabssfulde Venlighed, hans sande Bøners bekymrede Udførb, meget indstændige Advarsler, der havde modt ham fra flere Sider, Alt havde ogsaa ladet ham føle Forskjellen imellem idag og igaar, og dog kunde han naagtet den alvorligste Efterforskning ikke opdage, hvad der egentlig havde forandret sig. Kongen var tilshyneladende ligesaa venlig imod ham som ellers, dog havde han den hele

Dag kun talt lidet med ham, og intet Dieblig uden Vidner, thi Fru v. Montesperan var upasselig, og Monarken havde tilbragt flere Timer hos hende i hendes Børelse. — For første Gang idag glimtede en Straale af Glæde i Annas Dine, da hun atter saae sin Ven; hun rakte ham huldtsmilende sin Haand, og bad ham at sætte sig fortrolig ved hendes Side; men han afflog det. "Lad mig blive staaende her for Dem, min tilbedede kongelige Fyrstinde, saaledes som det anstaaer en Undersaat af Deres Huus", sagde han, "und mig den Stolthed, aldrig, endog saa i Glandsen af den høieste Lykke at have glemt mig selv, og hvad jeg er! Endnu er jeg bedøvet af den ubegribelige Bending, som Skjæbnen har taget med mig, endnu er det mig stedse, som om jeg svævede i en Drom af himmelsk Salighed, med den Bevidsthed, at Alt, Alt vil blive mig rovet naar jeg vækkes. Al! fra hvem, fra hvilken Side vil det Stød komme, der vækker mig?" — "Lauzun!" raabte Prindsessen, "De ængster, De bedrøver mig uudsigelig!" Men uden at agte paa disse Ord, sank han paa Knæ for hende. "Tilgiv mig", sagde han, "naar jeg med den Nadenhertighed, som jeg er Dem skyldig, tilstaaer Dem, at fremfor Alt den Tanke er qvælende for mig, at De maaskee engang kunde angre at have ophøiet mig til Dem, at det maaskee allerede nu kun var Edelmødighed, kun Trofasthed mod Deres givne Løfte, der bevæget Dem til, trods alle de Banstikligheder, der optaarne

fig, at fuldbende, hvad De har begyndt. Hvis det var saaledes! D saa overlæg det vel: det gjelder et heelt Liv, det gjelder maaskee min tilkommende Salighed! Troe mig, Ingen vil dable Dem, Verden vil rose, ja maaskee endog beundre Dem, naar De, om vi endogsaa allerede stode for Alteret —" —

"For Guds Skyld, hvilket Sprog!" afbrød Prindsessen ham. "Hvorledes kan det være muligt, hvorledes er det muligt, at en saadan Tanke kunde opstaae i Deres Sjæl!" — "Jeg er, og jeg siger, hvad jeg maa", gjensvarede Lauzun, og skulede sit ned-sænkte Hoved liig den til Døden udmattede Forfulgte, i begge sine Hænder. "Ulykken svæver over mig; jeg hører dens Vingeflag", sagde han halvt for sig selv, "Slaget, der tilintetgjør mig, vil og maa ramme mig; skulde jeg ikke finde Trost deri, at det vilde træffe mig fra den dyrebare Haand, der har skabt mit Livs Lykke?" — I dette Dieblig aabnede Døren sig, Lauzun sprang op, begge stirrede med bleg Forfærdelse hen imod den. Det var en af Prindsessens Damer, som bragte hende den Efterretning, at Kongen om et Quarteer ventede hende i sit Værelse. "Gud skee Lov!" raabte Prindsessen, i det hun aandede dybt i Veiret, "Contracten er færdig, man har bragt Kongen den til Underskrift, og min gode Fætter skyer selv ikke den sildige Aftenstid, for at forskaffe mig en rolig Nat." Lauzun deelte gjerne Prindsessens Troe, der ogsaa igjen gjorde ham let om Hjertet. I al Hast blev nu nogle Bestemmelser

til den næste Morgen gjentagne.¹ Klokken fire vilde de, efterat hver for sig, som Skik var, havde skrif- tet hos sin Skriftefader, kjøre fra Paris i to for- skjellige Vogne, for henimod Klokken sex at mødes hos Marschalinden af Cregui i Charenton, hvor Stedets Præst skulde forrette Vielsen. Paa ny reiste der sig en hemmelig, forubahnende Smerte, da de nu, omendskjondt kun for nogle faa Timer, skul- de stilles fra hinanden. Lauzun fattede sig med siensynlig Anstrængelse; men Anna brast ud i hede Taarer, da han var borte. — ”Hvor jeg dog er glad”, sagde hun til sin Hofdame, ”over endelig at være kommen saa vidt, at jeg har overvunden denne Dag!” og hendes Taarer flode stedse hyppigere, men de let- tede ikke hendes Hjerte.

Hun fandt Kongen i hans Bærelse, han var bedrovet, i siensynlig Forvirring; han om- favnede hende, og holdt hende længe stiltiende i sine Arme, førend han begyndte at tale. ”Dyrebare Anna!” sagde han endelig, ”De finder mig i Fortvivlelse, men det er bedre, at De erfarer, hvad der ikke kan forandres, uden Toven, og af mig, Deres elskede Ven, hvis Medfølelse vil lindre Deres Smerte. Min elskede Anna! Vi Konger staae i Verdens Dine som Solen paa Him- melen, derfor tør ingen Pletter heste paa os. I Paris, i hele Kongeriget, ja endogsaa langt over dets Grændser, i fremmede Fyrsters Gebet, ved deres Trone — jeg veed det med uimodsigelig Visshed

— overalt gaaer det Rygte omkring, at jeg opofrer Dem, dyrebare Cousine! at De, fordi jeg vil det, opofres, for at skabe min Yndlings, Lauzuns, Lykke, at jeg paa Deres Bekostning opløfter ham til Rang med Prindserne af Blodet. Det tør ikke være saaledes — min kongelige Ære for mit Folks og Verdens Dine taaler det ikke. Jeg solet Deres Smerte, ja endogsaa den Uret, som De og han paa en vis Maade derved maa taale, men De maate begge bære det med Fatning; det gjelber det Helligste i Verden: Deres Konges Ære; De maa opgive den Tanke, at blive Lauzuns Gemalinde.” — Hvo kunde skildre den Scene, som nu paafulgte: Annas Smerte, hendes Forestillinger, hendes Klager, hendes Bonner, hellere at give hende Døden, end for en Grilles Skyld at adskille hende fra den inderlig Elskede; Alt var forgjæves; den Ubønhørlige klagede med hende, han knælede ved hendes Side, da hun med fortvivlelsesfuld Ben sank for hans Fødder, han holdt hende længe omfavnet, Kind mod Kind, hans Taarer blandede sig med hendes, han var nær ved at forgaae af Medlidenhed; men han forblev fast ved sin Beslutning. Ludvigs Hæder gjaldt ham mere end hans egen Følelse, og man havde funden Veien til hans svageste Side og vidst at gribe denne saa kunstrigt, at han ikke var i Stand til at løsrive sig. Fru v. Montesperan, Lauzuns hemmelige, men desto farligere Sjende, havde hverken glemt eller tilgivet den engang af ham lidte Fornærmelse, omend-

Skjøndt hun vidste at give sig Skin af, at det var skeet. Hun, og med hende de fjendtligsindede Medlemmer af Kongens Familie, der ikke søgede noget Middel for at naae deres Diemeed, havde vidst at benytte den eneste Dag, som den ved deres Rænker opholdte Egtefæbscontract skænkede dem. De havde bragt det dertil, at Kongen troede at handle stort, der hvor han kun viste sig svag og grusom, og ingen Grunde, ingen Beviser, som stode til den stakkels Annas Raadighed, formaaede at overbevise ham derom.

Lilintetgjort, senderknust paa Legeme og Sjæl, naaede hun liig en Døende sin Bolig. Neppe var hun kommen der, saa aabnede Døren sig atter til hendes Bærelse, og, fort af sin tro Ven Guitry, ledsaget af Hertugen af Montangier og Marschallen af Cregui, traadte Lauzun's blege Stikkelse ind. — "Kongen har befalet os", sagde Hertugen, "at bringe Hr. v. Lauzun herhen, for ydmyg at takke Deres kongelige Hoihed for den Naade og Ære, det har behaget Dem at tiltænke ham. Kongen glæder sig meget over den Lydighed, hvormed De begge midt i Deres Smerte have underkæstet sig hans Villie; han beder Deres kongelige Hoihed at være overbevist om, at han vil gjøre Alt, for at kunne give Dem Beviser paa sin Kjærlighed og Erkjendtlighed." — "Hvad kan han gjøre", udraabte Prindsessen i vild Fortvivlelse, "hvad kan han gjøre, den Afsmægtige, — der kan trøste mig, fordi han saa grusomt sen-

bertraadte min Lykke, min Rolighed og min Fred? D Lauzun! hvorledes vil De, hvorledes ville vi begge herefter kunne udholde Livet?" Derpaa reiste hun sig pludselig fra den Sopha, hvorpaa man efter hendes Afsmagt havde lagt hende, og greb Lauzuns Haand. "At tage Afsked fra min Lykke, fra den Mand, over hvis Tab jeg evig maa sørge, vil dog vel blive mig tilladt uden byrdefulde Vidner?" sagde hun med en Høihed i Blik og Tone, hvorfor Lauzuns Ledfagere maatte forstumme. Hun forte derpaa Lauzun ind i det til hendes Bærelse stødende Kabinet, det samme, hvori hun for faa Dage siden første Gang forsøgte, at forraade sit Hjertes stille Hemmelighed for ham; hoit grædende sank hun her til hans Bryst, og for første og sidste Gang indsluttede den Elskede hende i sine Arme. Ogsaa han blev her forladt af den Fasthed, hvormed han hidindtil havde staaet for hende, ogsaa fra hans Dine frembrøde hede, brændende Taarer, mægtige Sukke opstege fra hans svært betyngede Bryst, dog kun faa Minuter — da vendte han sig bort og gik atter derfra, taus som han var kommen, medens den Arme i en dyb Afsmagt fandt en kort Hvilepunkt for sin Smerte. Hun vaagnede kun af denne til en lang, frygtelig Kamp imellem Døden og hendes plyndrede, fra dette Dieblis af glædelose Liv. — Førend denne Kamp blev afgjort, var den uslykkelige Lauzun allerede forlængst andengang ved et Lettre de Cachet bleven udstødt af de Levendes Rige; thi

trods alle hans Fjenders Overtalelseskunster, talede desuagtet en altfor lydelig Stemme i Kongens Hjer-
te om den Uret, som han havde lidt, til at han
ikke skulde laane Dre til ethvert Forsøg paa at frem-
stille ham som skyldig i Brode; og man er aldrig
grusommere end mod dem, mod hvem man foler,
allerede engang at have gjort Uret. Derfor over-
talede han sig selv til at troe, hvad han i sit Hjer-
te aldrig kunde troe; han antog den Beskyldning for
sand, at Lauzun under Underdanigheds Maste kun
skjulede den Plan, desuagtet hemmelig at lade sig
forene med Prindsessen af Montpensier, og straf-
fede denne supponerede Forbrydelse med exempelles
Haardhed, for blot ikke at see den Mand, hvis
Syn maatte tjene ham til evig Bebreidelse. Thi
Svagthed og Tyrannie gaae stedse Haand i Haand.
— Taus, indsluttet i sig selv, besteed den beklag-
gelsesværdige Lauzun den Bogn, der skulde føre
ham, — han vidste ikke hvorhen. I alle Stæder
paa den lange Wei opvakte hans haarde Skjæbne den
atmindeligste Deeltagelse; han optog dette saa lige-
gyldigt, som om Talen var om en Bildfremmed.
Officieren, der var givet ham med til Ledsagelse,
stræbte saameget som muligt at lette ham den sørge-
lige Reise; han søgte ofte med ægte fransk Urbani-
tet, at aflukke ham en Samtale, for at give ham
Leilighed til at give sit beklemt Hjer-
te Luft ved Klager, dog Lauzun forblev taus. Kun eengang,
ved Grændserne af Savoyen, hvor man paa et me-

get farligt Sted bad ham stige ud af Vognen, svarede et bittert Smil paa hans Læber: "Farer som denne behøver Grev Lauzun ikke at frygte", svarede han, blev siddende i Vognen, og saae med ufravendt Blik ned i den dybe Afgrund ved Siden af den smalle Landevei. — Endelig naaede man den høie, af sorgelige Fyrretræer omgivne Bjergfæstning Pigneral, i de piemontiske Bjerger, hvor han maaskee hele sit Liv skulde bøde for et Par forlængst glemte, til en Kammertjener i Utide let henkastede Ord; thi egentlig havde han kun ved Følgerne af denne Uforsigtighed paadraget sig den mægtige Montespans Brede, som nu tilintetgjorde ham. Taus, som han kom, fulgte han sin Slutter, taus betraadte han den huultgjenslydende, klippefaste, halv underjordiske Hvalving, der skulde tjene ham til Fængsel. Med alvorlige Blik betraadte han den sorgelige Bolig; "in Saecula Saeculorum," udraabte han, da Slaadernes og Laasenes Raslen forkyndte ham den lange Afkæed fra Solen og Luften, fra Livet og Glæden, og han var fra nu af, ligesom Tusinde før ham, forglemt af Alle, kun ikke af den Elskede.

B l æ n d v æ r k.

(Novelle, af Fr. Laun.)

Tredfindstyve til firefindstyve Aar efterat Pave Bonifacius den tiende havde begavet Hoiskolen i Erfurt med nye Friheder, gik en Søndageftermiddag to Studerende ber over Gaden, endnu uviste om, i hvilken Kirke de vilde høre Gudstjenesten. Da kom omkring Hjørnet en Jomfru dem imøde, hvis Slør løste liig nyfalden Sne igjennem det efterhaanden tiltagende Tusmørke, og tillige var saa fint og zierligt, at de to Ungersvende hverken kunde tvivle om hendes Skjonhed eller høie Byrd. — Da de bestodent traadte et Skridt tilbage, gik Jomfruen dem forbi med sædeligt nedslaget Blik, og nu først skuede de hendes ranke, herlige Bæxt, saa at deres Blik hang som lænkebundent ved den vidunderlige Mø. Især blev den ene, ved Navn Siegmund Warsberg, heed om Hjertet, og han talede saaledes til sin Ledsager, Gotthard Hessler: "Kjære! hvad kunne vi gjøre bedre, end at følge efter denne Fro-

ten, der sikkert ogsaa gaaer hen at deeltage i den
 Christelige Menigheds Andagt? Thi det maa vel være
 det helligste Gudshuus, hvor Englene træde ind i
 synlig Skikkelse." — Men endskjondt Gotthard
 selv var indtaget af Pigenes Skjonhed, mishagede
 dog saadan Tale ham over al Maade, og han ivrettes-
 satte Warsberg med haarde Ord. Dog fulgte han
 med ham til vor kjære Frues Kirke, i hvilken Jom-
 fruen just traadte ind. Imidlertid kunde de ei,
 som Siegmund havde haabet, faae en Plads i den
 skjonne Pigenes Nærhed, da hun sad paa et affides
 Sted, ved Siden af Raadsherre Zeideler, der —
 saa horte Siegmund af en Naboe — var hendes
 Fader. Da nu Jomfruen her paa sit klart oplyste
 Sæde slog Sloret tilbage, forekom det Siegmund som
 om med hendes fromme, huldsalige Ansigt en ny Sol
 gik op over hans Liv, og hele hans Hu var saaledes
 henvendt paa den yndige Me, at der ingen Plads
 blev tilbage til Andagt i hans Sjæl. Men Gott-
 hard, der sad ved hans høire Side, saae en Stund
 uafbrudt til den anden Side, og hvidskede bleg,
 forfærdet, med dybt Aandedræt til sin Ven: "Siegmund,
 hvad for en strækkelig Naboe har Du ved
 Din venstre Side?" — Warsberg kastede et bange
 Blik derhen, og viste derpaa Gotthard en mørk og
 vred Mine, da han troede, at han kun havde villet
 forstyrre ham i Beskuelsen af den skjonne Pige. —
 Men Gotthard blev ved: "Lad os heller vælge en
 anden Plads, thi i Sandhed, Din Naboe forekom-

mer mig i denne andægtige Forsamling, som Judas iblandt Apostlerne. Det er, som om hans Blik tilintetgjorde ethvert fromt Suf paa min Læbe, som om hans gridfle Die vilde udrørre mit Hjerte og sugge min Sjæl i sig." Siegmund betragtede sin Ven med et betænkeligt Blik, og sagde: "Men hvad seer da Dit forvirrede Die? Der sidder jo Ingen ved min venstre Side." — Men desto mere forfærdedes nu den Anden, og han sagde: "Da lader os i Guds og alle hans Helgenes Navn forlade dette Sted. Dog see selv, see, hvor han stirrer paa mig! Kom, Kære, kom!" — Men da Siegmund nu ei heller blev noget vaer, og ingen bedre Plads fandt i Kirken til at betragte Pigen, blev han paa sit Sæde, medens Gotthard skyndte sig over paa den modsatte Side. Warsberg soled virkelig, hvortunde Pigen skjonne, rene Træk med hvert Dieblik fastede dybere Rod i hans Hjerte.

Da nu Gudstjenesten var til Ende, tænkte han kun paa, at snige sig efter Tomstuen, og hvis hun endog, som han frygtede, skulde være ved sin Faders Side, dog begunstiget af den mørke Aften, i Forbigaaende at tilhvidske hende et Gifforsord. — Men den Lygte, som Raadsherrens Tjener bar foran dem, hindrede Warsberg længe fra at udføre sit Forhavende, indtil pludselig, forunderligt nok, et heftigt Vindpust, trods den stille Luft, stukkede Lysen i Lygten. Da den Gamle med Tjeneren hoi- ligen forundrede sig herover, gif Siegmund Dattz-

ten saa nær forbi, at han, i det han berorte hendes Slor, kunde tilhvide hende: "Den sødeste Søvn ønskes den sødeste Jomfru!" — Da hun virkelig syntes at have fornummet hans Dnske, ilede han glædedrukken hjem, for at kunne meddele Gotthard, med hvem han boede sammen, sin Fryd. Men Gotthard førte dette Navn med Rette. Thi han var gudsfrygtig, og sagde, da han havde hørt Siegmunds Fortælling: "Ulykkelige! vend om fra denne Bei! Det stærkeste Tegn paa Din Forblindelse er, at Du ei kunde see hiin Skrækelige ved Din Side i Kirken, som vendte Din Hu til det Onde, og hvis Blik end bringer mit Hovedhaar til at reise sig. Hiint Vindstød, der slukkede Lyset i Lygten, var tilvisse kun et Pust af den Gyseliges Mund." — "Hvis?" spurgte Siegmund, dybt rystet af sin Vens kraftige Tale. "Hans", svarede Gotthard, "som jeg ei vil nævne, men som Du skulde erkjende af hans Gjerninger." Dette rystede tilfulde Warsbergs Hjerter, og Hæflet blev ved: "Det er den høie Tid, at Du søger at befrie Dig fra den Ondes Indflydelse. Tænk paa Dorothea, tænk paa de Laarer, som denne af Dig forførte Pige har sællet. Ja, Siegmund, søg kraftig at redde Dig af Helvedes Snarer, i Stedet for at indvikle Dig end dybere deri." — "D sig mig da, gode Gotthard, hvad skal jeg gjøre?" — "Du bør aabenbare Dine Forældre Dit Feilstrin, og med deres Samtpkke ægte

Dorothea, inden Skjændsel for stedse bliver hendes Lod." — "Men", sagde Siegmund, "mine Forældre ville heiligen vredes herover." — "Ja, med Rette", svarede Gorthard; "dog er det den eneste Udvei til at redde den forhen' saa uskyldige Piges Vre. Desuden ere Dine Forældre jo rige Folk, der ei have nodig at frygte for de forøgede Udgifter, hvori alene Din Forsøelse er Skyld. Dorotheas Fader er jo tilmed en vidt berømt, kunstsferdig Guldsmed, og hun selv en Pige, mod hvem Intet kan indvendes." — Siegmund rakte sin Ven derpaa Haanden og lovede at følge hans Raad.

Men den følgende Nat drømte han om Ra. ds. herrens Datter. Det forekom ham, som om hun traadte ud af sin Faders Huus og med hende en Lpēstraale trængte sig ind i hans Sjæl og forjog enhver anden Tanke derudaf. Da hun blev ham vaer, syntes hun at gjenkjende ham, som den, hun havde bemærket saavel paa Veien til Kirken, som paa Tilbageveien, da han tilhvidskede hende hiint Ord. Thi hun rødmede pludseligt, hendes Blik sank til Jorden, og hendes Fod gjorde et uvisst Skridt tilbage. Dog formaaede Siegmund ei at tiltale hende, men sneeg sig efter hende til Maria-Kirken, hvor hun agtede at høre Dittesangen. Men før hun havde naaet Kirken, lod det uroligt bankende Hjerte ham ingen Ro, for han havde formaaet hende til at tale. Men han maatte selv forbauses over, hvor forunderligt let hine zjirlige Ord og

Undskyldninger for hans Driftighed gik over hans
 Læber, saa at den skønne Barbara ei kunde vredes
 paa ham, hvorfor han og ledsagede hende ind i Kir-
 ken, og rakte hende Bievandet. — Hun satte sig
 igjen paa den Plads, hun havde havt under den fo-
 regaaende Dags Gudstjeneste, men denne Gang
 var hendes Fader ikke med; hendes Blik fæstede sig
 ogsaa flere Gange paa hendes Ledfager, der ei be-
 hovede frygtfom at undvige disse, da hans Udseende
 og øvrige Væsen var saare vel stillet til at behage
 en deilig Kv. — Men den klare Dag viste Barbara
 i et end skønnere Lys, thi de store blaae Dine og de
 gyldne Løkkers rige Fylde faldt ham derved endnu
 mere i Dinene. — Siegmund undlod ei heller at
 ledsage hende paa Tilbageveien og derhos at anbrin-
 ge sine Elskovsord. Men til hans store Skræk sag-
 de Tomfruene, at hendes Fader alt havde forlovet
 hende med en anden, og at Bielsen skulde gaae for
 sig om nogle Uger.

Forfærdet herover vaagnede Siegmund, og
 mærkede, at det kun var en Drom. Derpaa sov
 han ind, og dromte paa ny, at han stod udenfor
 Raadsherre Feidellers Huus. Det var mørk Af-
 ten, men han fandt Døren endnu aaben. Han gik
 ind, og saae i Gaarden en lille Sidetrappe for sig,
 ad hvilken han gik op, og traf Barbara strax i sit
 Kammer. Han bemægtigede sig den skønne pige,
 og bad saa rorende, at hun ei mægtede at raabe om

Hjelp. Han har hende da ud af Huset, og foresandt Gotthard beredt til at modtage hende og besøge hende med søde, smigrende Ord. — De førte hende derpaa ud af Byen, stedsse videre og videre frem, indtil de kom til en Landsby, nær ved Eisleben, hvor de fandt en Præst, der viede dem, hvorpaa en stor Fest paafulgte.

Ligesom vakt af Floiterne ved Festen, foer Siegmund pludseligt op af Søvn, og saae, at det igjen kun havde været en Drøm, og at han, i Stedet for at høitideligholde sit Bryllup med den skønne Barbara, laae eensom i sin Celle i Erfurt. Dog kunde han ikke forglemme sin Drøm, og folte en stærk Drift til at kaste Kjortel og Kappe om sig og ile ud. — Da sagde Gotthard, der alt sad ved sine Bøger: "Nu, i Sandhed, Du har megen Tid tilovers, eller Dit Sind maa være meget uroligt, naar Du alt saa tidligt søger Adspredelse i Byen, thi for Gudstjenestens Skyld gaaer Du dog ei ud allerede?" — Siegmunds Hjerte bankede heftigt, thi han erindrede sig, hvad han om Aftenen havde lovet sin Ven. Desuagtet kunde han ikke modstaae den heftige Tilbeielighed, som Drømmen havde vakt i hans Sjæl, men svarede: "Naastue gaaer dog min Vei til Kirken." — "Hvis saa er", sagde Gotthard, "da gaae med Gud. Thi det er saare godt og priseligt, at begynde alle Ting med Gud!" — Siegmund folte sig dybere saaret ned den Tiltro, hvormed hans fromme Ven rakte ham Haanden,

end ved hans tidligere Mistanke, og han skod allerede i Begreb med at aabenbare ham Drømmen, men en uimodstaaelig Magt trængte ham ud af Døren. Han ilede ned af Trappen, over Gaden, til Raadsherreens Huus. — Og see, Alt skeete, som Drømmen havde forudsagt det. Barbara traadte ud af Døren, og den aabne Usskyld i hendes Mine, forbundet med hans Samvittigheds Stemme, standsede hans Sjæl og bandt hans Tunge. Dog varede dette kun nogle Dieblikke. Hvad derpaa fulgte, stemte saa noie overeens med Drømmen, at i en soie Stund dennes første Halvdeel var opfyldt indtil de mindste Omstændigheder. — Da han nu af Barbaras Mund havde erfaret, at hendes Fader havde lovet hendes Haand til en Anden, overgav han sig til en saa heftig Bedrøvelse, at kun Tanken om, at Drømmens anden Deel vilde gaae i Opfyldelse, kunde indgøde ham en svag Trost.

Da han var kommen hjem, søgte han at undvige Gotthard, der endnu ivrig var beskæftiget med sine Bøger. Dog lykkedes det kun en Tid, thi hans Ven spurgte ham endelig: "Har Du virkelig været i Kirke?" — "Ja", svarede Siegmund. — "Nu, hvis saa er, undrer det mig heiligt, at Du ei bringer et kraftigere og gladere Sind tilbage derfra. Dog maaskee Du har besøgt den arme Dorothea, og hendes billige Klager har nedboiet Dig? Vær trostlig, min Ven! ogsaa hun vil vorde det, da det er Din faste Villie, at gjøre Alt godt igjen."

Disse Ord maatte naturligviis, istedetfor at indgyde Trost, kun saare Siegmunds Hjerte end dybere. Men Gotthard tilskrev hans vedvarende Bedrøvelse Tanken om den Sorg, hans Forældre maatte føle ved den uventede Efterretning, og aflod derfor, at besvære ham ved flere Spørgsmaal, da han meente, ved det Forhavende, han tiltroede sin Ven, vilde Alt af sig selv faae et godt Udfald. Derfor gjorde han heller ingen Bemærkning over, at Siegmund den hele Dag hverken nød Spise eller Drikke.

Da Aftenen nærmede sig, havde Siegmund ingen Ro længer hjemme. Han tænkte kun paa, om hans anden Drom vilde faa vel opfyldes som den første. Men da det endnu ei var mærkt nok, traadte han imidlertid ind i et Værtshuus. Her sadde flere Borgere forsamlede ved Kruset, og han lyttede med spændt Opmærksomhed til deres Samtale, da han horte, at Raadsherre Zeideler var dens Gjenstand. En af Borgerne, en Floitespiller, nævne en anden Floitespiller, ved Navn Henrik, i Eisleben, der for nylig var kommen til Erfurt, for at vinde Borgerkab der, men var bleven haardt overfuset, og bortviist af Zeideler. Denne havde nemlig sagt: der var kun altfor mange af slikt overslødigt Pak i Staden, til at man skulde tilstøde, at deres Antal forogedes, da dog en Floiteblæfers Kunst kun gif ud paa daarlig Hoffærdighed og Forfængelighed. Men Henrik fra Eisleben var bleven hoilig fortornt herover, da

hans Kunst dog var saare herlig og hædret overalt af Høie som af Lave. Han havde ogsaa, i det han gik bort fra Raadhuset, sagt ganske høit, at han ikke vilde staae sig til No, for han havde hævnnet sig paa den overmodige Raadsherre, og sikkert gribe enhver Leilighed, der frembød sig. "Og troe I mig", lagde Fortælleren til, "han holder Ord, hvis jeg ellers kjender Henrik ret!" — Imidlertid var det blevet ganske mørkt, og Siegmund ilede bort. Han fandt ogsaa denne Gang Alt, som Drommen havde forudsagt det: Gadedøren aaben og Sidetrappen i Gaarden. Ved dette Syn opflammedes hans Mod. Den Tanke, snart at see Barbara i sine Arme, drev ham frem, som det oprørte Hav det svage Hartoi. Han fandt ogsaa Pigen i hendes Kammer, og bar hende bort, trods hendes afmægtige Modstand.

Da han traadte ud af Huset med hende og virkelig fandt Gotthard ventende paa sig, da forspandt hver Betænkelighed. Gotthard sagde nemlig, at han var fulgt efter ham, for at være ham behjælpelig ved hans Forehavende, da han jo dog ei var at bringe derfra. Men Tomsruen kom, da de vare komne ud af Byen, til sig selv af den Bedøvelse, hvori Siegmunds søde Emiger og Elskovsord havde neddyset hende, og hun sagde: "O siger mig, I Ubefindige! hvad er dette, og hvad ville I mig, da jeg dog skal worde en Andens? Lader mig heller vende tilbage til min Faders Huus, hvor jeg alene

hører hjemme." — Hvorpaa Warsberg svarede: "Hader Du mig da med saadan Grumhed, Du Hulde, at Du endog forlanger min Fordærvelse?" — "Jeg forlanger ikke Din Fordærvelse. Heller ikke hader jeg Dig, men kun Din store Synd mod Dyd og Erbarhed, og at Du vil paadrage en uberygtet Jomfru sine Frænders Had, og overgive hende til Skam og Skjændsel." — "Alligevel", svarede Siegmund, "tvang jeg Dig jo ei til at følge med, tværtimod vandt min Kjærlighed saa stor Magt over Dit Hjerte." — Men Jomfruen sagde med Bredde: "Tal ei saa, Elendige! Visseelig maa Du vide onde Trolddomskunster; ellers havde Du sikkert ei formaaet saaledes at bedrage mig." — "Jomfru!" sagde Siegmund, "lader os dele Skylden, da I dog ei ubemærket kan vende tilbage til Eders Faders Huus, men Enhver, selv Eders Brudgom, vil snarere ansee Eders Flugt for frivillig, end tilskrive den de Trolddomskunster, I lægger mig til Last." — Barbara, som indsaae Rigtigheden af disse hans Ord, og ei troede at kunne taale den Haard og Skam, der ventede hende i Faderens Huus, vendte sig til Gotthard, der hidtil kun havde talt saare lidet. Men da han kun besvarede hendes Spørgsmaal med at trække paa Skulderen, og Siegmund bedøvede hende paa ny med søde Elfskovsord, blev der snart ei mere Tale om at vende tilbage.

Da de endnu befrygtede Efterstræbelser, opholdt de sig kun saalange undervejs, som nødvendigt

var, for at tage Epise og Drikke til sig, og undertiden at udhvile sig i Skovens Skygge. Endelig viste Byen Eislebens Taarne sig for dem i det Fjerne. Da Siegmund her intet Bekjendtskab havde, randt Floitespilleren Henrik ham i Minde, hvem det vist maatte være saare velkomment, at kunne hævne sig paa Zeideler, ved at bidrage til Barbaras Forbindelse med Siegmund. Da de vare komne til Eisleben, lod han sig strax vise hen til Floiteklæseren. — Henrik jublede hoit, da Siegmund hemmeligt aabenbarede ham Dingenes Stilling. Ved hans Hjelp fandt man snart i næste Landsby en Præst, der uden Betænkning forrettede Vielsen. Floitespilleren, der i sit Hjerte frydede sig over, paa denne Maade at kunne tage Havn over den overmodige Raadsherre, kaldte flere af sine Kunstbrødre sammen, saa at Brylluppet gik saare lystigt for sig; saameget mere, da Henrik, der havde udbredt Bekjendtskab i Omegnen, især blandt de Yngre, havde indbuden disse i Siegmunds Navn, hvilke og ved Dands og anden Lystighed forherligede Festen. — Men om Aftenen, da Gjæsternes Støien og Larmen var stegen til det høieste, kom Heflor pludseligt hen til Warsberg, og kaldte ligeledes Henrik til sig. "Jeg var", sagde han, "just hist nede i Landsbyen, hvor jeg hørte, at vi have en Overrumpling at befrygte. Raadsherre Zeideler har nemlig eftersporet os, og vil strax være her med Folge, for at gribe sin Datter og os andre.

Dette kunde blive os en dyr Spøg, derfor vil jeg
 raade Eder, strax at ile bort herfra med mig." —
 Siegmund vilde nu vel ei bort uden sin Brud, men
 da Floitespilleren rystede paa Hovedet, og meente,
 at det dog nok var det rigtigste, at bringe sig selv i
 Sikkerhed, da alt andet var lettere at skaffe igjen
 end Livet, gav han efter og undveeg med begge de
 andre igjennem Hagedøren, medens Raadsheren
 og hans Felge alt trængte ind i Huset. — Men da
 Henrik ei torde vende tilbage til Eisleben, og Sieg-
 mund hverken til Erfurt eller til sit Hjem, efterdi de
 ogsaa maatte frygte Efterstræbelser der, gik de til-
 sammen til Franken, hvor endnu Ingen havde Kund-
 skab om Sagen.

Siegmund havde imidlertid ingen Ro. Livet
 var ham en bedrovelig Byrde, da han savnede sin
 Elskede, til hvem hans hele Hu stod. Han ponsede
 derfor paa allehaande Planer, til igjen at forenes
 med Barbara. Men Floitespilleren begyndte at
 angre den onde Gjerning, hvortil han af Hævngjer-
 righed havde ladet sig forlede. Disse Tanker med-
 deelte han ogsaa Warsberg. Dog denne havde i
 sin Forblindelse ei længer Sands for det Rigtige
 heri. Derfor greb Henrik en Morgen, da Hæfles
 var gaaet ud, sin Bændringsstav og forlod Sieg-
 mund med disse Ord; "Lev vel! thi siden jeg ind-
 seer min Synd, passe vi ei mere sammen. Jeg
 vil nu vandre videre, men Kunst vil vist overalt
 finde et dækket Bord. — Og endnu eet, Ungers

svend! Hvad Du end foretager, forlad Din Lebsa-
 ger! I hans Selskab kunde let den evige Fordærvelse
 naae Dig. Troe min Erfaring; jeg har givet Agt
 paa ham, og er han ingen Sortkunstner, da maa
 han være den Onde selv!" — Disse Ord gjorde
 kun lidet Indtryk paa Siegmund, der var overbe-
 niist om at kjende Gotthard tilfulde. Men da han
 nu stedsse var alene med ham, og havde Tid nok til
 Eftertanke, forbausedes han over den store Foran-
 dring, der saa pludseligt var foregaaet med Heskler.
 Thi denne, der forhen ei noget Dieblik kunde und-
 være sine gudelige Bøger, spurgte nu aldrig efter
 dem. Tilmed syntes han ofte hensjunken i mørk
 Grublen, hvilket aldrig forhen var hædet det ellers
 saa glade Menneſke. — Siegmund sagde derfor en-
 delig til ham en Morgenstund, da han var opstaaet:
 "Erindrer Du endnu, Gotthard, at Du hiin Son-
 dag i Erfurt, under Gudstjenesten, vilde have mig
 til at troe, at der ved min Side sad en frygtelig Skik-
 kelse, som jeg ei blev vaer?" — "D ja", svarede
 den Anden leende, "jeg har ofte i mit Liv seet flige
 Hjernesvind!" — "Du troer altsaa nu selv, Gott-
 hard, at det var et Hjernesvind?" — "Upaatvivel-
 ligt! Indbildningskraften driver ofte fligt bespuder-
 ligt Spil med unge Menneſker." — "Og dog" sagde
 Siegmund, efter et langt, dybt Aandedraet, "fore-
 kommer det mig undertiden, som om Du dengang
 havde Ret og jeg Uret. Thi det maatte sandelig
 være en ond Magt udenfra, der var saa aldeles i

Stand til at vende min Hu fra Dorothea, som jeg forforte. Jeg følte dette meget vel, da Du hjemme foreholdt mig Sagen. Og nu den dobbelte Drom, som jeg først igaar fortalte Dig, der omstyrtede alle mine gode Føtsæt igjen: paa hvad Maade skal jeg tænke mig den, uden frembragt ved en fremmed, mægtig Indvirkning, da dens Beenrad siden i Virkeligheden kun blev beklædt med det fornødne Kjød og Blod? — "Hm!" sagde den Anden med haanlig Latter, "Du er en Nar, hvad jeg forfort siden ogsaa var." — "Gottbård!" raabte Warsberg, i det han saae ham stivt i Ansigtet, "Du er bleven meget forandret, ubegribelig meget!" — "Denne Forondring", svarede Zeffler, "maatte skee, og den kom pludselig, som alt Stort. Hvad nyttede det og, at bortodste det flygtige Livs Mars paa de døde Bogstaver, naaar man ei endelig skal lære at indsee, at alt Bognæsen er et daarligt Uvæsen, at menneskelig Wiisdom og Dyd kun tomt Narretant, saalænge ingen dybere Wiisdom, ingen høiere, ubestranket Sands, befrier Sjæl og Legeme fra deres Slavelænke?" — "Hvad mener Du da vel nu", spurgte Warsberg efter lang, tankfuld Tausshed, "at der vil blive af Dorothea?" — "Alt hvad der kan blive af hende", svarede Zeffler. — "Og nu det Barn, som hun bærer under sit Hjerte, mit Barn?" — "Ogsaa det vil blive til, hvad det kan blive. Tusinde Piger og tusinde Børn befinde sig jo i samme Tilfælde. Troer Du

maafkee, at Verden gaaer til Grunde, fordi undertiden Børn liste sig ind i den, der ei først have tilbøjet sig deres Tilværelse af det saakaldte hellige Egteskab?" — "Men Gotthard", sagde Siegmund med Hestighed, "tænk Dig dog Dorothea, hvorledes hun vil forbande sin og min Fødselstid; forestil Dig hendes Fader, den saa agtede Haandværker, hendes Moder, dette Monster for Hustruer og Mødre, disse Forældre, der have gjort Alt, for at føre deres Datter paa Dydens Vej; jeg beder Dig, forestil Dig deres Jammer, naar de blive vidende om deres Datters Skjændsel!" — "Bisnok", svarede Gotthard, "vil det komme dem ubeleiligt, men er det derfor nødvendigt, at Du skal lænke Din dristige, vidtstræbende Aand til Stovet med hiin tidligere Forbindelse?" — "Men", sagde Siegmund, "min Forseelse bør jeg dog fremfor Alt søge at gjøre god igjen." — "Efter min Mening", svarede Hefler leende, "kunde vel Enhver af Eder tage det Halve af Broden paa sig, da I jo dog have deelt den fælleds Lyft!"

Warsberg gjøs vel over sin Vens Tale, men han følede dog, at denne onde Tæntemaade smigrede hans Tilbøielighed, der nu ganske havde vendt sig fra Dorothea til Barbara. Da han troede at trænge til den friske Luft, klædte han sig i Hast paa, og ilede ud paa den frie Mark. Men hans Samvittighed fulgte ham og boiede ham til Jorden, saa at han maatte sætte sig paa en Høi, der laae ved

Beien. Uden at værdige Omegnen et Blik, fordybede han sig i mørke Billeder, der vildt stormede i hans Indre. Pludselig folte han sin Arm sagte berørt af en Haand, og da han seer sig om, staaer Dorothea for ham. Han kjender hendes venlige Ansigt igjen, skjøndt det er bleget af Græmmelse, hendes skjonne sorte Die, skjøndt dets Glænde er halvt udslukt af Taarer, der rundt omkring have gravet deres dybe Spor. — Ved Synet af den troløse Elsker udgjød hun paa ny en Strom af Taarer. — "Siegmond!" sagde hun, "Du har bortført Raadsherrens Datter; Dit Hjerte tilhører mig altsaa ikke mere. Men Himlen, hvis den ellers end kjendes ved mig, lader mig usformodet møde Dig. Troe ei, at jeg vil gjøre Paastand paa den Haand, som Du engang tilsagde mig. Nei, min Paastand være tilintetgjort som Dit Løfte. Og for at ingen smertelig Erindring herom skal forurolige Dig, saa giv mig min Ring tilbage, som jeg hermed giver Dig Din igjen." — "Dorothea!" raabte Siegmund, i det han med Hestighed greb hendes Haand. — "Nei!" sagde hun, i det hun vristede sin Haand løs, "troe ei, at jeg for Din Skyld hemmelig har forladt min elskede Fødeby. Kun for mine fromme Forældres Skyld skeete det. Thi det er dog bedre for dem, at være barnløse, end at erfare om mig, hvad Du — veed." — "Gud! Gud!" raabte Siegmund, i det han med Haanden søgte at beskytte sit Die for Synet af den Arme, eller for Dagens Lys, som han ag-

tede sig uværdig at sene. — Længe forblev han i en halv bevidstløs Tilstand, og da han endelig saae sig om, spurgte han sig selv, hvad der var foregaaet med ham, om Dorothea virkelig havde været hos ham, thi nu var han alene.

Desto mere forfærdedes han over Zeslers Nærværelse, der et Dieblis derefter stod for ham, og det saa pludseligt, at Siegmund var uvis, om han var steget op af en Groft bagved ham, eller af Jorden. — "Nu, Siegmund!" begyndte Gotthard, "Du har jo havt et Besøg af Din afskaffede Kjæreste?" — Men Siegmund, hvem Ringen paa hans Haand havde overbevist om, at intet Phantasiespil havde fluffet ham, og for hvis Die Brædet af den lidende Pige, der havde behandlet ham med saa uforsent Skaansel, svævede, bod med et mørkt Blik den Anden Taushed. — Da han vendte tilbage med sin Ledfager, forsvandt efterhaanden Dorotheas Billede for hans Die. Dog blev hans Sind derfor ei gladere; men hans Længsel efter Barbara tiltog stedse mere, saa at han, da de vare komne hjem, endelig udbrod: "Gotthard, sig mig, forstaaer Du virkelig Trolddomskunst, saa at Du kan voldsomt omvende min Sjæls Dnsker, og stemme mit Hjerte, som en livløs Strængeleeg?" — "Hvo kan vide det?" svarede den Anden. — "D!" raabte Siegmund, "da forlad mig; thi allerede trænger en isnende Gysen mig til Marv og Been, naar jeg tænker, at Du vel efterhaanden kunde indgyde mig

Tanker, liig hine, som, ubaandende en rædsom Giftdamp, jage mig ud i det Frie." — "Godt", svarede Gotthard, "jeg gaaer gjerne, naar Du kan undvære mig." — "Holdt, endnu eet!" raabte Siegmund, "mit Hjerte vil sonderrive min Barm, hvis jeg ei faaer at vide, hvorledes Barbaras Tilstand er. Kan Du sige mig, om hun er lykkelig?" — "Lykkelig?" svarede denne, "et snorrigt Spørgsmaal! Hun var maaskee bleven lykkelig, hvis ei den fordomte Retsfærdighed havde lagt sig derimellem. Saameget kan Du vel slutte Dig til, at hendes Fader og Brudgom neppe ville sige hende mange Sødheder for hendes Flugt." — "Og jeg, o hvor fatig kunde jeg ikke være med hende! Mon jeg vel torde vende tilbage til Erfurt?" — "Hvorfor ikke? Magistraten venter Dig med Længsel. Alle Piinselsredskaber ligge alt i Beredskab. Thi at bortføre en stolt Raadsherres Datter, gjelder i det mindste lige saameget, som at forføre ti uberygtede Guldsmeddøtre." — "Gotthard!" raabte Siegmund fortvivlet, og foer ind paa ham. — "Rolig!" sagde den Anden med Kulde. "Hvorfor skulle Venner knække Halsen paa hinanden?" — "Venner!" sagde Warsberg; "vi er ikke Venner længer! — Og dog, Gotthard, hvis Du veed hemmelige Kunster, og formaaede at skaffe mig en Sammenkomst med Barbara, ubemærket af hendes Slægtninge, for kun endnu eengang at see hende! Ja, hvis Du kunde det!" — "Nu, hvad da?" spurgte Gotthard. —

"Da vilde jeg besværges Dig derom, ved vort for-
 dums Venffab!" raabte Siegmund, og hans Die
 glødede som i heftig Feberhede. — "Nu vel", sva-
 rede Hefler, "da Du kun vil see hende. Men ingen
 Omfavnelſe, ingen Berørelſe!" — "Nei", ſagde
 Warsberg, "jeg vil intet andet, end ſee hende.
 Hvor meget end mit Hjerte vil kæmpe derimod, ſkal
 dog ingen Forbindelſe mere finde Sted mellem mig
 og den hulde Pige. Det ſkal give mig Mod til
 ganſke at fraſige mig hende. Hendes milde Die
 ſkal ſelv befaſte mig i mit Forſæt, at opſøge Do-
 rothea, og — at gjøre hvad Ret er." — Herover
 ſmilede den Anden ſaa ondſkabsfuldt, at Siegmund
 maatte vende ſig bort, da han ikke kunde udholde at
 ſee hans Anſigt. Derpaa ſagde Hefler: "Ved
 Midnat ſkal Barbara viſe ſig for Dig i dette Bæ-
 relſe." — Da endelig Midnatten havde forjaget den
 ſig langſomt fremsnigende Aften, ſagde Hefler til
 den med Utaalmodighed ventende Siegmund: "Men
 endnu engang! ingen Omfavnelſe, ikke den mindſte
 Berørelſe maa finde Sted!" — Siegmund gjentog
 diſſe Ord med Eſtertryk. Et Dieblik derefter aab-
 nede Døren ſig, og Barbara traadte ind, ſion
 ſom Elſkovs Gudinde. — Da ſank Siegmund, hen-
 revet af hendes Undigheders Magt, for hendes Fod-
 der, og beſvoer hende, ei at vredes paa ham for
 hans Forbrydelſe, at have med Vold bortført hen-
 de. Men det Elſkovstrollerie, der herſkede i hendes

hele Væsen, gjorde, at han forglemte sit Løfte og greb hendes Haand. — Dog, neppe var dette skeet, før Skikkelsen sank sammen som et dødt Legeme, hvori alt Spor af Liv er udslukt. — ”Ha, Trolddomskunst! fordomt, Helvedes Trolddomskunst!” kreg Siegmund, og sprang op, for med dragen Klinge at trænge ind paa Gotthard. Men han var ei mere synlig; kun en frygtelig Latter tilkjendegav hans Nærværelse. — ”Hvo er Du?” raabte Warsberg, som gjennemboret af tusinde Dolkestik. — ”Jeg er den, jeg er!” svarede den Usynlige med Latter. ”Tænk Du kun paa, ogsaa at kunne blive den Du er, ved dette Kiigs Side.” — En Rædsel betog Siegmund ved den Tanke, at man vel kunde holde ham for den skjenne Piges Morder, og at Alle vilde forbande ham, ja at en pinlig Dødsmaade var ham vis. Dette var for meget; han besvoer den Usynlige, hvis det stod i hans Magt, at gjengive det døde Legeme Livet. Denne svarede; ”Hvad Du ønsker, skal skee: Barbara skal i Morgen i sin Faders Huus forlade sit Leie. Troe ei, at det skeer af Venstabs til Dig; thi jeg hader Venstabs, som jeg hader Dig og Alt, hvad der hedder Menneſke. Blot af Had vakte jeg Kjærlighed til Barbara i Din Barm, da jeg ved Dorotheas Forførelse havde vundet Magt over Dig. Blot af Had antog jeg Din Ven Heflers Skikkelse, ligesom jeg og blot af Had vil frie Dig fra en snarlig Død. Thi Dit hele øvrige Liv skal kun være een Død,

een Fortviølelse." — Da kastede Siegmund sig paa Knæ, og bønfuldt Gød, at lade Alt ramme ham, naar han kun vilde frie ham af den Ondes Bøld, og da han i dyb Bevægelse saae op igjen var Liget forsvundet, heller ikke var den Uspøuliges Stemme mere at høre. Endnu i den samme Nat forlod Siegmund Bøen.

Hans første Bestræbelse gik nu ud paa, at opsoge Dorothea, og at give sine Forældre Underretning om Tingenes Stilling. Saa megen Uvillie de end solte mod ham, kunde de dog ei nægte hans svare Ulykke Tilgivelse, men de afraadede ham fra hans Forsæt, at vende tilbage til sin Fødeby, da det hos den derværende Dyrighed var andraget paa hans Fængsling, hvis han skulde lade sig tilsyne. — Hans Sogen efter Dorothea var aldeles forgjæves, saa at den frygtelige Ubekjendtes Trudsel virkelig opfyldtes, og hans Liv var en stedsevarende Død, en fuldkommen Fortviølelse. — En Dag blev ham i en lille By en Ring tilbuden tilkjøbs, hvilken han strax erkjendte for den, Dorotheas engang havde skjænket ham, men senere toget tilbage, mod at tilbagelevere ham hans egen. Efter Beskrivelsen at dømme havde det været hende selv, der solgte Ringen — af Mangel! — Dog var dette end ei det bitterste, som han fik at vide. Hun blev nemlig af Alle anseet at være den, der havde myrdet et spædt Barn, som man havde fundet i Kjælderen under det Huus, hvori hun

tjente. Endkjøndt det næsten var udenfor al Tvivl, at hun selv havde begaaet denne Gjerning, da man nemlig havde savnet hende den Dag, paa hvilken Barnet fandtes, dulgte man det dog, af Medlidenhed, for Dyrigheden. Allerede før hendes Redkomst havde Dorothea talt i Vildelse, og meent, at et Barn var bedre faren, naar det strax efter Fødselen blev lagt i den forbarmende Guds Faderarme, end naar det skulde nødes til at vandre omkring i Verden, og vel endog tilsidst maatte forbande dem, der skulde sin Tilværelse. Huusfolkene, for hvilke hun havde yttret sig saaledes, havde vel saa godt som muligt søgt at bibringe hende Trost; men havde ikke, da man ei kunde bespygte et Barnemord af denne sagtmodige Skabning, truffet Forholdsregler med Hensyn til hendes rigtignok meget sandsynlige Frugtsommelighed. Kun den rædsomste Fortvivlelse eller fuldkommen Bevidstløshed, meente Alle, havde kunnet forelede hende til en saa skrækkelig Gjerning. — Siegmund gjøs ved disse Efterretninger og ved den Afky man robede mod den unaturlige Fader, hvis Trosløshed alene var Skyld i, at en forhen saa god, uskyldig Pige havde kunnet synke saa dybt. Han kjøbte Ringen og satte den paa sin Finger, for stedse at mindes om, hvor velfortjent den Dval var, der sønderled hans Indre.

Af alle de Efterretninger, han kunde indhente om den Ulykkelige, blev det klart, at hun havde begivet sig til Omegnen af Leipzig eller til das Erk-

gebirge. Men trods al Efterspørgsel, var hun ingensteds at finde. Endelig besluttede han at vælge Leipzig til sit Opholdssted, for med Iver at fortsætte sine Studeringer paa den nylig der oprettede Høiskole. — Kort efter sin Ankomst hørte han tale om en Floitespiller, der haardt anfægtedes af Satan, fordi han havde musiceret ved et Bryllup, endskjøndt han vel havde vidst, at Bruden tilhørte en Anden, og var hemmelig bortført fra sine Forældre. Floitespilleren, sagde man, havde ingen Ro hverken Dag eller Nat, endskjøndt han høiligen angrede sin Synd, og tog sin Tilflugt til alle aandelige Midler. — Siegmund bleguede ved denne Fortælling, thi Fleitblæseren Henrik randt ham strax i Minde. Han besluttede strax at søge ham op. — Han gjenkjendte Henrik, men imod al Forventning fandt han ham ikke tungsindig og nedslaaet, som man havde beskrevet ham, men tværtimod i en glad Stemning. Han gjenkjendte ligeledes Siegmund strax, og raabte ham imøde: "Velkommen Du arme, bedragne Svend, der blot ved en falsk Vens Ondskab blev forledet til hiin Synd. Men glæd Dig nu med mig, jeg har en for os begge glædelig Tidende at melde Dig." Henrik fortalte ham nu, at han for kort siden havde mødt hans Forfører paa Gaden i geistlig Dragt, og havde overleveret ham til Dyrigheden som den, der stod i Forbindelse med den onde Aand. Han haabede nu at erholde Ro, da hiint stemme Væsen var i Retfærdighedens Hænder. —

Men Henriks Haab gik ei i Opfyldelse. Siegmund var endnu hos ham, da den Larm, han saa ofte horte om sig, satte ham paa ny i Skræk. Kort efter indfandt den Mand sig, som paa Henriks indstændige Anmodning var fængslet, men da han havde beviist sin fuldkomne Skyldfrihed, igjen var sat paa fri Fod, ledsaget af flere Theologer, for at erfare Grunden til Kloiterspillerens Had mod ham. — Da den Fremmede blev Siegmund vaer, gik han ham imøde og rakte ham Haanden med en altfor uskommet Glæde over at see ham igjen, til at Siegmund havde kunnet tvivle om, det virkelig var Gotthard Zeffler, hans gamle Ven. Da de en Tidlang havde talt meget hjertelig med hinanden, traadte ogsaa Kloiterspilleren, der i Begyndelsen havde viist den største Rædsel ved Synet af den Fremmede, hen til dem, og overbeviste sig lettelig om, at han havde gjort Gotthard Uret, ved at forvekle ham med hiin, der falskelig havde paataget sig hans Skikkelse. — Gotthard lovede Henrik ved sin Bortgang, at besøge ham igjen og staae ham kraftig bi med Raad og Trøst. Thi saa ung han end var, havde han dog allerede ved sin store Lærdom erholdt Doktorgraden i Theologien og en Lærerpost ved den nplig oprettede Høiskole i Leipzig. Derpaa ledsagede han Siegmund hjem, og da de nu vare alene, aabenbarede denne sin gamle Ven Alt, hvad han i den sidste Tid havde oplevet, hvorover Gotthard ei lidet forfærdebes. Men især bedrovedes han over det

Misbrug, som den onde Aand havde gjort af hans Gestalt. Thi af Alt hvad han horte, drog han den Slutning, at dette hans levende Kontrefei ei havde været nogen blot Sortkunster, men Djævelen selv. Dog gav han Warsberg den Trost, at hvor sorgelig hans Skjæbne end fremdeles maatte vorde her paa Jorden, havde han sikkert Haab om en bedre Tilstand i det andet Liv. Thi den Omstændighed, at han lykkelig var undsluppen al Forbindelse med Satan, vidnede om hans oprigtige Anger og Gudsfrøgt, da den Onde, hvis der kun var nogen Udfigt til at lokke den Angrende igjen paa Afveje, vi ikke vilde forsomme nogen Leilighed. — ”Men nu, min Ven”, sagde den med denne Trost paa ny oplivede Warsberg, ”da Du selv er overbevist om, at den syndefulde Lyst er veget fra mig, saa sig mig ogsaa hvad Du veed om Raadsherrens Datter. Er hun kommen tilbage til sin Faders Huus, og hvad er det ellers blevet til med hende?” — Dette Spørgsmaal smertede Gotthard meget, og han svarede: ”Hvad jeg herpaa kan svare Dig, vil neppe være Dig frydeligt at høre! Men da Du nu engang har spurgt, tør jeg ei tilbageholde Sandheden. — Ingen i Huset havde mærket Barbaras natlige Fraværelse, det syntes og at være hende, der stod op om Morgenen og fremdeles forrettede sin sædvanlige Huusgjerning. Men hun var maallost; hendes Gang var saa sagte og langsom, hendes Udseende saa dødningsblegt, at denne Forandring i hendes Væ-

sen satte hendes Fader og Slægtninge i stor Urolighed. Ogsaa syntes hendes skjonne Dine forandrede, da de, i Stedet for det milde Blik, der forhen lyste af dem, glødede saa mat og mørkt, saa at hendes nærmeste Omgivning begyndte at ræddes for hende. Hendes Fader, der for Sorg snart ei meer vovede at see paa hende, frygtede, at hans Haardhed havde forarsaget denne skrækkelige Forandring med hans Datter. — Men endskjondt han ved af mulig Omhed søgte at vinde hendes Kjærlighed igjen, lykkedes det dog ikke, thi hun saae stedse med et stivt, gyseligt Blik paa ham, saa at han, efter tre Dages Forløb, lod flere Geistlige kalde til sig, for af dem at erfare, hvad herved var at gjøre, og hvorledes hans elskede Datters Nød var at afhjælpe. Da han nu, ledsaget af disse fromme Mænd, gik til hende, glødede Barbaras Dine endnu vildere end før; hvorfor de troede hendes Hjerter saare forstøffet, og en af dem i Herrens Navn tiltalede hende med haarde Ord. Og see! Djævelen, der hidtil havde besjælet Barbaras døde Legeme, veeg bort, og Liget faldt ubevægeligt til Jorden; hvorpaa det blev begravet i "indviet Jord!" — "O Gud!" raabte Siegmund, i det han kastede sig i Stovet og hævede sine Hænder mod Himlen, "altsaa er jeg Usalige ogsaa Skyld i dette Mord, da jeg ved Satans Hjælp bortførte denne herlige Pige fra sit Hjem! — Og Dorothæas Forældre", spurgte han videre, "ere de maaskee ogsaa blevne et Offer?" — Gotthard trak smertelig paa

Skulderen. "Utsaa begge, baade Fader og Moder?" — "Forst Moderen", svarede Hefler, "siden Faderen. Seg indgjød dem Trost i deres sidste Time." — "Og de efterlode mig deres Forbandelse?" raabte Siegmund. — "Nei", svarede Gotthard, "de forlode Verden i from Hengivenhed, udstødte ingen Forbandelser i deres Dødstime, som i Livet, og hvile nu saligt i Herren." — Men Doctor Hefler maatte anvende megen Trost og Bøn, inden det lykkedes ham, nogenlunde at berolige sin ulykkelige Ven. — Med Floitespilleren blev det derimod fra Dag til Dag værre. Djævelen viste sig ofte i synlig Skikkelse for ham, og da han, efter at have i lang Tid saaledes plaget ham, betydede ham, at han vilde hente ham den følgende Nat, lod Henrik Gotthard komme til sig, og bad længe andægtig med ham. Efterat han tilsidst havde skriftet, gav Doctoren ham Absolutionen, og sagde: "Vær trostlig Du Bødsfærdige, og fryd Dig naar han kommer. Thi det er et Tegns paa, at Du da snart i Herrens Naasyn skal høste Frugt af Din oprigtige Anger. Kun det døde Legeme mægter den gamle Helvedsslange at beskadige!" — "Belan, han kommer da!" raabte Henrik jublende, "at den Drætte kan gaae ind til den himmelske Salighed." — Derpaa rakte Doktoren ham Herrens Legeme og gik bort. — Næste Dag, da man overalt havde søgt Floitespilleren forgæves, blev hans affjælede Legeme endelig fundet, ikke langt fra Byen i en Hæselbush. — Paa

samme Tid blev der i Leipzig talet meget om en Pige, hos hvem et usynligt Væsen havde indfundet sig i Kjøkkenet, talende meget med hende, og havde sædvanlig sin Plads paa den ene Side af Arnestedet. Da det var Omhu for, stedse at holde dette Sted reent, saa ansaae man denne Usynlige for en god Aand. Han hjalp Pigen med at forrette mangen Huusgjerning, og især gik han gjerne i hendes Sted ned i Kjelderens, naar der skulde hentes noget op deraf, thi Pigen havde en stor Rædsel for denne Kjelder. — Siegmund horte ogsaa tale om denne Aand, og da han med Skræk tænkte tilbage paa hiin Stemme, der saa haantlig havde spottet hans Smerte ved Barbaras Liig, og hans Afsmagt, besluttede han at gaae til Pigen, og overtale hende til at forlange af den usynlige Aand, at give sig synlig tilkjende for hende. — Men hvor stor var Warsbergs Forbauselse, da han traadte ind i Kjøkkenet og Pigen sank livløs til Jorden. Trods hendes nuværende Jammerstikelse kjendte han dog strax Dorothea igjen, og det smertede ham dybt i Sjælen, at den kunnskærdige Guldsmeds Datter maatte paa tage sig saa ringe, hende uværdigt Arbeide. Dog besluttede han strax at tage sig af hende. — Dorotheas Glæde, da hun kom til sig selv igjen, over at see den gamle Kjærlighed paa ny opvaagne i Siegmunds Hjerte, formørkedes vensynlig af en dyb Smerte. Dog da Siegmund visste den ivrigste Beskrævelse for at uddrage hende af hendes nærværende

Stilling, og han ilede til hendes Herfkab for at bevæge disse til at lade hende strax forlade sin Tjeneste, bedøvedes denne Smerte for Diebliffet. — Men da hun fik den solgte Ring tilbage af ham, følede hun paa ny en smertelig Bevægelse. — "Hvorledes er Du kommen til denne Ring?" spurgte hun endelig. — "Upaatvivelig", svarede han, "sendte Forsynet selv Kjøbereren til mig, for at forhjælpe Dig til Din Ret." — Men hun blev saare sorgmodig; thi alt det Forbigangne syntes paa engang at stille sig mellem hende og Siegmund. Endelig lykkedes det dog Warsbergs elskende Hjerter, igjen at sætte hende tilbage i den tabte, lykkelige Tilstand. — Han kom til Gotthard, meddeelte denne sin Opdagelse og sin Beslutning, at ægte Dorothea, hvilket hiin af ganske Hjerter billigede. — Et hjerteligere Skriftemaal kan neppe tænkes, end det, Siegmund næste Dag afslagde for Gotthard, hvorpaa denne med stor Salvelse rakte ham Sakramentet, for at alt, hvad det kunde berolige hans Sjæl, kunde være skeet, inden han skred til Udførselen af sit Forhavende, at afhente Dorothea fra sit Herfkab, og indtil han kunde erholde sine Forældres Samtykke, at skaffe hende et anstændigt Opholdssted hos ærlige, kristelige Folk af Gotthards Bekjendtskab. — Først paa Veien til hende faldt det ham ind, hvorfor han havde opsøgt hende, hvilket han i sin Blødskruus over at finde sin Elskende igjen, ganske havde glemt. Han spurgte derfor strax efter

den usynlige Huusaand. Dorothea forte ham i Kjøkkenet, viste ham paa Arnestedet det særdeles pønt holdte Sted, og lagde til, at Aanden havde frivillig lovet at følge med i hendes nye Vaaning, og aldrig at forlade hende. Siegmund forsøgte nu at tiltale den Usynlige, men fik intet Svar. Dorothea selv erholdt intet i sin Brudgoms Nærværelse. Alt dette gjorde Warsberg meget urolig. — Da de vare komne ind i Stuen igjen, sagde han til Dorothea: "Min Elskede, jeg vil ikke nægte, at den Reentlighed, som denne usynlige Aand besitter sig paa, kan vidne om en god, reen Aand. Imidlertid forsmaaer Markhedens Fyrste ei, at klæde sig i Lysets Klædebon, naar sligt kan befordre hans onde Planer. Jeg selv har desværre oplevet det, og min egen Erfaring lærer mig, at prøve de Stemmer noie, der lade sig høre uden Begeme. Gaa derfor til Aanden, og byd ham, at antage sin egentlige Skikkelse, samt tru ham med, at Du, hvis han ei adlyder, vil kalde gudsfrygtige Mænd til Hjælp, for i Guds Navn at tvinge ham dertil. Er han en god Aand, vil han for saadan Tale ei vredes paa Dig, er han derimod en ond, da er det bedre han vredes, end at Din Sjæls Salighed skulde staae fare." — Dorothea gik derpaa ud, og gjorde efter sin Elskedes Raad. Men hun vendte bleg og bedrovet tilbage; thi Aanden havde vel lovet at vise sig synlig for hende, dog kunde dette alene skee i Kjelderens, og hun frygtede nu end mere end for, for at gaae derned.

— "Velan", sagde Warsberg, "i Guds Navn følger jeg Dig derned, saa kan, hvad der end maatte vederfares vort Legeme, dog vor Sjæl sikkert ei tage Skade!" — De gik derpaa, men Dorothea soledede med hvert Trin hun betraadte, en større Gysen. Hun klyngede sig derfor stedse tættere op til sin Elskede, hvis Hjerter ogsaa begyndte heftigt at banke. Og Begges Dine saae rundt omkring, om i Mørket derneede nogen Gestalt blev synlig. Da de vare komne halvt ned ad Trappen, nærmede et lille, svagt Skin sig dem, der blev tættere og tættere, jo nærmere det kom. Betaget af en Ahnelse holdt de Begge Diet stivt fæstet paa Skinnet, det, i det de stode paa det nederste Trin, pludselig kom dem imøde i Skikkelse af et spædt Barn, blødende stærkt af et dybt Saar i Hjertet. — "Jesus Maria! vort Barn!" raabte Dorothea, i det hun ilede tilbage. Siegmund styrtede ned ad Trappen, men hans Brud, for at undgaae den onde Aands Nærværelse paa Arnestedet, og i det mindste at redde sin Sjæl, kastede sig i den straffende Retfærdigheds Arme.

Daniel og hans Blomster.

(Novelle, af de la Motte Fouqué.)

Den frygteligste og tillige meest rørende Begivenhed, som maaskee Karbøgerne have fremført, og som efter saamange fremfarne Aar, endnu stedse ligesom er indhyllet af gaadefulde Slør, snart formindskende, snart forstørrende det tidt begrædte Dødsfæls Brøde: Dronning Maria af Skotlands Hænderrettelse, var for ikke længe siden fuldbyrdet efter Elisabeth af Englands Befaling, og en stum Forfærdelse hvilte tungt paa Alles Hjertes, maaskee selv paa den kongelige Dommerindes. Det syntes, som om hendes Aand spurgte ethvert Døds: "Har Du endnu hiint forrige Udtryk af Kjærlighedsfuld Beundring for mig?" — Det var, som om hun kæmpede med sig selv, for at afvælte Gjærningen fra sig paa Andre, — som om hun længselsfuldt fluede tilbage paa Timen for Bloddommens Underkrift, saaledes som man i et storm- og brødefuldt Liv længselsfuldt pleier at flue tilbage paa Barndommens

salige, sødt-ubevidste Paradiis. Dog vare alle disse Sindsbevægelser neppe mærkelige, selv for hendes ældste og nærmeste Fortrolige — saa stolt og strængt forstod Henrik den Ottendes statskloge Datter at beherske sine Følelser, og, ligesom Præstinden, naar hun offerer, at synes kold og rolig, naar Hjertet slaaer af Samvittighedsnag og quindeligt Svagbed. Især aabenbarede hendes Indre sig, ved at hun ofte og med Flid dvælede ved de Krænkelser hendes tidligere Ungdom var saa riig paa; — ret ligesom hun i sin nærmeste Kreds, ja hos sig selv vilde opvække en veemodig Medlidenheds Følelse for den saa stærkt forfulgte, saa ofte skuffede Elisabeth, for hvem det nu endeligt havde sommet sig afgjørende at møde sin værste Modstanderinde med Retfærdighedens Sværd. Og erfare vi det ikke Alle, at de Krænkelser og det Onde, som er os tilføjet, snarest vaagner i vor Sjæl, paa en veemodig og blodgjærende Maade, naar vi længes efter at see en af os selv begaaet Uret formildet, ja selv skjult.

I denne Stemning talde engang Dronningen, alene omgivet af sit Hof's Fortroligste, i et afliggende Slots Lystskov, om det Kængenskab, som hun havde maattet udstaae under hendes Søster Marias Regjering. "Man regnede det for en særdeles Naade", sagde hun, "naar jeg, losladt af Towers mørke Sale og Haller, i nogle Timer torde gaae omkring i den af Ringmure omgivne Have! — Ak, og hvor forbittede man ikke denne Gang for mig, da

man berøvede den sin bedste, ligesaa uskyldige som simple Lyst!" — En veemodig Erindringstaare traadte i Elisabeths Skjonne Die. Hun plukkede tankesuld de Blomster, hvormed Græsbanken var prydet, indtil hun paa eengang standsede og i sin Udspredelse udbrod: "Hvor gjerne vil ikke det daarlige Menneske ødelægge! Ødelægge uden al Narsag! Saaledes har de ogsaa dengang ødelagt mig min søde, bedste Blomsterglæde." Fattende sig igjen, men dog stedse gjennemtrængt af en drømmende Veemod, begyndte hun at fortælle følgende: "En huld, venlig Dreng, paa omtrent fem, ser Aar, mødte mig engang i Lovers Have, med de smaae Hænder fulde af friske Blomster, og, deels fordi han i sin Overraskelse saae saa sødt paa mig, eller ogsaa fordi denne løsende Blomstervimmel af mig eensomme Pige blev anset for en kostelig Skat, spurgte jeg ham: om han vel vilde overlade mig nogle af hans smukke Blomster? — "Bred Dit Forklæde ud, Du arme, smukke Kongemo!" raabte den Lille, og da jeg adlød hans barnlige Befaling, udrystede han sin hele duftende Herlighed. Min Glæde var ubeskrivelig, og da han bemærkede det, indfandt min lille Blomstergenius, Daniel heed han, sig hver Dag med rigere Gaver." — "Daniel!" udraabte en ædel, gammel Greve, der havde indtaget den ham ikke langt fra Dronningen tilkommende Plads, og nu, da Elisabeth forbausset saae hen til ham, svarede, i det han ærbødigt boiede sit Hoved:

"Tilgivelse, Deres Majestæt, fordi jeg har vovet at afbryde Dem! Men De seer, at Deres hjertegrubende Tale ogsaa kunde bringe en Olding ud af Fatning." Dronningen svarede, i det hun fæstede sit venlige, gjennemtrængende Blik paa ham: "Der opgaaer en besynderlig Ahnelse for mig! Skulde I virkelig kunne meddele mig Underretning om min Blomstergenius Daniel?" — "Meget muligt!" gjensvarede Greven. "Saafremt Deres Majestæt forunder mig at høre Slutningen af Deres Historie. Blomster og Daniel er uadskillelig sammenkjædet i min Erindring." — "Ogsaa i min!" sagde Elisæbeth, i det hun saae ned for sig med sørgende Bæmsmod. "Dog min Fortælling er snart til Ende. I det mindste det Glædeligste af den. Man havde bemærket mit Blomstervenskab med Daniel, og vore smaae Sammenkomster syntes mine ligesaa haardhjertede som frygtsomme Bevogtere farlige nok, til at forvise den stakkels Dreng fra mig. Jeg vil aldrig forglemme den Estermiddag, da jeg længe, længe forgjæves søgte efter den lille Daniel i den indstrænkede Hauges Gange og Lovhytter. Først frygtede jeg for, at han var bleven syg, men da jeg i min Angst nærmede mig til Gitterdøren, stod han grædende udenfor den, og, i det han til Afsked kastede en Haandfuld Roser gennem Jernstængerne, hvidskede han: "Nu tør jeg ikke mere bringe Dig Blomster, Du stakkels Prindsesse! De har forbudt mig

det." Og ligesom forjaget løb han derpaa sin Vej, og jeg har ikke seet ham siden." — Taarene kvaldede uimodstaaeligen frem af hendes Dine. Hun skjulte sit Ansigt med sit Lommelortklæde. Da sagde Greven sagte: "Om Deres Majestæt saae ham igjen, det kan jeg vel ikke paastaae; men at den gode Daniel Arrov meget ofte har seet Deres Majestæt, det veed jeg vist." — "Hvorledes da?" raabte Dronningen; "hvoraf veed I, at han hedder Daniel Arrov? Jeg troer ikke, at jeg har nævnet hans Tilnavn." — "Bisnok har Deres Majestæt ikke nævnet det", sagde Greven. "Naar De imidlertid vil tillade mig at aflægge en kort Beretning, saa vil De finde min Formodning, om ikke grundet, saa dog naturlig." — "O ganske sikkert!" sagde Dronningen med pludselig Livlighed og glødende Kinder. "Ganske sikkert! Ja, min lille Blomstervens Fader heed Arrov, en Krigsmand af Towers Besætning!" — Greven bøjede sig bejaende. — "Nu da", raabte Dronningen, "saa fortæl! O fortæl!" — Og hiin begyndte da at fortælle paa følgende Maade: "Paa mit Tog mod Rebellerne i de nordlige Grevskaber havde jeg engang af rask Iver vovet mig for langt frem med min Rytterflæde, saa at jeg snart paa alle Sider saae mig omgivet af Stimænd, Huulveie, Moradser og Krat. — Forjævedes havde jeg prøvet paa, at lokke Fjenden frem til et aabent Angreb; kjendende sin Fordeel, forblev han ligesom manet fast til sine utilgængelige Smuthuller. Skjændig Død, enten

ved Hunger, Slyngekast eller Pilestød, var vel bleven mit og min vakkre Skares endelige Lod. Da brød pludselig en djerv Skare af Landmænd og Hyrder frem af Bjergpassene; i Spidsen for dem en høi, smækker Ungling, hans gyldne Haar ubedækket, men bekrandsset af en høi Fletning af Roser og andre lysende Blomster. Han førte Piil og Langbue i sin Haand, stød dermed, uden at standse i Lobet af sit Angreb, ind i de fjendtlige Rækker, og det saa sikkert, at enhver Piil enten traf en af deres Anførere, eller en anden dygtig Stridsmand. Da han kom dem nærmere, løste han Sprødet, der hang paa hans Skuldre, og trængte nu med et mægtigt Landsfæstød ind i de fjendtlige Rækker, i det han udbrod: "Elisabeth og Blomster!" — Liig en Halvgud trængte han nu ind med sin Skare blandt de ellers krigsvante Fjender, brød og nedkastede Række for Række, saa at jeg først kunde trænge frem med mine Ryttere gjennem de rensede Bjergpas, da der intet andet var at gøre for mig, end at tage til Fange og at forfølge Flygtningerne." — "Og om denne Helt hører jeg i Dag tale for første Gang?" saade Dronningen i en blid, men dog alvorlig bebreidende Tone. "Det er ikke min Skyld, naadigste Krue, men Heltens egen", svarede den ædle Greve; "jeg maatte iforveien forsikre ham Dypfaldelsen af to Bonner, da jeg omfavnede ham paa den tilkæmpede Baplads for begge Skarerne. Den første var aldrig

at nævne ham for Deres Majestæt uden hans Samtykke den anden, at optage ham blandt mine Ryttere. Mit givne Ord tvang mig til at sige Ja til begge Dese. Thi Hiint vidste jeg ikke var efter min Dronnings hoimodige, taknemmelige Sindelag; — og hvad det Andet angik, saa meente jeg, han vilde gjøre bedre Tjeneste, naar han, som hidtil, vedblev at væbne Landsfolket mod Skotterne og Rebellerne, end naar han formerede min Trop med en Mand, der, som uovet Rytter, kun gjorde os forgjæves Umage med hans Exercitie. Imidlertid tænkte jeg paa et Par gamle Ordsprog: "et Ord er et Ord, en Mand er en Mand!" og "Menneskets Villie er hans Afgud!" Saaledes gik det da efter Blomster-ridderens Villie. Blomsterridderen, siger jeg, thi nu fremkom han med en tredje Bon, som han overlod til mit Forgodtbefindende at nægte eller billigt. Hvis jeg nemlig skulde mene, at hans Tjeneste idag fortjente nogen Belønning, saa udbad han sig her paa Kamppladsen Ridderlaget af min egen Haand. Forgjæves forestillede jeg ham at fligt i vore Dage betydede lidet eller slet intet, og at der egentlig kun gives Ordensriddere, udnævnte dertil af Capitler og Potentater; han vedblev sit Dufte, i det han med den største Beskedenhed indrømmede, at han vel ikke endnu havde fortjent en saa stor Ære, og at det skulde være ham magtpaaliggende, ved næste Leilighed at gjøre sig mere værdig til den. Og dertil saae han sødmende og bestjæmmet ned for sig, og

dog tillige saa ædelt, — han bevægede mig — jeg maatte, for at soie ham, spille en af Fortidens vandrede Ridderer." — "Jeg seer intet Spil deri", sagde Elisabeth, "hvortænge er det vel siden, at Franz, Frankrigs ridderlige Konge modtog Ridderflaget af Bayards tappre Haand paa den tilkæmpede Valplads!" — "Desto bedre, naar Deres Majestæt billiget min Opfordring!" sagde Greven, "desto bedre for mig og min Ridder! Hvad ham angaaer, saa havde han ikke alene vel fortjent sine Sporer, men han vidste til min store Forbauselse, at bruge dem efter bedste Ridderfisk. Han tumlede sin Hest saa vakkert, at jeg maatte tilraabe ham det ene Bravo efter det Andet, og da jeg spurgte ham om Kilden til hans Riddekunst, erfarede jeg, at hans Fader havde været i Deres Majestæts Tjeneste, men var tidlig ved et Saar bleven udygtig til at ride, og havde ikke vidst at stille sin dybe Kummer herover paa bedre Maade, end ved at lære Sonnen det han forstod af ridderlige Kunster. I Begyndelsen var han ansat blandt Towers Besætning, men siden havde han, som alderstegen Krieger, faaet et lille Lehn her paa Grændsen, og der havde det steds været Unglingens bedste Lyst, at bekriige alle Rebeller og Skotteafdelinger i hans herlige Dronnings Navn. Men nu havde han Lyst til at lære Andre og Stærkere af hans Dronnings Modstandere at kjennde, og naar det kunde lade sig gjøre, ogsaa lade sit Feldtraab: "Elisabeth og Blomster!" seirrigt gjenslyde paa

hiin Side Hæbet. "Og dog vil Du forblive ubekendt for Din tilbedte Fyrstinde?" spurgte jeg ham. "Ikke altid, hvis Gud vil!" svarede min Daniel Arrov; "men først maa der en betømmeligere Handling være fuldbragt af mig end hidtil; en Gjerning, der i det mindste ikke er saa ganske uværdig til at blive bemærket af den kongelige Dame!" — De kan selv bestemme, naadige Frue, hvor kjær Unglingen maatte blive mig ved hvert Ord, og saaledes lod jeg ham trolig hans fri Willie i Alt. Noget havde jeg gjerne vænnet ham af med. Man saa ham næsten aldrig uden en Blomsterkrands, som han vidste at skaffe tilveie paa den tørreste Hede, og som han med megen Færdighed vidste at sætte fast paa sin Stormhue. Saa ofte Fjendehaand eller Solen ødelagte hans forunderlige Smykke, styede min Ridder Daniel ingen Uleilighed for at bringe det istand igjen. Hans Kammeraters Drillerier berover taalte han villig, saalænge de holdt sig inden Anstændighedens Grændser; men vovede de at kaste det mindste usædelige Ord paa hans Blomsterkrands, saa rystede hans gode Sværd det saa eftertrykkeligt af igjen, at enhver tog sig i Agt for ikke at fortrædige hans underlige Lune. Da jeg engang venligt formanede ham til at afstaae fra dette ukrigeriske Smykke, fik jeg ud af ham, at han undertiden, ved Leiligheder, som han ikke videre kunde omtale, havde turdet tilbringe Deres Majestæt Blomster, og da havde Blomsterne paa en saa sælsom Maade ind-

vævet sig i hans hele Liv, at han slet ikke vidste hvorledes han skulde bære sig ad, for at leve foruden dem. "Ufigevel", vedblev han ydmyg, "hvis min høie Hersterinde engang skulde befale det, eller naar De, Hr. Greve, bod mig det i hendes Navn, da maatte jeg vel tage min kjære Blomsterkrands af Hovedet!" Og allerede hævede han i stille Hengivenhed Haanden for — — "Jeg haaber dog", udraabte Elisabeth heftig, "at De har ladet ham beholde sine kjære Blomster?" — "Det gjorde jeg, naadigste Frue!" sagde Greven, "og de vare i Fremtiden til ingen videre Hinder for den modige Blomstergenius. Thi at hans Kammerater spogende begyndte at kalde ham, som en gammel Ridder fra det runde Bord: "Daniel fra Blomsterdalen!" det fandt han sig gjerne i, ja han smilede gjerne derved, og naar jeg vilde udfende ham til en særdeles dristig Gjerning pleiede jeg at nævne ham ved dette Navn, og at give hans Trop det Feldtraab: "Elisabeth og Blomster!" og jeg kunde da sikkert holde ham for uovervindelig. — Saaledes har han sægtet under mig i Island, og ogsaa i fremmede Verdensdele, uden at nogen af hans mange berommelige Gjerninger har syntes ham værdig til at blive nævnet for Dets Majestæt. Men naar vi vare hjemme i Fædrelandet, saa lod han ikke nogen Leilighed gaae forbi, til at see og beundre Eder, naadige Frue; men stedse i den allerærbødigste Frastand, saa at De neppe kan være bleven ham vaer blandt Mængden af det jublende Folk,

ber pleier at omringe Dem paa Deres Spadseregange." — "Dg dog", sagde Elisabeth med et besynderligt Smil, "og dog — jeg veed ikke om min Phantasie affspeiler et Luftbillede for mig; men det forekommer mig, som om jeg undertiden midt imellem den følgende Mængde, har seet en blomsterkrandsset Yndling, næsten liig min Skjtsaand; o, i Sandhed, det maa have været min Blomstergenius!" Dg stuende med Hoighed rundt omkring sig, i det et stolt Smil opklarede hendes Ansigt, sagde hun: "Kan Nogen vel nævne en Fyrstinde, der er bleven elsket saa huldt, saa reent som jeg? — eller en Fyrste?" tilfoiede hun, som om hun vilde forbedre sine Ord. "Men Greve", sagde hun pludselig, "vi vilde ikke haabe, at Eders Ridder fra Blomsterdalen er død? Eller paa hvilken anden Maade kan han have fretaget Eder for Eders Tausheds Lofte?" — "Hvad det sidste angaaer", sagde Greven, og en ædel Skamrødme foer over hans ridderlige Oldingsansigt, "saa maa jeg for første Gang i mit Liv bekjende mig skyldig i at have brudt mit Ord. Men Deres Majestæts Fortælling havde forhen mig ubevidst aabnet mine Læber, og da var allerede for meget sagt til at jeg længer kunde tie. Jeg beder Dem altsaa, naadigste Frue, at understøtte den qvindelige Troldom, hvormed De bragte mig til at fladdre, med et kongeligt Magtsprog, der maaskee kan retfærdiggjøre min Handlemaade i dette Ansiggende." — "De har her som altid, viist Dem som en tro Undersaat og en

usæfelig Ridder", svarede Dronningen naadigt; "og
 skal Hr. Ridder Daniel finde noget lastværdig i Deres
 Dpforsel, saa skal hans Dronning selv paatage sig
 Deres Forsvar. Men siig mig dog, hvor kan vel Rid-
 deren nu opholde sig?" — "Formodentlig ikke ret
 langt herfra, naadige Frue!" svarede Greven; "thi
 saasnart han ikke er i Tjeneste, finder man ham næ-
 sten altid ikke langt fra Deres Majestæts Omgivel-
 ser, og tillige eier han ikke langt herfra et lille
 Meierie, som han kjögte sig for sin Andeel af Byttet
 af et, især ved hans Tapperhed erobret fjendtligt
 Skib, fordi han fandt Jordbunden saa passende til
 Blomsterdrift. Her opelsker han de meest blomstren-
 de og duftende Juveler til sine Krandsse, og ofte har
 han Besøg af Folk, der ville vederqvæge sig ved hans
 rige Blomsterhave." — "Saa ville vi ogsaa engang
 gjøre det; jeg troer nu strax", sagde Dronningen,
 "jeg kjender ikke noget mere Bedervægende, end
 Blomsterduft i en saa stille Aftenstund som denne,
 og den korte Spadsferetour frem og tilbage vil for-
 hoie vor Glæde. Jeg beder om Deres Arm,
 Hr. Greve! De skal være min Ledfager til Deres
 Daniels Blomsterdal." — Glad over den ham bevi-
 ste Naade, gladere endnu over alt det Gode han ven-
 tede sig af dette Besøg for sin Yndling, adlød Gre-
 ven den kongelige Befaling, og det lille Reiseselskab
 begav sig med al den Munterhed paa Veien, som det
 bevægede Sind og den spændte Forventning vilde
 tillade. Da man havde bestyret en Bakke, saae man

Gaarden tæt ved sig, og lige ind i Haven, i hvilken der i Sandhed prangede en Riigdom af Blomster, som maaskee endnu Ingen af det ædle Selskab havde seet, hverken i saadan Mængde eller saa findrig ordnet. En Mand af ædel Skabning gik med langsomme Skridt, ganske fordybt i sig selv, frem og tilbage mellem Bedene. "Der er han mellem sine Blomster!" raabte Dronningen, uden hverken at ville eller kunne skjule en Taare, der glindsede i hans Des Die. Greven bekræftede gladelig, at det var hans Ridder Daniel. — "Min Blomstergenius Daniel!" hvidskede Elisabeth, og blev staaende, for endnu længere ubemærket at kunne iagttage ham. — "Men han bærer jo ingen Blomsterkrone paa sit dybt nedboiede Hoved." — "Jeg veed selv ikke", svarede Greven, "hvorfor han just idag har nægtet sig sit Yndlingsmykke. Men een eller anden findrig Betydning har det sikkert; thi uagtet hans Væsen er muntert, er han dog tillige estertantsom og døbsindig." — "Vi ville vel erfare det", sagde Dronningen, endnu tøvende med at fremføre det Dieblif, til hvilket hun glædede sig; "men see dog kun, hvad tager han sig nu for", tilsoiede hun næsten forstrækket. Langsomt og hoitideligt havde han hentet sit skjonne Sværd ned fra Bæggen, trukket det ud af Skeden, og betragtet det med alvorlig Opmærksomhed. Nu hævede han det iveiret, og i det han med asmaalte Trin skred igjennem Gangene, asmeiede han i langsomme Sving Blomsterne til begge Si-

ber, i det han sang disse Ord bertil efter en melan-
kolsk Melodie:

Hvi staaer I duftende og vinker,
I Blomster, froe, med barnligt Mod?
Mod Haabets Spirer Staalet blinker;
Nu er mit Løsen: Blod!

Brat skal Du segne, hvide Lilie,
Fra grønne Stengel, Kjon og rank!
Ret som for Grumheds haarde Willie
Kys Skotlands Lilie sank.

I smaae Ranunkler hist, som bramme
I lystig, brøget Farvesjær!
Deer, deer med mine Længslers Flamme
For Bredens Dommersværd!

Styrt, Elfvob, fra din Herkerthroner!
Brist, Hjerte, med mit Haab, mit Mod!
I Støvet synk, Du Keiserkrone!
Dit Diadem er Blod.

Hvor funkler hist i Radselsflammer
De Tulipaners stolte Hær:
Med djavelst Spot i Dødens Tammer
Bed Mordet Satan leer.

Bort! bort! — Og Du, som straalere
I Skjønheds Fyldte paa din Kvist,
Dig, Blomsters Dronning, end jeg taalere —
Siig, er det Medynks Brist?

Som eengang hun : saa Du nu smiler
 Med Blufarvs Glød, jomfruelig —
 Ha! hun i Helveds Flammer hviler!
 Blod er Dit Purpur mig!

Saa er Du knust, det sidste Billed
 Af Bivet og dets bedste Lyft!
 Af Glæders Viig i Kreds omhildet,
 Rødt flaaer mit kvalte Bryst.

Dog — Liv end gløder dybt, i Varmen;
 End stræber Nanden høit mod Sky!
 Blodfalken vinker! Stærk er Armen!
 Ud, ud i Vaabengny!

"Elisabeth og Blomster!" — gyder
 Hvin Klang ei Tid i Heltens Mod:
 Med Dybets Kraft nu Løsnat tyder:
 "Elisabeth og Blod!"

Halv afmægtig var Dronningen sjunken tilbage i
 sine Dammers Arme, medens Ridder Daniel, uden
 at bemærke hende eller Noget af de Andre, med
 høitideligt opløstet Sværd gik bort fra de nedmeiede
 Blomster. — Man har ikke seet ham siden i Eng-
 land. — — Elisabeth, der med sin sædvanlige Til-
 bageholdenhed og Styrke vidste at samle sig igjen
 af denne Mystelse, sagde kun, i det hun atter vendte
 tilbage til Lystflottet: "Min kongelige Fader, der
 uforfærdet torde gaae enhver Fare under Die, kunde
 kun ikke taale een Ting: Synet af en Banvittig!
 — Det gaaer mig som ham. Skade, at jeg nu

ikke tør kalde den ellers velfortjente Daniel Arrov frem for min Throne!" — Hun tænkte dog igjen derpaa. Da den spanske uovervindelige Flaade først havde tabt sit stolte Tilnavn, og derpaa sig selv ved Englands dristige og øvede Seilere — da Elisabeth i pragtfuldt Seierssmykke stod beredt til at holde sin Kirkegang, da syntes pludselig den Tanke at opstaae hos hende, at kun Et fattedes endnu i hendes Lykke og Glands: hendes Blomstergenius! og han maatte vel ogsaa igjen være at finde, nu da Lykken tilstod henve Alt. Hun kastede et straalende Blik over den ved Palladset staaende Folkevrimmel; et begejstret Jubelraab lod tusindstemmiagt hende imøde. Men ikke kunde hendes skarpe Blik opdage Blomsterkronen blandt den bølgende Brimmel. Hast vendte hun sig til hiin gamle Greve, der engang havde fremkaldt den sorgelige Begivenhed, og spurgte: "Hvor er Daniel Arrov?" — "Død i Deres Majestæts Krigstjeneste!" lod det alvorlige Svar. — "Hvorledes døde han?" — "Jeg beder Deres Majestæt, at fritage mig for Beretningen." — "Jeg vil vide det, ved Eders Lehnspflicht: hvorledes døde han?" — "Liddeels ved min Brode, min naadige Herskerinde! Men nod mig i det mindste ikke til at fortælle mere i dette høitidelige Dieblik!" — "Jeg vil vide det, just nu!" — "I det jeg udsendte ham paa et farligt Tog, med en let Baad, gav jeg ham, ligesom i tidligere Dage, det Løsen: "Elisabeth og Blomster!" Han vendte seierrig tilbage og havde

ubretter noget næsten umuligt. Det var Nat, da han sagde til mit Skib for at bringe mig Rapport. Vagten raaber ham an; Elisabeth og Blomster! vil han sige; men han formaaer det ikke; stammende udstoder han: "Elisabeth og Blod!" — "Fjender!" raaber Vagten, og en Salve kaster den Døplattrende tilbage i sit Fartoi." — Elisabeth svarede ikke et Ord; intet Suk trængte over hendes Læber; hun fuldbendte Festen med majestatisk Anstand. — Men da, efter flere Aars Forløb, en Dame i hendes Nærværelse priste den uegennyttige Heltedaaed, som Ridderne forrettede i ædle Damers Tjeneste, som den ædlestes Krands, der kunde bides Skjonhed og Dyd, frembrød de Ord af Elisabeths blegnende Læber: "Dog ere ofte de skarpe, straffende Torne skjulte mellem Bladene!" Og sagte, sagte hvidskede hun da hen for sig: "Elisabeth og Blod!"

De Elskende i Florents.

(Novelle, af Byrons Tidsskrift: "The Liberal.")

Da Florents var deelt imellem de tvende mægtige Partier, Guelpherne og Gibellinerne, herskede i denne Stad stor Fjendskab mellem Husene Bardi og Buondelmonti. En ung Frøken af Bardi'ernes Familie, Dianora d'Amerigo, og en Yngling af den anden Familie, Ippolito, elskede hinanden. Dianora var 15 Aar gammel, og stod i Skjønhedens og Yndets fulde Blomster. Ippolito var kun tre Aar ældre; en vis Værdighed, og hans dybe, alvorlige Blik lod slutte paa flere Aar. Man kunde læse paa hans Læber, at han vidste at elske af Hjertets Fylde, og i hans Mine, at han kunde bevare Kjærlighedens Hemmelighed. Liigheden imellem Begges Træk satte Enhver i Forundring. De saae hinanden første Gang paa en Festdag. Det var i St. Giovanni Kirken. Da Folket havde forladt Kirken, mødte Ippolito en Bekjendt, der talde til ham, og han tabte den Skønne af Syne. Han ilede hen til De-

ren. Da han her fik Die paa Dianora, fiktede han Farve og saae intet uden hende. Men, omendkjendt han stirrede paa hende, og saa noie som om han vilde opfatte ethvert af hendes Træk dybt i sit Hjerte, var det ham dog siden, som om han blot havde seet hende i Dromme. Hun svævede tæt forbi ham, liig et overjordisk Væsen, og drog sit Elor ned over Ansigtet. Da han ikke havde Mod til at tale til hende, havde han endnu mindre Mod til at spørge om hendes Navn. For denne Uvished blev han befriet. "Gud og St. Johannes velsigne hendes hulde Afsyn!" raabte en Betler ved Døren, "hun giver altid dobbelt saameget som enhver Anden." — "Forbandelse hvile over hende!" raabte Ippolitos Ledfager, "hun er en Wardi." — Ippolito horte begge Udraab og de gjorde et uudstøtteligt Indtryk paa ham. Han var en Ber. af Poesie og Lærdom, fortrolig med de Liberale paa begge Partier, ligesom Dante og G. Cavaliotti, og, omendkjendt sit Partietroe hengiven, bevarede han sig dog for uædle Følelser, som hine politiske Fjendtligheder saa let vakte, og selv disse forekom ham nu forhadte. Det er sandt, at han ikke tænkte paa at tilgive en af de gamle Wardier, som havde fornærmet hans Fader: det hele Partiets Banlysnings-Dom havde han vel endnu underskrevet: men at forbande et quindeligt Væsen, at forbande Dianora! — han undveg i Fremtiden den Ven, der havde talt hine Ord.

Ippolito foste smerteligt, at han ikke vilde kunne faae sin Hersterinde at see i hendes Huus: hendes Forældre levede ligesom hans; hun var omgiver af Frænder. Endnu smerteligere kæmpede han med Uvissheden, hvorledes han skulde aabenbare hende sit Libenskab; men haardest hvilede den Tanke paa ham, at det, saa indtagende hun var, ikke vilde fattes hende paa Beilere foruden ham. Hvad kunde han altsaa gjøre? Forgjæves var hans Grublen om et Daaskud for at skrive hende til; at bringe hende en Natmusik under hendes Vinduer, vilde have været ligesaa farligt som uforsigtigt. Han maatte altsaa lade sig noie med at see op til Vinduerne hvor hun boede, at følge efter hende naar hun gik ud, og forsøge at tildrage sig hendes Opmærksomhed ved en Daad, der kunde vise hende den Fremmede fra en god Side. Helligdagene vare Salighedsdage for ham. Han forsømte ingen Fastedag, ingen Helgenfest, ingen Søndag. "Denne unge Adelsmands Fromhed", sagde en Enke, Dianoras Tante, som sædvanlig ledsagede hende, "er i Sandhed opbyggelig; og han er en yderst ziitlig Yngling, som i Synder og Forfængeligheder kunde maale sig med den meest overgivne." — Tantens Ubefaling var ufornoden. Ippolitos bestandige Nærværelse og hans Bedholdenhed havde allerede vakt Dianoras Opmærksomhed. Med en Italienerindes hele naturlige Instinkt var hun ikke længe uvis om hvem han til,

had saa høit, og ønskede hjerteligt, at han ikke maatte blive kjed af at følge efter hende. Hun ønskede at vide hvem han var, men var ligesaa frygtsom som Ippolito. "Bemærkede Du", sagde Lantem engang efter Kirkegangen, "hvor den stakkels Anos rødmede, da mit Blik mødte ham? I Sandhed, en sjelden Bessedenhed!" — Den unge Wands Roes flød veltalende fra Damens Læber. Vi vide ikke hvormange Grunde hun angav, som Alle skulde smelte den arme Dianoras Hjerter til Kjærlighed for Ippolito. Da de traadte ind i Huset, sluttede hun sin Lovtale, og den arme Yngling forsvandt for den Huldes Blik. Vi kalde begge de Elskende "arme", thi de elskede hinanden allerede tilstrækkelig til nu med Rædsel at erfare, hvem de gjensidig tilhorte.

En Omstændighed den følgende Søndag var næsten bleven farlig for dem. Dianora havde i den sidste Tid aldtig rovret at see paa Ippolito, af Frygt for at hun skulde møde hans Blik, og Ippolito troede at have fornærmet hende ved noget. Hun havde saa Dage iforveien forvoldet, at han var gaaet hjem med et af Glæde bævende Hjerter. Der var, paa den Side hvor hun knælede, tvende Pladse frie, den ene nærmere, den anden længere borte fra ham; Dianora syntes ved en Armbevægelse at bestemme sig for den, der var ham nærmest. Hvilken Salighed! Under Gudstjenesten spurgte Lantem, i det hun vendte sig om, hvorfor Dianora

ikke sang, som hun pleiede. Dianora bode sit Hoved, og en Minut efter horte Ippolito den fjerneste Stemme, vel sagte, næsten som en Hvidsten, men dog hørlig for ham. Han troede hun skjælvde; hun skjælvde virkelig. Et saadant Fortrin faldt ham siden ikke meer til Deel. Næsten forvibsende derover, fattede han Mod, og nedknælede den nævnte Sondag, uden at vide hvad han gjorde, netop ved Siden af hende. En Pille beslyggede ham noget; han lænede sit Hoved op til det kolde Marmor, og kom til sig selv igjen. Dianora vidste ikke, at han var ved hendes Side. Hun sang ikke; Tanten taug. Hun forandrede ikke sin Stilling, og saar ned i Bonnebogen. Ippolito troede, at hun gjorde dette med Forsæt; han var ude af sig selv. Han søgte at opløste sine Tanker til Himmelen; men naar han soidede Hænderne, rullede hede Taarer ned paa dem. Tanten bemærkede ham endelig, og gjenkjendte ham forundret og med meger Glæde. Hun begyndte at ahne hans Hemmelighed, og omendkjøndt hun vidste hvem han var, og kjendte Familiernes Had, besluttede hun dog at indgive de to Elfende Mod, maaskee af naturlig Velvillie for Ynglingen, maaskee ogsaa for en Tvedragts Skyld, der herskede imellem hende og et Medlem af hendes Familie. Uden langt Overlæg og lydeligt nok, for at blive hørt af Ippolito, sagde hun derfor til Dianora: hun kunde lade Ynglingen ved Siden af

hende see i hendes Bog, da han syntes at have for-
 glemt sin. Dianora saae ikke i Veiret, og aabnede
 ikke heller, hvem der var saa nær ved hende; hun
 skjød Bogen til Siden, og boiede Hovedet blidt, til
 Tegn paa at han skulde tage Bogen. Han gjorde
 det. Han holdt Bogen tilligemed hende. Hans
 Haand skjælvede: Dianora bemærkede det ikke, thi
 hun tænkte paa en Person, hvem hun ikke troede
 sig saa nær. Bogen rystede endelig saaledes i hans
 Haand, at hun maatte bemærke det. Hun vendte
 sig, i den Tanke, at han ikke besandt sig vel: hur-
 tigt lod hun igjen sit Blik falde paa Bogen. Hun
 hvidskede til sin Tante, at hun folte sig upasselig;
 Damerne rejste sig og forlode Kirken. Udenfor den-
 ne sank Dianora afmægtig til Jorden og blev baa-
 ren hjem. I det samme Dieblik hændte det sig, at
 Ippolito, overmandet af sine Golelser, stionede
 høit i Veiret, i det han lænede sig til Marmorsøj-
 len. Han troede, hun havde forladt ham i Foragt.
 Foruden den Stalbroder, om hvem vi talde oven-
 for, og fra hvem Ippolito ganske havde trukken sig
 tilbage, var der Ingen i Kirken, som havde kjendt
 ham. Vi ville see, hvorledes den Forsmaaede siden
 søgte at hævne sig. —

Ippolito slæbte sig hjem og maatte søge Leiet.
 Hvilken Blanding af Smerte og Salighed vilde
 han have folte, hvis han havde kjendt sin Herskerin-
 des Tilstand, der ikke var forskjellig fra hans! Tan-
 sen opdagede nu Dianoras Hemmelighed og blev

uroilig. Hun frygtede for Dianoras Liv og tænkte netop paa Midler, der kunde fremføre en lykkelig Ende, da hun blev overrasket af en Dames Besøg, hvem hun havde ønsket at see fremfor alle andre — Ippolitos Moder.

De tvende Damer vare snart enige, og skiltes fra hinanden med Trost og Haab. Det behøver ikke at sættes ud fra hinanden, hvorledes en Moder erfarede sin Sønns Dnsker, ikke heller behøve vi at skildre den Glæde, som de Elskende følte, da de bleve forvissede om deres gjensidige Kjærlighed. Ny Dval! Ippolito, nu sikker paa at være velkommen hos Dianora og paa at understøttes af sin Moder, blev paa eengang henreven af sin Utaalmodighed efter at see den Elskede, og af sin Sygdom fængslet til Sengen! Dianora frygtede paa den anden Side, ligesom tilforn, for at see ham offentlig. Hun beformede sin Moder om at aftale med Dianoras Tante, hvad der var at gjøre. Denne havde gjort det første Skridt; hun maatte ile, thi Ippolitos Afsærd gjorde Opsigt: alle hans Handlinger forraadte hans indvortes Kamp. Hun gik derfor hen til en Dame, med hvem hun var fjernt beslægtet, ved Navn Veronika. Denne Dame var i en besynderlig Stilling i Henseende til de tvende Familier Bardi og Buondesmonti. Hun var tilfældig lige nær beslægtet med begge; hun var stolt af dette dobbelte Slægtskab, men helligede hverken den ene eller den anden Deel stor Opmærksomhed, med

mindre det skulde være, at hun havde seet Leifighed til at tilfredsstille sin Lyst til at knytte smaae Elsa Fovshandeler, Intriguer og deslige; hun var da berced til ethvert Offer.

Veronika havde modtaget Dianoras Tante og Ippolitos Moder med Venlighed, og glædede sig til at kunne tjene Begge, til at kunne spille begge Familier en Streg. Hun samtykkede i, at de tvende Elskende maatte see hinanden hos hende. Hun var riig, og havde en indtagende Villa i Monticelli, en halv Mil fra Staden. Paa en Septembers-Festdag, som Landboerne fejrede med Lystighed, kom Dianora med sin Tante til Villæen; Veronika forte, uden at agte sit Rygte og de unge Biingaaardsmands Jalouste, som stode paa en venstabelig Fod med Damens Piger, for Dagbræklningen den unge Buondelmonti ind i sit Huus. Han saas Dianora, uden at blive bemærket af hende. Aldrig havde han seet Solen opgaae skjønnere end paa denne Dag! Hvilken Glæde at være under eet Dag med hende! Men ogsaa hvilken Utaalmodighed, hvilken Qual, ikke at tale med hende, ikke at kunne kysse Kjærlighedens første Ord fra hendes Læber! Madonna Veronika kom nogle Gange ind, for at formane ham at være taalmodig, og lovede ham at han skulde faae Dianora at see efter Middagsbordet. I hvilken Sneglegang snege Dimerne sig frem! Endelig frembrød den saa længselfuldt forønskede Stund!

Da de andre Besøgende havde afspredt sig hist og her, for at nyde Middagsroen, saae Dianora sig, ledsaget af Veronika og hendes Tante, til sin største Forbauselse i eet Bærelse med Ippolito. Gjensidig Nodmen, Bleggen; Begge vare forlegne; de Gamle forsvandt, Dianora stod i Begreb med at følge dem. Ippolito stammer noget, som hun ikke forstaaer; hun bliver, gaaer hen til Vinduet, alvorlig, bleg; hun vover ikke at kaste et Blik paa ham. Denne Forlegenhed, denne Toven havde noget sødt for Begge. Hvilken Salighed laae i disse Dieblikke! Hvilken himmelsk Morgengry i disse Følelser! Tvivl, som ikke var nogen Tvivl! Haab, som kun var Forbud paa sikker Dpsyldelse! Ippolito nærmer sig Dianora. Hun saae ud af Vinduet; hendes Die dvælede ved de blaae Bjerge i det Fjerne; men hendes Tanker omfattede kun det Bærelse, hvori hun befandt sig. Et lysegrønt Net, gjennemvirket med Guld, svævede let over de rige Lokkers Fylde og syntes at holde dem iveiret, for ikke at unddrage Diet Beundringen af den marmorhvide Hals. Hun folte Ippolitos Nærmelse og loftede Haanden, som om hun vilde ordne Nettet. Han spyngede sin Arm omkring hende. Pyffeligt, forvirret, rodmende vilde hun trække sig tilbage. "Frygt intet!" sagde Ippolito, "det er kun mig, der maa frygte Din Skjønhed." Da hun vilde oplofte Blikket til ham, var det som om der hang et Slør over hendes Dine; i det næste Dieblik hvilede hendes Hoved paa hans Skulder:

Han boiede sig, og hans Læber berørte hendes. De knælede derpaa for et Malerie af den hellige Jomfrue med Barnet, og svore hinanden Kjærlighed og evig Troskab. — Dianora lovede, bestormet af Ippolitos Bønner, endnu samme Aften at tilstæde sin Brudgom en Sammenkomst paa hendes Bærelse, hvortil Midlerne netop vare aftalte, da den eftergivende Tante kom tilbage. Eftermiddagen blev tilbragt i det Frie. Bønderne sang, dansede, vederbørgede sig med Druerne, der hang over deres Hoveder, legede og forlystede sig under de saftgrønne Træer. En ziirlig Bøndepige kysede endelig Dianoras Haand, og sang hende den skjønneste toskanske Vise: "Voi siete un bel fiore", til Afsked. Ippolito gjentog den hundrede Gange paa Hjemveien til Staden.

Ippolito havde en Strikkefste i Beredskab. Han ventede Midnatten med Utaalmodighed, nedlod sig derpaa fra sit Vindue, tog Strikkefsten under sin Kappe, og ilede om ad en lille, mørk Gade, hvortil Bardis Huus stodte. Et af Vinduerne til Dianoras Bærelse vendte ud til denne Gade, det andet ud til Haugen. Huset laae i en affides liggende Deel af Staden. Han gav Signalet, Strikkefsten blev trukken op, gjort fast; han vilde netop stige op, da et lille Ansigt, som smilede ret yndigt ad ham, beklunnet af et Lys, forskrækkede ham. Han maatte lee over sin Skræk, thi det var først faa Minutter siden at han havde beklaget ikke at kunne udslukke Lyset, der brændte foran et lille Mariabilledt. Han

gjorde Korsets Tegn og bønfaaldt om Lykke for sin tro Kjærlighed, derpaa steg han op ad Stigen. Da hans Haand næsten allerede havde naaet Vinduet, troede han at høre fremmede Fodtrin. Han saae ned. Tvende Mænd stode ved Gadehjørnet. "Det er som jeg siger", sagde den ene, "jeg saae Skyggen af Een ved Logten. Hvem er her?" tilføiede han med høiere Nøst og kom nærmere. Ippolito steg hurtigt ned og troede at kunne undslippe ukjendt; men hans Fod blev hængende ved Stigen, og hine Tvende bemægtigede sig ham.

Dianoras Brev var hans første Tanke. Han hylkede en Forbryders Skræk og stammede: "De ere alle i Sikkerhed; jeg har ikke rørt en eneste af dem!" — "Hvad er i Sikkerhed?" spurgte de Andre. — "Juvelerne", sagde Ippolito, "flip mig, det var den første, og skal blive den sidste Gang! Det var ogsaa min Agt at erstatte dem igjen." — "Erstatte", sagde den Anden, "det er en herlig Fangst! Lad os see paa ham ved Lyset." — Ippolito kunde ikke undslippe sin Skjæbne. — "Bed alle Helgene i Almanakken!" raabte den Første, da de havde fort Ippolito hen for Lyset, "en Buonodelmonto, og ingen Anden end den værdige, hædrede Ippolito Buonodelmonto! Herre, jeg kysker Eders Hænder. Jeg er Eders Tjener og I min Fange! Bed Sankt Philip, det vil give artige Nyheder!"

Birkelig frembrød der en tung Dag for alle Buonodelmonti'er, og en ligesaa glædelig for Bares

di'erne, med Undtagelse af den stakkels Dianora. Hun vidste ikke, hvad der havde hindret Ippolito Udførelsen af sit Eventyr. Tusindfoldig Frygt gvaelse den yndige Skabning. Hendes Tante udrev hende endelig af hendes Ubished med den Efterretning, at man havde bemægtiget sig Ippolito de Buondelmonte, da han var kommen ned fra et af Sidevinduerne i deres Huus paa en Strikkestige, med et stort blankt Sværd i sin høire og en Kiste med Juveter i den venstre Haand. Dianora gjættede strax Alt. Kummer, Taknemmelighed, Kjærlighed bestormede hende; hun sank afmægtig til Jorden. Dgsaa Tanten gjættede Sandheden, men vovede neppe at tiislaae den for sig selv, og endnu mindre at sige den høit; havde hun ikke havt altfor meget at gjøre med sin Niece, med den forfærdelige Nyhed og al den Tumult, som derovee maatte opstaae, saa vilde hun selv have faldet i Afmagt af Bestyrtelse og Forlegenhed. — Madame Veronika var meget bekymret, da hun horte Begivenheden, og Ippolitos Moder, der gjættede Sammenhængen ligesaa godt som de Andre, henfaldt i en epileptisk Tilstand, der hindrede hende fra enhver Indgriben i Tingens Gang.

Man fandt i hiin Tid en altfor stor Mængde udsvævende unge Mennesker, som i Fortovbletse vovede Alt, til at man kunde holde Ippolitos Tilstaelse for usandsynlig. Man havde i den sildigere Tid Mistanke om at han spillede, og hans Ja-

der var bekjendt for at være gjerrig: man erindrede sig, at han nylig havde listet sig yderst tungsindig omkring; den forsmaaede Ven og andre, af Bardierne bestukne Vidner forselede ikke at fremføre Ippolitos lydelige Stønnen i Kirken som tilstrækkeligt Beviis paa, at der maatte hvile store Synder paa hans Sjæl; Magistraten (som var af Bardiernes Partie) sluttede deraf, at der maaskee hvilede store Ansvar paa den unge Mand end man vidste. Ippolitos Sjælesorg besyrtede alle dem, der vare omkring ham, i den Troe, at han var skyldig. Han haabede, at hans Dom vilde bestaae i Landsforviisning. Dødet: Død! traf ham som en Lynstraale. Årsagen til en saa streng Dom laae tydeligt for Dagen; men Bardierne vare nu altfor mægtige; Staden, udmattet af mange Partiskampe, trangte til Rolighed. Ippolito, som bestandig havde sin Etskes Tilstand for Øie, fornede sig til at gjøre Rydsald for sine Dommere, for at bonfalde om Livet: dette Skridt blev ledsaget af almindelig Foragt. Saaledes besluttede han da, forladt af sine Slægtninger, at døe for Dianoras Ære som Mand.

Dagen kom. Timen nærmede sig. Retsardighedens Kane vaiede udenfor Indgangen til Tribunallet, og Trompeter forkyndte i Staden, at en Forbryder skulde henrettes. Dianora havde efterhaanden erholdt Efterretning om, hvad der tildrog sig; Tantens Bestræbelser for at berolige hende, og

at forestille hende det som en ubetinget Nødvendighed, at holde Sagen hemmelig, lode til at virke; Dødsbleghed overførte hendes Ansigt, da Trompetkraldene lode. Medens hun tøvede, uden at have fattet nogen Beslutning, begyndte Toget langsomt at rykke frem imod Retterstedet.

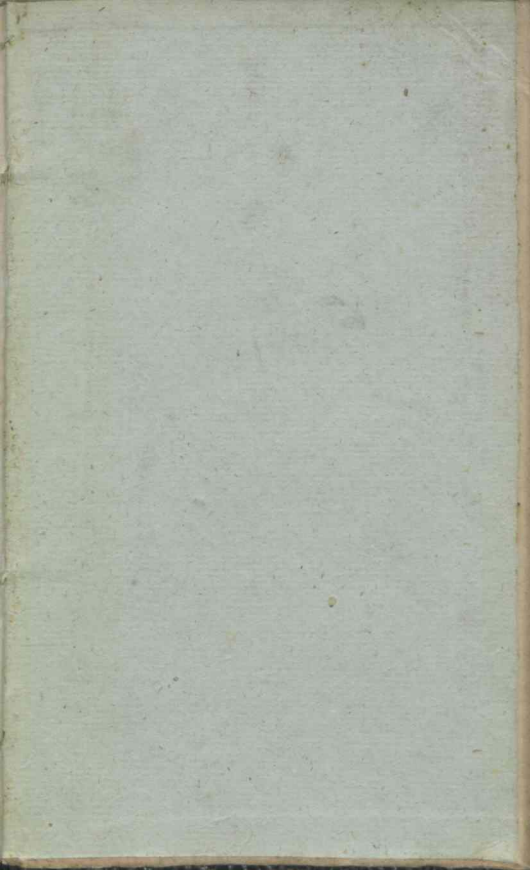
Ippolito forlod sit Fængsel, mere liig en ung Martyr, end en Forbryder. Han var nu ganske rotlig. Begeistring, stolt Selvbevidsthed over sit Offer, farvede hans Kind med hoi Blod. Mængdens almindelige Jøselse var, som sædvanlig, Nysgjerrigheden; men der vare Faa, som ikke tillige folte den dybeste Medlidenhed. Mange Fruentimmer bortvendte bittert grædende deres Aasyn fra dette rystende Syn.

Toget maatte forbi Dianoras Bolig. Da Ippolito nærmede sig Huset, blegnede han, hans Læber bævede, hans Die fyldtes med Taarer. Han troede at Dianora vilde være ved Vinduet, for at tage den sidste Afsked fra den Elskede, der døde for hende; han boiede derfor sit Hoved og forsøgte at smile. I det samme Dieblik lod Trompeten anden Gang. Dianora sprang op fra den Sopha, hvorpaa hun hvilede, lyttede og spurgte hvad det var paa Færde. Den gamle Tante spræde, overvældet af Dieblikkets Rod og Rædsel for det følgende Dieblik, i hendes Arme, og raabte: "Gaae, gaae, mit Barn! i Guds Navn! Alle Helgene være med Dig!" —

Med slagrende Haar, taareløse Dine, gløden-
de Kinder, førte hun, til Skæk for alle sine
Slægtninger, ind i Salen, hvor disse vare for-
samlede; hun rev med meer end naturlig Kraft
nogle af dem bort fra det nærmeste Vindue, og
taabte, i det hun udbredte Hænderne, som en Be-
geistret: "Holdt! Holdt! Det er min Ippolito,
min Egtefælle!" Hun gjorde en Bevægelse, som
om hun vilde styrte sig fra Vinduet ud i hans Arme.
Forvirring bemægtigede sig Mængden. Ippolito
fjælvede, græd, opløstede Hænderne imod Vinduet,
som om han bad til sin Skjtsengel. Hun styrte
ned ad Trappen, ud paa Gaden, og raabte:
"Mænd! Venner! Jeg er en Hærdi, han en Bu-
ondelmonte! Han elskede mig og det er hans hele
Forbrydelse!" —

Folket brød nu alle Stranker. Man lader
gjøre Holdt, bringer Ippolito og Dianora for den
forsamlede Magistrat, Misforstaaelsen opløses, man
sender Bud til Hovederne for begge Familier;
Fred, Venstabs, Enighed tilsværges ved hellige Eder,
og efter en halv Times Forløb betræder Ippolito
igjen den samme Vei, der nylig førte ham til Do-
den — nu som den skjønneste Skabnings erkjendte
Brudgom, og Bruden ved hans Side. Alle frem-
me ud paa Gaderne, man bestrøer Veien med Myr-
thet og Roser, Glædestoner, Glædesange lyde fra
alle Kanter. — For de tvende Elskende forekom det
Hele som en uvolig, men sød Drøm. De saae ikke

paa hinanden; deres Blik faldt nu hit og nu her
blandt den omkring dem samlede Mængde, og talte
for de Lykonfninger, hvormed man overvælde dem;
men deres Hænder vare fast sammenknyttede i hin-
anden; det var, som om man saae een Sjæl i et
deelt Legeme.

8